

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЕРА ИЗБРА ЗА ВАС:

*Едно дълго пътуване, наситено с цялата гама
на човешките емоции*

КРИСТИН ХАНА

РУБИНЕНИ ЗАЛЕЗИ

КРИСТИН ХАНА

РУБИНЕНИ ЗАЛЕЗИ

Превод: Милена Стоичкова

chitanka.info

Единайсет години Руби се опитва да забрави майка си, да изтрие от съзнанието си и спомените за нея. Не може — и не иска — да ѝ прости, че в името на славата и парите е напуснала семейството си, когато двете ѝ дъщери са имали най-голяма нужда от нея.

Нора Бридж — известна журналистка, водеща популярно радиошоу и вестникарска колонка, където се обсъждат болезнени проблеми в човешките отношения, е връхлетяна от медиен скандал. Във вестниците се появяват компрометиращи снимки, репутацията ѝ е безвъзвратно разрушена. Решена да се махне, да избяга от Сиатъл, Нора се качва в колата си и катастрофира.

Руби приема да се грижи за майка си в семейната вила на Летния остров, където е преминало детството ѝ. Истинската ѝ цел е да разкрие миналото на Нора в скандална статия, за която е сключила договор с известно списание.

Тук, на острова, Руби среща двама свои приятели от детинство — Ерик и брат му Дийн, нейната първа любов. Връхлитат я рояк спомени, някои особено мъчителни като онова фатално лято, когато Нора ги напуска.

Но с течение на времето Руби осъзнава, че е имала твърде погрешна представа за майка си. И през всичките тези години омразата ѝ е пречила да бъде щастлива. Остава само да възстанови разрушените мостове между себе си и близките си, за да открие коя е всъщност.

Намерила сили да прости, Руби разбира, че може да има онова, от което е бягала през целия си живот — любов и семейство.

ПЪРВА ЧАСТ

*„Това, което сме изгубили,
единствено във битка ще си
върнем,
ще го открием и ще го изгубим
пак.*

*А може би не можеш да
спечелиш.*

*И да изгубиш, невъзможно е
дори.*

*От теб се иска само да
опиташ,*

а другото е работа на друг.“

Т. С.

Елиът

ПЪРВА ГЛАВА

Беше ранна привечер. Валеше. Хиляди светлилки се отразяваха по мокрите сиатълски улици и блещукаха като огледалца.

Дори след залез-слънце шумът от строежите не стихваше. Сградите израстваха сякаш внезапно и исполинските им снаги се устремяваха високо в небето.

Няколко младежи с виолетово обагрени коси, ексцентрични дрехи и халки по носовете профучаха през центъра на града с яркочервено ферари.

На един ъгъл в модерното предградие Бел Таун се намираше ниска дървена постройка, някак невзрачна и самотна сред съседните сгради. Стопаните ѝ я построили преди повече от сто години с намерение да избягат от градския шум. Днешните ѝ обитатели — собствениците на радио Кей Джей Зет, не се вълнуваха от резкия контраст на околните фасади. Вече петдесет години излъчваха оттук предаванията си. Бяха изминали дългия път от неизвестна местна станция до една от най-слушаните в щата Вашингтон. И сред причините да са на върха беше шоуто на Нора Бридж.

„Интимно с Нора“ беше безспорен хит в ефира. Рекламодателите се бореха за секунди. Редакторите не успяваха да прегледат цялата поща, пристигнала за ежеседмичната вестникарска рубрика „Сподели с Нора“, която се публикуваше в повече от 2600 печатни издания в цялата страна.

Водещата бе започнала кариерата си в провинциален вестник. Усърдната работа и склонността към задълбочен анализ на нещата я бяха извели до върха.

Жените в Сиатъл първи я оцениха — чувствителна, отзивчива, етична. Последваха ги хиляди почитатели от цялата страна. Нора намираше разрешение на всеки емоционален конфликт. Всички отдаваха това на нейната искреност и чистосърдечност, но грешаха. Тъмната страна на душата ѝ бе двигателната сила на нейния успех. Тя беше обикновен човек, сторил необикновени грешки. Добре познаваше всеки нюанс на нуждата и загубата. Нямаше период в

живота ѝ, нямаше дори миг, в който да е забравила какво е пропуснала. Всяка вечер изливаше пред микрофона собствената си болка и съжаление и търсеше утеха в чуждото страдание. Нора управляваше кариерата си с веща прецизност и не допускаше никой да наднича в личния ѝ свят. Дори когато преди седмица снимката ѝ излезе на корицата на „Пийпъл“, по страниците му нямаше и ред за миналото, което тя не желаше да разкрива. Почитателите ѝ знаеха само, че е разведена и има две големи дъщери. Причините за разрушаването на брака ѝ оставаха тайна.

И тази вечер Нора беше в ефир. Нагласи слушалките и приближи стола си към микрофона. На монитора пред нея бяха изписани имената на слушателите, които чакаха включване. Тя избра втора линия, за която пишеше „Мардж — проблем между майка и дъщеря“.

— Здравей, Мардж! Ти си в „Интимно с Нора“. За какво искаш да поговорим?

— Здравей... Нора! — Гласът звучеше притеснено. Жената явно се вълнуваше, че най-сетне, след почти едночасово чакане, е в ефир.

Нора се усмихна.

Бе свикнала събеседниците ѝ отначало да са стеснителни.

— С какво мога да ти помогна, Мардж?

— Имам неприятности с дъщеря си Суки. — Говорът ѝ я издаваше, че е от Средния Запад.

— На колко години е Суки?

— През ноември ще навърши шейсет и седем.

— Мисля, че някои неща никога не се променят! — каза през смях Нора. — Нали, Мардж?

— Така е, особено щом става дума за майки и дъщери. Заради нея започнах да побелявам още на трийсет!

Този път Нора се засмя едва чуто. Когато си на четирийсет и девет, темата за бялата коса не те развеселява.

— Е, Мардж, какъв е проблемът със Суки?

— През последната седмица — Мардж се позапъна — беше на екскурзия. Е, от тия — изтягаш се на палубата на някой бял кораб, облечен си в пъстра хавайка, пиеш коктейли... Днес ми се обади, за да ми съобщи, че ще се омъжва отново. Запознали се по време на круиза. — Жената замълча. — Бих искала да се радвам заради нея, но как?

Суки е толкова непостоянна! Ние с Томи бяхме женени в продължение на седемдесет години.

Нора обмисляше какво да отговори. Очевидно Мардж знаеше, че ако си пропуснал нещо в младостта си, трудно ще го наваксаш на старини. Вместо да ѝ го припомня, тя попита меко:

— Обичаш ли дъщеря си?

— Винаги съм я обичала! — изхлипа жената. — Не знам дали ще разбереш, Нора, какво е да обичаш дъщеря си толкова силно... и в същото време да виждаш, че тя не се нуждае от теб! Ако Суки се омъжи, съвсем ще ме забрави!

Нора затвори очи.

Без да иска, слушателката бе сложила пръст в раната. Така и не се научи да бъде подготвена!

— Всяка майка се бои от това, Мардж. Единственият начин да запазим чувствата на децата си е да ги оставим да поемат по пътя, който сами са избрали. Нека Суки да отнесе със себе си любовта ти, спомена за детството и родния дом.

Старата жена тихо хълцаше в слушалката.

— Може би трябва да ѝ се обадя... Да я поканя с приятеля ѝ на вечеря.

— Това ще бъде чудесно начало. Желая ти късмет, Мардж. Обади се пак, за да ни кажеш как е минала срещата! — Нора прекъсна връзката, сетне продължи в микрофона: — Нека да ѝ помогнем! Знаем, че между вас има и други като нея, които са преживели сътресения в семействата си. Обадете се! И Мардж, и аз искаме да се уверим, че любовта не е толкова крехка, колкото ни се струва понякога.

Облегна се назад и се загледа в екрана. Телефоните загоряха. На монитора се изписа: четвърта линия — „Проблеми със снаха — Джийни“. Нора натисна бутона за включване.

— Здравей, Джийни, ти си в „Интимно с Нора“.

— О! Здравей! Обичам предаването ти!

— Благодаря ти. А сега ни разкажи как я карате във вашето семейство.

Още два часа и половина Нора се раздаваше. Не претендираше, че знае всички отговори, не искаше да я отъждествяват със семеен терапевт. Само даряваше с приятелството си непознати хора, които никога не беше срещала.

Както обикновено, след края на предаването се върна в офиса. Тук отговаряше писмено на някои слушатели, които бяха пожелали да оставят адреса си на оператора. Никога не доверяваше пощата си на секретарка. Лично благодареше на всички, които бяха събрали смелост да заговорят за проблемите си в ефир.

Когато приключи, бе станало късно.

Грабна дамската си чанта и забърза към колата. За щастие беше съвсем близо до болницата. Паркира в подземния гараж и се качи в осветеното фоайе. Часът за свиждане бе изтекъл отдавна, но през последния месец тя бе станала редовен посетител и персоналът беше склонен да направи изключение. А и присъствието ѝ не вредеше на никого. Тя беше знаменитост, медицинските сестри харесваха шоуто ѝ.

Нора се усмихваше и кимаше учтиво на познатите лица, които срещаше по пътя към стаята на Ерик. Спря пред затворената врата, пое си дълбоко въздух и се настрои за срещата.

Макар че идваше често, всеки път ѝ беше трудно. Ерик Слоун ѝ беше като син, какъвто никога не бе имала. Да наблюдава битката му с рака, беше непоносимо. Но Нора беше всичко, което той имаше. Родителите му го бяха отхвърлили, неспособни да приемат неговия житейски избор, по-малкият му брат Дийн рядко се обаждаше.

Открехна вратата и надникна. Ерик спеше. Главата му беше обърната към прозореца. Слабото му тяло беше покрито с пъстър вълнен шал, който тя му бе подарила. Косата му беше почти окапала, а страните му бяха бледи и хлътнали. Изглеждаше остарял и измъчен. А още не бе празнувал трийсет и първия си рожден ден. За момент ѝ се стори, че отдавна не го е виждала. Беше много променен. От ден на ден, докато се опитваше да му вдъхва кураж, виждаше как една жестока ръка заличава чертите на лицето му и го превръща с грозна и болезнена маска. Чак сега разбра, че и нейната надежда я напуска. Почувства се дълбоко наранена. А как ли се чувстваше Ерик?

Тя се приближи до леглото и го погали по главата. Кичур от изтънялата му като паяжина коса се плъзна между пръстите ѝ.

Болният отвори очи и опита да се усмихне.

— Имам една добра и една лоша новина — промълви.

— Коя е добрата?

— Край на химиотерапията.

Тя стисна крехкото рамо.

— А лошата?

— Край на химиотерапията. — Помълча, сетне продължи: — Идеята е на д-р Каломел.

Нора закима. Не знаеше какво да каже. През единайсетте месеца от поставянето на диагнозата всичко между тях беше изречено. Прекараха дълги нощи в разговори за този момент. Тя дори мислеше, че е готова за „началото на края“, но сега разбираше, че е била твърде наивна. Невъзможно е да се примириш със смъртта! Особено ако става дума за млад човек, когото обичаш.

Той затвори очи и тя се замисли дали си спомня здравето и енергично момче, което е бил. Преподавателят, станал любимец на толкова студенти. Дали помни как преди няколко години партньорът му Чарли лежеше в същото такова легло... и умираше от СПИН.

Представи си го като осемгодишното момче, как седи край кухненската ѝ маса и си взима чипс от пакетчето. Буйната му коса е разрошена, на обсипаното с лунички лице грее усмивка, коленете му са охлузени, както винаги...

— Прибирам се у дома — каза Ерик едва чуто. — В болницата вече не могат да ми помогнат.

— Чудесно! — усмихна се Нора. Имаше право поне да избере къде да умре! — Ще отложи колонката, ще водя само шоуто...

— Връщам се у дома, на острова.

— Говори ли с вашите? — Тя не одобряваше решението му да запази болестта си в тайна, но той успя да я убеди да не казва на никого.

— Някога бяхме заедно семейство!

— Сега нещата са различни, Ерик. Говори ли с тях?

Отвърна ѝ с поглед, пълен с отчаяние. Прииска ѝ се да избяга.

— Ако кажа на мама, че умирам, дали ще иска да ме види?

Нора разбра, че трябва на всяка цена да запази искрицата надежда, която тлееше у него.

— Обади се на брат си. Говори първо с него.

— Мислех да го сторя.

— Добре. — Насили се да се усмихне. — Ако можеш да чакаш до вторник, ще те закарам...

Той докосна ръката ѝ.

— Нямам много време. Уредих заминаването. Лоти е там и ме чака.

Нямам много време.

Жестоко беше!

— Надявам се да не се чувстваш самотен — събра сили тя.

— Стига! — Гласът му беше тих, но твърд. — Заприличахме на герои на Ибсен. Нека говорим за друго. Тази вечер слушах шоуто. Майки и дъщери. Това винаги ми е напомняло за теб.

Да, от него не можеше да се скрие. Всъщност забележката му не я подразни. Понякога животът ѝ изглеждаше прекалено тежък, за да може да го понесе целия, трябваше да го разбие на парчета. Обикновените разговори бяха някакво решение. Придърпа стол до леглото.

— Много ми е трудно да давам съвети на хора в моето положение. Чувствам се като най-големия лицемер на планетата. Какво ли ще си помисли за мен Мардж, ако знае, че не съм разговаряла с дъщеря си от единайсет години?

Ерик не коментира реторичния ѝ въпрос.

Това беше едно от нещата, които най-много харесваше у него. Никога не се опитваше да я успокоява с лъжи. На нея ѝ стигаше някой да е съпричастен с болката ѝ.

— Какво ли прави сега...

Тази тема неизменно присъстваше в разговорите им.

— Не бих се учудил, ако обядва със Стивън Спилбърг — засмя се Ерик.

— Последния път, когато разговарях с Каролайн, тя ми каза, че Руби си е боядисала косата синя. — Нора се засмя, но внезапно млъкна. Не ѝ беше смешно. — Косата ѝ беше толкова хубава...

— Руби не е мъртва, Нора!

— Зная — кимна тя. — Само тази мисъл ме крепи.

* * *

Беше едва втората седмица на юни, а температурите се качиха до четирийсет градуса. Това не беше обичайно за Южна Калифорния и се

превърна в новина за местните медии. Жегата направо побъркваше хората.

Никой не можеше да затвори очи в такова време.

Руби Бридж не правеше изключение. Тя лежеше с торбичка лед на челото, до леглото ѝ бе захвърлен лист хартия. Единственият шум идваше от климатика над прозореца. Не вършеше кой знае каква работа, но поне раздвижваше въздуха.

Беше самотна.

Преди няколко дни приятелят ѝ Макс я изостави. След петгодишно съжителство я напусна, както водопроводчик зарязва неприятна работа. Остави след себе си само няколко празни бутилки и бележка.

„Скъпа Руби,

Никога не съм предполагал, че ще спра да те обичам (нито — че ще се влюбя в Ейнджи), но ето че това се случи. Ти ме познаваш. Винаги съм искал да бъда свободен, а и двамата знаем, че ти никога не си ме обичала истински.

Бъди силна.

Макс“

Най-смешното (а и най-тъжното) беше, че много ѝ липсваше. Почти не той самият, а идеята за него. Липсваше ѝ втората чиния на масата за вечеря, другото тяло в леглото ѝ, което сега изглеждаше огромно и пусто, но най-вече ѝ липсваше усещането, че е обичана. Макс беше за нея... надежда. Физически израз на чувството, че си нужен на някого.

В седем будилникът иззвъня. Руби се надигна от леглото, а върху чаршафа останаха потни следи. Наля си чаша вода от хладилника и влезе в банята. Изкъпа се и попи водата от себе си, облече халат и се затътри към кухнята. Сипа си грамадна доза кафе и щедро добави сметана. Бели късчета заплуваха по повърхността под формата на кръст.

Всеки друг би помислил, че сметаната е развалена, но Руби знаеше, че това е знак.

Сякаш нещо ѝ подсказваше, че в живота ѝ предстои обрат.

Тя хвърли безразличен поглед към пълната с мръсни чинии мивка и се върна в спалнята. До леглото бяха захвърлени черен панталон и бяла памучна фланелка. Облече ги бавно. Мъчеше я упорито главоболие, чувстваше отчаяна нужда от кофеин. Гримира се набързо и напусна жилището.

Долу я чакаше старият ѝ фолксваген костенурка. На третия опит колата запали и Руби потегли към заведението за бързо хранене „При Ирма“, където работеше от три години.

И през ум не ѝ бе минавало да става сервитьорка. Започна такава работа само за да има с какво да си плаща сметките, докато си стъпи на краката.

Вече десет години се бореше с конкуренцията, за да „пробие“ като комедийна актриса. Чувстваше се уморена. Всеки знае, че не успееш ли до трийсет, никога нямаше да успееш. А тя бе навършила двайсет и седем.

Не след дълго пристигна. Спря на препълнения паркинг пред закусувалнята, като ловко се промъкна между две каравани с прикрепени отстрани сърфове. Наоколо се носеше ароматът на прочутия омлет на Ирма с шест яйца.

Насили се да се усмихне и влезе в залата. Щом звънчето на входа оповести идването ѝ, Ирма се насочи към нея. Внушителната ѝ прическа се поклащаше. Силно гримираните ѝ очи се впиха в Руби.

— Трябваше да си тук снощи.

— По дяволите! — изстена Руби.

— Върви си! Не можем да разчитаме на теб. Наложил се Деби да работи две смени. Последният ти чек е разписан. Очаквам утре да ми върнеш униформата. Почистена!

Устните на Руби затрепериха.

— Ирма, имам нужда от тази работа!

— Наистина съжалявам, Руби! — И ѝ обърна гръб.

Руби постоя минута-две, вдишвайки познатия аромат на кленов сироп и масло, сетне отиде да си прибере чека и напусна ресторанта. Качи се в колата и няколко часа безцелно обикаля из града. Накрая паркира на някаква уличка и реши да обиколи магазините. В един оборудван с климатик бутик хареса няколко неща, които далеч

надхвърляха скромния ѝ бюджет, и направо завидя на младите продавачки.

Вече мислеше, че ще се разреве от безсилие и отчаяние, когато вниманието ѝ привлече обява на витрината на зоомагазин. Търсеха персонал. Замисли се дали да не опита, но сетне си каза, че е отделила достатъчно време да работи каквото ѝ падне. Върна се при колата си и потегли.

Паркира пред една висока сграда на Уилшър Булевард. Качи се с асансьора до последния етаж. Щом вратата се отвори, я лъхна приятен хлад.

Руби се насочи към офиса на агента си, отделен от коридора с матирана стъклена врата. Секретарката му Модийн Уочсмит беше забила нос в някакъв роман. Вдигна поглед и се усмихна.

— Здравсти, Руби. Днес е много зает, трябваше да си уговориш среща.

Руби я отмина, без да отвърне на поздрава ѝ, и отвори вратата. Агентът ѝ Валънтайн Лайтнър седеше зад бюрото си. Щом вдигна очи, усмивката му се стопи.

— Руби, не те очаквах...

На вратата се появи Модийн.

— Съжалявам, господин Лайтнър...

Той вдигна слабата си ръка.

— Няма нищо, Модийн — и се облегна в креслото си. — Е, какво те води насам?

Руби изчака секретарката да се скрие зад вратата. Изведнъж си спомни, че още е облечена с противната униформа.

— Онази оферта... за кораба... още ли е в сила? — Преди три месеца се беше изсмяла на това предложение, защото знаеше, че круизните кораби са морга за таланти, но сега идеята не ѝ се струваше толкова лоша.

— Направих доста за теб, Руби, обаче ти сякаш нарочно подпалваш мостовете след себе си.

— Но...

— Помниш ли сериала? Ти пренаписа всички диалози и хвърли в паника целия екип още първата седмица.

— Знам, че имам ужасен характер, но те изобщо не бяха смешни! Вал я измери с леденосините си очи.

— Този, който зае мястото ти, е по-малко талантлив, но печели по три хиляди долара на епизод, казвайки това, което ти трябваше да кажеш.

— Филмът беше скапан! — Руби се стовари в луксозното кожено кресло пред бюрото. Налагаше се да му разкрие истината. — Ирма ме натири.

— Защо не се обадиш на майка си?

Тя затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Не отивай толкова далеч, Вал! — изрече.

— Знам, знам — тя е проклета кучка и тъй нататък. Обаче според „Пийпъл“ е богата и известна. Може би ще ти помогне.

— И ти си богат и известен, но не можеш да ми помогнеш. Тя направи достатъчно за мен, като ме лиши от майчина подкрепа! — Руби скочи. — Е, благодаря за съдействието, Вал!

— И този път чепатият ти характер ти изигра лоша шега, но ще се опитам да направя нещо — въздъхна той. — В Азия харесват американските комици. Може да пообиколиш нощните клубове.

Нощни клубове! Направо ѝ призля.

— Дума да не става! — Нощни клубове! Пияни мъже, танцьорки на пилон... — Вал, може би е дошло време да се откажа? Да зарежа всичко...

— И с какво смяташ да се захванеш?

„Недей, Руби, не се отказвай! Ти имаш талант!“, щеше да каже преди шест години.

— Следвах литература в Университета в Лос Анджелис. Може би ще си намеря работа в кухнята на „Бъргър Кинг“.

Мениджърът се засмя тъжно на шегата ѝ.

— Безспорно имаш голям талант в обслужването на публика.

Вместо да отвърне на закачката, тя унило поклати глава. Познавах се отдавна. Беше до нея от първия ѝ ден на сцена. Тя беше най-обещаващото му откритие, а той — най-големият ѝ фен, но през последните няколко години го разочарова. И това не беше най-лошото. Тя се промени. С нея се работеше все по-трудно, но тя самата не знаеше защо се случва така и къде греши. Не можеше да разбере откъде идва у нея тази постоянна нервност и недоволство, които ѝ пречеха да бъде забавна и смешна за публиката.

— Оценявам всичко, което направи за мен, Вал. Разбирам, че вината си е единствено моя.

Оставаше й само да се сбогува. Крехката надежда той да направи опит да я спре се стопи.

— Ти си по-талантлива от всеки друг, когото познавам. Усмивката ти озарява сцената, караш хората да се превиват от смях... — Стана и се приближи към нея. — Но я ми кажи, Руби, защо престана да се смееш?

— Не знам — промълви тя, без да вдига поглед. Не искаше Вал да разбере колко е уплашена, колко самотна се чувства. И ненужна. — Е, време е да си вървя — каза след малко, като поизправи слабите си рамене. — Ще ида да закърпя дупката, през която изпадна доброто ми настроение.

Вал се усмихна.

— Ще задействам работата в Азия и ще ти се обадя след няколко дни.

— Ще съм ти признателна. — Искаше да каже още нещо, но в гърлото й сякаш бе заседнала буца.

— Знам, че изживяваш труден момент, но не бива да се предаваш. Познавам това чувство. Не позволявай на отчаянието да те смаже. — В гласа му звучеше неподправена загриженост.

— Не се тревожи за мен, Вал, ще оцелея. А сега си отивам вкъщи и се захващам с йероглифите.

— Това вече е моето момиче! — засмя се агентът.

— Сайонара! — Руби долепи длани, поклони се и излезе.

Веднага щом напусна офиса, свали от лицето си фалшивата усмивка. Взе асансьора, слезе на партера и забърза към колата си.

Фолксвагенът напомняше полумъртъв майски бръмбар. Седалката пареше, на стъклото беше закачен талон за глоба. Руби ядно издърпа хартията. Смачка я на топка и я запрати между колите. Сетне запали мотора и се вмъкна в трафика на Уилшър.

* * *

Улиците на Студио Сити бяха тихи. Няколко хлапета играеха без особен ентузиазъм пред сградата, в която живееше.

Руби заобиколи огромния санбернар, излегнал се насред пътя, и паркира колата. Заизкачва се по стълбите. Не се виждаше жива душа.

Струваше ѝ се, че никога няма да се добере до апартамента си. С последни сили отключи вратата и прекрачи прага на мрачното, тясно жилище.

Внезапно усети парещата диря на сълзите по лицето си.

ВТОРА ГЛАВА

Тази година юни беше необичайно влажен. Изглежда, лятото бе настъпило във всяко кътче на Америка, но не и в Сиатъл.

Хората смятаха, че след деветте месеца лошо време заслужават да се порадват на слънцето. Но валя дори в деня, когато Нора Бридж отбеляза петдесетия си рожден ден.

Тя стоеше до прозореца в офиса си и отпиваше от любимото си шампанско с парченца пресни праскови в него. Беше четири и половина следобед, Броуд Стрийт беше задръстена.

Наоколо бяха разпилени дузина картички и пъстри пощенски пликове.

Тя получи подаръци и поздравления от всички, които работеха в нейното шоу. Цялото това внимание ѝ достави огромно удоволствие, но най-много се зарадва на картичката на Каролайн — голямата ѝ дъщеря, фактът, че и тази година Руби не се обади, обаче помрачи всичко. „Утре ще си по-добре“ — промълви тихо Нора на собственото си отражение в окъпания от дъжда прозорец. Даде си малко време за самосъжаление, после се успокои. Дългогодишната терапия я беше научила на този трик. Сетне се извърна и погледна към часовника на бюрото си. Беше четири и трийсет и осем. Вероятно всички вече бяха долу, в заседателната зала, около отрупаната с храна и напитки маса.

Нора остави чашата на бюрото, освежи грима си и излезе.

Беше някак необичайно тихо.

Точно в четири и четирийсет и пет тя влезе в заседателната зала...

Беше празна. Дългата маса стоеше самотна и гола в средата. Нямаше и следа от храна или празнични конфети. Надпис „Честит рожден ден“ висеше окачен на угасените лампи. Изглеждаше, сякаш някой се е заел да украсява залата, но внезапно се е отказал.

Потънала в мисли, Нора отначало не забеляза двата силуета. В дъното на помещението стояха Боб Уортън — собственик и мениджър на радиостанцията, и Джейсън Клоуз — фирменият юрист.

Боб Уортън се изкашля.

— Боб! — сепна се Нора. — Здравей! Радвам се да те видя, Джейсън.

Двамата мъже си размениха бързи погледи.

— Какво има?

Месестото лице на Боб, състарено от мартини по обяд и двайсет цигари дневно, излъчваше смущение.

— Имаме лоши новини за теб.

— За мен ли?

Джейсън се приближи. Стоманеносивата му коса беше безупречно сресана назад, елегантният черен костюм му придаваше излъчването на мафиотски бос.

— Преди няколко часа на Боб се обади някакъв мъж на име Винс Корел. — Нора се почувства така, сякаш някой я зашлеви грубо през лицето. — Каза, че сте имали връзка, макар че все още си била омъжена, и иска да му платим, за да си мълчи.

— Господи, Нора — изпъшка Боб, — каква е тази проклета любовна афера, докато децата ти са те чакали въщи? Защо не си ни споменала?

Хиляди пъти бе съветвала слушателите и читателите си да бъдат силни. „Никога не показвайте, че ви е страх! Вярвайте в себе си и другите ще ви повярват!“ Но сега, когато тя самата имаше нужда от тази сила, не можеше да я открие.

— Ами ако кажа, че лъже? — В гласа ѝ се долавяше нотка на отчаяние.

Джейсън извади от чантата си кафяв плик.

— Виж това.

Ръцете ѝ се разтрепериха.

Пликът съдържаеше черно-бели снимки и бележка. Нора изстена. Добра се до най-близкия стол и се отпусна безсилно. Върна снимките обратно и се обърна към Боб:

— Може би има начин да го спрем. — Погледна умолително Джейсън: — Някакъв закон за защита на личността и частния живот... Тези фотографии са нещо много лично...

— Да, така е, но е очевидно, че ти си знаела за фотоапарата. Позирала си. Изглежда, е чакал да станеш известна. Сигурно статията в „Пийпъл“ го е предизвикала.

Нора си пое дълбоко въздух.

— Колко иска?

— Половин милион.

— Мога да...

— Дори да платиш сега, рано или късно той ще се върне.

Изведнъж тя разбра.

— Отказахте ли му? — Имаше чувството, че някой я стисна за гърлото. — Но той ще ги даде на таблоидите!

— Съжалявам, Нора — изрече Джейсън със съчувствие.

— Ще обясня всичко на публиката си... — заговори Нора трескаво. — Те ще ме разберат... Боб...

— От ефира на нашето радио, Нора, ти даваш на хората съвети по въпроси на морала! Скandalът ще е грандиозен. Сиагълската Майка Тереза като модел на „Плейбой“!

— Не ме изхвърляй, Боб!

— Слушателите ти, особено от провинцията, няма да те разберат. Когато снимките се появят в пресата, ще загубим всичките си рекламодатели.

— Но какво ще правим?

Последва пауза. Нова размяна на погледи, след което Джейсън каза:

— Искаме да си вземеш отпуска за известно време.

— Не мога... — започна Нора. Не смяташе да се отказва. Кариерата ѝ беше всичко, което имаше.

Джейсън отпусна ръка на рамото ѝ.

— Съветваш хората да преодолеят отчуждението, да сплотят семействата си. Колко време според теб ще е нужно на пресата да открие, че не си разговаряла със собствената си дъщеря след развода?

— Медиите ще те изядат, Нора — добави Боб, — и не защото заслужаваш такава съдба, а защото могат. Знаеш, че жълтите издания мрат за скандал с известен човек... и за голи снимки. Наистина ли не разбираш какво те чака?

Нора изпита усещането, че животът ѝ се срива.

— Ще се оттегля за няколко седмици — изрече едва чуто. — Така или иначе вече нямам какво да губя.

— На слушателите ще кажем, че си в отпуск.

— Благодаря ви — сведе глава Нора.

Двамата мъже излязоха от залата. Вратата след тях се хлопна, стъпките им заглъхнаха.

Сълзи замрежиха очите ѝ. Лицемерка! Така щяха да я наричат. Всички!

* * *

Руби се събуди с ужасно главоболие. Надигна се малко, завлече се в кухнята и отвори хладилника. Присви очи. Напила кутията с портокаловия сок и пи направо от нея, докато потече по брадичката ѝ. Върна се във всекидневната. Огледа почти празната стая (на подобно място човек или умира, или полудява, помисли си мрачно), придърпа една възглавница и се отпусна до стената. Знаеше, че трябва да слезе до магазина на Чан, за да си купи вестник с обяви, но не бе по силите ѝ. Работата при Ирма не беше добра (всъщност беше направо отвратителна), но носеше пари. Даваше ѝ възможност да не се реди на опашката при просещите ангажимент комици. Караше я да се чувства по-различна от много мъже и жени, които пристигаха в Холивуд с еднопосочен билет, преизпълнени с надежди и мечти.

Телефонът извъня. Не ѝ се ставаше. Хубави новини не се очакваха. В най-добрия случай можеше да е Каролайн, по-голямата ѝ сестра, щастливо омъжена и майка на две чудесни деца. Или пък баща ѝ се бе сетил най-накрая да се обади. Откакто се ожени повторно, се интересуваше повече от среднощното хранене на бебето, отколкото от живота на големите си дъщери. Тя дори не си спомняше кога разговаряха за последен път.

Звъненето продължаваше упорито. Накрая Руби пропълзя по вехтия килим и вдигна слушалката.

— Да. — Скапаното настроение ѝ личеше по гласа.

— Не ми затваряй!

— Вал? — Руби не можеше да повярва.

— Аз съм, скъпа, любимият ти агент.

— Звучиш доста весело за човек, който наблюдава как кариерата на негов приятел с въртеливо движение се оттича в тоалетната чиния.

Вал се засмя.

— Няма да повярваш какво се случи! Мамка му, и аз не повярвах! Познай кой ми се обади!

— Хайди Флейс? — опита Руби.

Пауза. Вал издиша дима от цигарата си.

— Джо Кокран — изстреля.

— Водещият на „Злободневник“!? Не ме будалкай, Вал, не съм заслу...

— Обади ми се, не се майтапя! Иска те за утре.

Ама че обрат! Вчера — на дъното, днес — покана от най-острото токшоу в страната!

— Ще ти даде две минути, така че, хлапе, залавяй се за работа. Ще ти пратя кола утре в единайсет.

— Благодаря ти, Вал.

— Не съм направил нищо, скъпа. Наистина! Заслугата е изцяло твоя. Успех!

Преди да затвори, Руби се сети да попита:

— Хей, каква ще е темата на шоуто?

— Ох, щях да забравя! — От другата страна на линията се чу шумолене на листове. — Темата е: „Престъпление и наказание: За всичко ли са виновни мама и татко“.

— Канят ме, защото съм нейна дъщеря!

— Има ли някакво значение?

— Не! — Това беше истината. Не я беше грижа защо Джо Кокран я е избрал — щеше да участва. След толкова години скитане из одимени барове в провинциални градчета, чиито имена дори не помнеше, не би отказала национална изява.

Още веднъж благодари и затвори. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Празната стая вече не ѝ се виждаше чак толкова гадна. Може би нямаше да остане тук дълго. Изтича в спалнята и отвори гардероба. Трябва да е в черно!

Изведнъж се сети за кашмирения пуловер от майка ѝ.

Беше преди две години, на Коледа.

Каролайн го донесе опакован в красива пъстра кутия. Обикновено Руби връщаше неразпечатани подаръците на майка си, но този път нещо я накара да отвори пакета. Още щом докосна прекрасната материя, разбра, че няма да го върне.

Извади пуловера и го разстла на леглото. Реши, че ще сложи някакви бижута и ще го комбинира с къса кожена пола, също черна, плътно прилепнала по тялото ѝ. Вече избрала какво ще облече, пристъпи към голямото огледало на вратата на спалнята. Взря се в отражението си критично. Развлечена фланелка, избелели чорапи. Късата ѝ черна коса, сплъстена от пот, стърчеше като бодли на таралеж. Вчерашният грим бе размазан в тъмни кръгове около очите ѝ.

Руби грабна четката за коса, вдигна я пред лицето си като микрофон и заговори:

— Аз съм Руби Бридж. Не, не е съвпадение на имената. Аз съм нейна дъщеря. На Нора Бридж — новият гуру на Америка.

Опита се да си представи как ще изглежда утре. С боядисана в синьо коса, с дузина пластмасови герданчета, черни дрехи и изобилен черен грим.

— Хубаво ме вижте! Може ли моята майка да ви дава акъл как да възпитавате синовете и дъщерите си? Знаете ли какво са така наречените звезди? Сбирщина алкохолици, наркомани, болни от анорексия и рекордьори по сключени бракове. Хора, които не прекарват с децата си и десет минути годишно. А вие очаквате точно те да ви кажат какви родители да бъдете! Това е някакъв тъп виц!

Телефонът иззвъня.

— Ама че гадост! — Руби изтича във всекидневната и издърпа кабела от стената. Не искаше да я безпокоят през следващите двайсет и четири часа. Сега нищо не беше по-важно от предстоящото шоу.

* * *

Дийн Слоун стоеше до огромния панорамен прозорец и наблюдаваше морето от светлини, заляло Сан Франциско. За съжаление не можеше да напусне това място. Както винаги, беше уловен в мрежата на добрите маниери.

Обърна се и заразглежда разсеяно украсената със златни орнаменти бална зала на имението Рашън Хил. Дузината маси бяха покрити с колосани покривки. Порцеланът искреше с платинен оттенък. Три-четири двойки седяха около масите и водеха безсмислени разговори. Жените бяха облечени в скъпи вечерни рокли, мъжете — в

смокинги. Домакинята, член на местното висше общество, беше подбрала гостите си измежду най-богатите фамилии на Сан Франциско. Благотворителното парти тази вечер беше с цел да се подпомогне операта. Колко от тези хора се интересуват от музика, запита се Дийн. Това, за което истински се тревожеха, бе да не останат незабелязани!

Придружителката му — бледа, изящно слаба жена на име Сара Брайтман-Еджингтън, плъзна ръка по бедрото му. Той разбра, че е мълчал твърде дълго. Обърна се към нея и я дари с една от онези усмивки, които местните медии бяха документирали многократно.

— Усещането беше прекрасно, не мислиш ли? — попита тихо тя, след като отпи малка глътка шампанско.

Дийн не разбра какво има предвид Сара, но се огледа наоколо и се досети. Слаба, но пощадена от годините жена стоеше изправена до пианото. Без съмнение тя имаше задачата да напомни на присъстващите целта, с която са се събрали. С нейното изпълнение програмата на приема приключваше. Сега щяха да потанцуват, да поклюкарстват и сетне да си тръгнат. Последваха сдържани аплодисменти и някои от гостите станаха. Дийн хвана ръката на Сара и се смесиха с двойките на дансинга. Оркестърът свиреше бавна мелодия, която му се струваше позната. Той прокара ръка по голия гръб на партньорката си, тя потръпна едва доловимо. Хиляди светлини подобни на звезден прах искряха от кристалните полилеи над главите им. Във въздуха се носеше лек аромат на рози... или може би на пари...

Дийн сведе поглед към лицето на Сара и за първи път забеляза колко пленителни са сивите ѝ очи. Без много да се замисля, се наведе и я целуна, усещайки вкуса на шампанско по устните ѝ. Тя отвърна на целувката му. Ако искаше, можеше да я отведе оттук право в леглото си. Едва ли би възразила. После щеше да ѝ се обади и може би щяха да се любят още няколко пъти. Но по-късно така или иначе щеше да я забрави. Миналата година едно списание го обяви за „Най-претенциозният любовник на Сан Франциско“. Но това, което репортерите не знаеха, бе колко уморен се чувства. Беше едва на двайсет и девет, а сякаш бе остарял. Пари. Власт. Жени, които омекваха като глина в ръцете му, щом чуеха името Слоун. Той усещаше, че нещо в живота му не беше наред. Нещо липсваше.

В началото мислеше, че е делови проблем, и посвети осемдесет часа седмично на бизнес задълженията си в „Харкърт и синове“. Но единствената промяна беше повишеното количество пари. Вътрешната му болка и неудовлетвореност останаха.

Опита се да разговаря с баща си за това, но както обикновено, не намери отзвук. А коментарът на майка му беше точно това, което очакваше: „Аз ръководих тази компания трийсет години, сега е твой ред. Не искам да слушам хленчене“.

Фамилният им бизнес, започнат от дядо ѝ, беше развит от баща ѝ, но именно под нейното желязно ръководство се превърна в предприятие с приходи, измерващи се в стотици милиони. И това беше всичко, към което тя се стремеше.

Но сякаш точно този успех пораждаше пустота в душата на Дийн. Той, разбира се, опита да поговори и с приятелите си, но бързо му стана ясно, че никой няма да го разбере. И нищо чудно — всички бяха израснали в лоното на класата, за която нещата се измерват с пари. Само с пари. А детството на Дийн премина в друг свят, много по-различен от техния.

Остров Лопес. Летният остров.

Той прекара десет чудесни години на архипелага Сан Хуан, където двамата с брат си Ерик се чувстваха като обикновени момчета. Тук у Дийн се формира усещането за цялостност и удовлетвореност. Разбира се, и Руби беше тук. Преди да се случи преломното събитие в живота ѝ, което разруши всичко, тя го научи какво е любов.

Дийн страда дълго, след като загуби Руби. Сетне потърси утеха в прегръдките на красиви жени от своето обкръжение...

Но тази вечер нямаше сили за ласки с жена, която не го интересуваше.

— Не се чувствам добре — каза той и се учуди на лекотата, с която излъга.

Тя се усмихна, зъбите ѝ блеснаха. Прокара пръсти по ръката му и спря на тила му.

— И аз — прошепна прелъстително. — Живея наблизо...

Младият мъж вдигна дланта ѝ към устните си и я целуна.

— Имах тежък ден. Ще те откарам вкъщи, ако искаш.

Девојката се нацупи закачливо. Дали в скъпите девически училища преподават това умение, запита се Дийн. Или тези малки

трикове се предават от поколение на поколение...

— Ще ти позвъня утре — каза. Нямаше намерение да ѝ се обажда.

Отправиха се към изхода, като от време на време спираха, за да пожелаят „лека нощ“ на някои от гостите.

Младата жена се опитваше да го въвлече в разговор, но той само кимаше вежливо. Въздъхна с облекчение, когато черният „Астън-Мартин“ се показва на алеята откъм паркинга. Униформеният служител спря колата пред тях и слезе, за да отвори вратата на Сара.

— Благодаря, Рамон — каза Дийн, докато се качваше и колата.

— Откъде знаеш името му? — попита Сара след малко.

— Попитах го, когато дойдох.

— О!

— Какво лошо има да питаш някого за името му?

Тя изкриви устни. Вдигна ръка и посочи една сграда.

— Тук живея.

Лимузината зави и спря под една старинна улична лампа. Младата жена се обърна към него:

— Ти не си този, за когото те мислех. Момичетата говорят...

Той докосна с върховете на пръстите си дългата ѝ руса коса.

— Изглежда, мнението ти за мен не е било много високо.

— Вече е. Няма да се видим повече, нали?

— Сара, аз...

— Нали?

— Вината не е у теб. В последно време съм малко неспокоен и не ставам за компания.

Тя се засмя звънливо. Смехът ѝ приличаше на дълго репетиран сценичен трик.

— Ти си млад, богат и осигурен, естествено е да си отегчен. Аз се чувствам така още от началното училище.

Дийн не знаеше какво да каже. Слезе от колата и мина от другата страна. Отвори вратата, подаде ѝ ръка.

— Много си красива, за да бъдеш отегчена — каза.

Тя го погледна с тъга.

— Ти също.

Дийн я целуна за лека нощ, върна се в колата си и потегли.

Четвърт час по-късно стоеше във всекидневната, гледаше спящия град и отпиваше от брендите. По стените висяха снимки, правени от него. Преди му беше достатъчен само един поглед, за да усети прилив на гордост и доволство, сега тези фотографии му казваха единствено, че е поел по погрешен път.

Телефонът иззвъня. Очакваше икономът да отговори, но се сети, че тази вечер Хестър бе отишъл да види децата си. Стовари се на канапето и вдигна слушалката.

— Дийн Слоун. — Не прозвуча много любезно, но кой го е грижа?

— Дино? Ти ли си?

— Ерик? Как си, дяволи го взели!? — Не беше разговарял с брат си повече от година. Или май стана година и половина?

— Седнал ли си?

— Не звучиш много добре.

— Защото не съм добре. Умирам, братле.

Нещо сякаш го преряза.

— СПИН? — прошепна задавено.

— Знаеш ли, има и други смъртоносни болести — засмя се Ерик. — Моите лични предпочитания са... рак.

— Ще се погрижим да получиш най-доброто лечение. Веднага ще се обадя. Марк Фостър е в борда на...

— Най-доброто лечение е вече зад гърба ми. Видях се с най-добрите специалисти — изрече Ерик сломено. — И те ме видяха. — Пое си дълбоко въздух. — Не ми остава много време.

— Но ти си едва на трийсет! — простена Дийн. — Как може на такава възраст...

— Искях да ти се обадя още когато ми поставиха диагноза, но си помислих, че ще е по-добре да почакам всичко да свърши и после да се посмеем на това...

— Има ли някакъв шанс?

— Не.

— Какво искаш да сторя?

— Връщам се на острова. Лоти ще ме чака.

— На острова — повтори Дийн. Обзе го някакво чувство на неизбежност. Сякаш бе знаел, че някой ден всичко ще свърши там, където бе започнало.

— Ще дойдеш ли?

— Разбира се!

— Искам отново да бъдем братя.

— Винаги сме били братя — отвърна неловко Дийн.

— Не — прекъсна го рязко Ерик. — Бяхме членове на едно семейство, но не сме били братя. От години.

ТРЕТА ГЛАВА

Скандалът се разрази с мощта на ураган.

Снимките бяха навсякъде. Вестниците и телевизионните канали, които не разполагаха с копия, ги описваха с най-големи подробности.

Нора седеше, свита на кълбо, на дивана във всекидневната и отказваше да излезе. Мисълта, че ще срещне някого, я ужасяваше.

Днес асистентката ѝ Дий Лангор се появи още рано сутринта.

— Дойдох веднага щом разбрах — обясни. Нора ѝ беше много благодарна за подкрепата.

Сега Дий стоеше в кабинета ѝ у дома и отговаряше на телефонните обаждания.

Това, което най-много измъчваше Нора, бе, че не се обади на Каролайн още вчера, за да я предупреди за предстоящата медийна буря. Но как да съобщиш на детето си такова нещо? „О, скъпа, не обръщай внимание на голите снимки на майка си, които утре ще се появят из жълтите вестници!“

Преди лягане изпи две сънотворни и изключи телефона.

На сутринта пусна телевизора още със събуждането си.

Историята се обсъждаше по всички сутрешни предавания. Трябваше да се обади.

С треперещи ръце набра номера.

— Да? — прозвуча отсреща.

— Каролайн, аз съм. Мама.

Последва тишина, която отекна в ушите на Нора като гръм.

— Сигурно се обаждаш, за да ми съобщиш, че си била отвлечена и ФБР те е измъкнало от ръцете на откачен почитател.

— Никой не ме е отвличал.

— Разбрах го тази сутрин, когато оставих Джени в детската градина — засмя се горчиво дъщеря ѝ. — Мона Карлсън ме попита как се чувства човек, видял майка си на снимки като тези. Какво трябваше да ѝ отговоря?

— Съжалявам! — изстена Нора. — Нямах възможност да ти се обадя по-рано.

— Разбира се, че как иначе! — Каролайн замълча за момент, сетне каза: — Не мога да повярвам, че ми причини това. Като имам предвид последните няколко години... Мислех, че... О, по дяволите, забрави!

— Знам. Бяхме станали по-близки...

— Не! Изглежда, само съм си въобразявала. Ти не си се променила. Подвела съм се! Не знам кога съм оглупяла толкова, че да повярвам в искреността ти. Не знам дали изобщо съзнаваш...

— Моля те! — изхлипа Нора. — Не ме изхвърляй отново от живота си!

— Не аз съм човекът, който изхвърля другите от живота си. Руби излезе по-съобразителна от мен — не те допусна до себе си, та да я нараниш. Трябва да затварям.

— Обичам те, Каро!

— Колко трогателно. Вярвам ти.

И връзката прекъсна. От очите на Нора бликнаха сълзи.

— Господин Адамс е на телефона — показва се на вратата Дий.

— О, боже...

— Казах, че те няма, но той се разkreщя. Искан да ти предам, че ако не се обадиш, ще повика адвокатите си.

Нора въздъхна. Том Адамс не бе станал медиен магнат току-така. Той беше от онези хора, които извървяваха своя път към върха, без да отстъпват и сантиметър на другите.

Тя притисна слепоочията си.

— Ще говоря с него.

— Благодаря ти — отвърна Дий и излезе.

— Здравей, Том! — вдигна слушалката Нора.

— За бога, Нора, за коя се мислиш? Трябваше ли да разбере това едва тази сутрин? Ако не гледах телевизия от ранни зори, щях да съм последният, научил новината на деня!

— Съжалявам, Том, беше ми много трудно.

— Мисля, че от утре ще бъдеш залята с писма. И не като досегашните!

— Подготвила съм колонката за два месеца напред, Том. Дай ми малко време, за да се справя...

Той изръмжа.

— Плащам ти купища пари, за да отговаряш на читателски писма. Сега, когато най-сетне излезе нещо интересно, за което да те питат, ти предлагаш — ако правилно съм разбрал! — да се правим на ударени! — Гласът му изтъня. — Скандалите продават вестниците, известно ли ти е? Съжалявам, Нора, винаги съм те харесвал, но бизнесът си е бизнес! А и агентът ти сигурно е знаел, когато ме притисна да подпиша договора за огромния хонорар.

Нора почувства как стомахът ѝ се свива.

— От радиото ми дадоха малко време...

— Няма да ти позволя да си наденеш шапка-невидимка точно сега. Аз никога не съм отстъпвал пред трудностите, не разрешавам и на хората си.

— Добре, Том. — Няма ли да свърши този разговор! — Дай ми само няколко дни, после ще се върна и ще се заема с пощата.

— Знаех, че ще се разберем, Нора — изсмя се арогантно той. — Довиждане засега.

Тя затвори.

Тишината сякаш я сграбчи в ледена прегръдка. Естествено Том очакваше, че тя ще седне да чете изпълнените с яд и разочарование писма на читателите, които доскоро я бяха обичали. Но това беше невъзможно.

* * *

Руби навлече черен чорапогачник, късата кожена пола и кашмирения пуловер. Не ѝ бе стигнало времето да си боядиса косата, но я приглади с гел и остана доволна от резултата. Уви четиринайсет пъти евтина огърлица от пластмасови перли около врата си и лакира ноктите си в тъмносиньо. Сложи чифт черни очила — имитация на известна марка, пое си въздух, грабна дамската си чанта и излезе.

Лъскавата черна лимузина вече чакаше отвън. Руби съжали, че Макс не е тук да я види.

Униформеният шофьор стоеше до колата.

— Мис Бридж?

Тя се усмихна. Никой не я беше наричал така.

— Аз съм. Отивам...

— Зная, госпожице, в студиото на „Парамаунт“. Ще ви изчакам, за да ви върна у дома след предаването.

Мъжът ѝ отвори вратата и тя видя на седалката голям букет бели рози, увит с пергаментова хартия. От метална купа, пълна с лед, се подаваше неразпечатана бутилка „Дом Периньон“.

Руби се настани в колата и извади картичката от цветята.

„На талантливия човек му трябва само един шанс.
Това е твоят.

С обич, Вал“

Руби се облегна в удобната седалка и се усмихна.

Лимузината спря под арката с надпис в златисто: „Парамаунт“.

Руби натисна бутона за междинната преграда точно в момента, когато шофьорът съобщаваше на охраната:

— Мис Бридж. За „Злободневник“.

Барьерата се вдигна, колата се плъзна по алеята. Руби се заоглежда с надежда да зърне някоя знаменитост.

На паркинга за посетители шофьорът слезе и ѝ отвори вратата.

— Пристигнахме. — Посочи малък електромобил. — Той ще ви откара до студиото, а аз ще остана да чакам тук, докато свършите.

Руби си пое дъх и опита да си придаде обичайния безразличен вид. Качи се в малката кола, шофьорът стартира безшумния двигател и потегли.

Като си пробиха път през тълпа извънземни и заобиколиха група каубои, се добраха до огромно хале, над чиято врата внушителен надпис известяваше: „Злободневник — ексклузивно токшоу с Джо Кокран“.

Преди да влезе в студиото, Руби спря за миг на вратата. Вътре беше пълно с хора. Те сновяха насам-натам като мравки, опъваха кабели, проверяваха микрофони, прожектори светваха и угасваха...

— Вие ли сте Руби Бридж?

Руби подскочи. Не беше забелязала кога към нея се е приближила дребна блондинка с най-грозните очила, които можеше да си представи човек.

— Аз съм.

— Елате е мен.

Жената я хвана за ръка и я поведе през множеството. Вкара я в малка стаичка. На масата имате купа с плодове и бутилка минерална вода „Перие“.

— Имате ли нужда от грим?

— А пластични операции да правите?

— Моля? — Жената изпъна шия.

— Гримът ми е наред, благодаря.

— Добре. Седнете тук. Ще дойдат да ви вземат, когато наближи вашият ред. — Асистент-режисьорката се консултира с бележките си. — Ще имате две минути. Вие сте последният гост. Бъдете кратка и забавна. — Блондинката се обърна и излетя навън.

Руби се стовари на дивана.

Изведнъж се уплаши. Как да бъде забавна? Какво да каже най-напред? Обикновено ѝ трябваха около три минути, за да установи контакт с публиката. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Успокой се, Руби — каза си гласно. Стисна юмруци и си пое дълбоко въздух. — Ще ги грабнеш!

На вратата се почука.

— Ваш ред е, мис Бридж.

— О, боже! — Хвърли поглед към стенния часовник. Беше стояла тук половин час!

Вратата се отвори.

— Мис Бридж? — надникна дребната асистентка.

Руби въздъхна.

— Готова съм. — Беше чакала този момент през целия си живот.

Последва жената по някакви стълби. Чу познат шум, след малко прогърмя гласът на Джо. Публиката избухна в смях.

— Запомнете — зашепна високо асистент-режисьорката, — колкото по-скандално и спорно, толкова по-добре!

Руби кимна. Струйка пот се стече по гърба ѝ.

— Руби Бридж! — гръмна името ѝ и се изгуби сред ръкоплясканията.

Тя пристъпи и се озова пред камерите. Прожекторите я заслепиха.

Приближи до микрофона. Когато го свали от стойката, се разнесе пронизителен звук.

— Ооо — провлече с пресилена усмивка, — радвам се да видя, че не съм единствената, която е дошла днес на това шоу. В интерес на истината за мен това не представляваше никаква трудност. Не ми се наложи да бягам от работа — вчера ме уволниха от долнопробния ресторант, където бачках. Няма да ви кажа как се казва, че да не вземете да отидете там. — Някой прихна. — Няма да ви казвам и какво мисля за това, което се предлага в него... — Из залата се чуха и други смехове. — Всъщност много се радвам, че Ирма ме изхвърли точно в четвъртък. И знаете ли защо? В петък вечер се състои една традиционна промоция — „Да си оближеш пръстите“. Няма да повярвате, но хората го приемат в буквалния смисъл! — Бурен смях. Руби усети прилив на смелост. Успокои се и заговори по-бързо. Няколкото пиперливи шеги, свързани с майка ѝ, остави за финал.

Когато свърши, избухнаха аплодисменти. Джо Кокран стана от мястото си и се приближи към нея. Усмиваше се — добър признак. Сложи ръка на рамото ѝ и се обърна към публиката:

— Видяхте „Най-забавното от Руби Бридж“. А сега да поканим и другите ни гости днес — семейният терапевт Елза Пайн, автор на бестселъра „Отровните родители“, и конгресмен Санфорд Тайлър от Алабама.

Плешивата глава на конгресмен Тайлър блесна под прожекторите. На почетно разстояние зад него ситнеше авторката на нашумялото четиво.

Джо покани и тримата да се настанят в кожените кресла, седна на мястото си и втренчи очи в камерата.

— Да почваме! — плесна бодро с ръце. — Не знам вие какво мислите, но на мен ми писна от начина, по който нашата съдебна система се отнася към престъпниците. Всеки ден чета по вестниците как някой психопат, изнасилил или убил дете, е пуснат на свобода, защото — забележете! — съдебните заседатели го съжалили. Какво означава това? Различават ли жертвата в случая?

— Престъпникът, Джо... — Елза се наведе напред и погледна над очилата си. Беше болезнено слаба. Руби се запита дали носи павета в джобовете си, за да не я отнесе вятърът. — ... не се ражда престъпник. Той става престъпник. Някои родители третират децата си така, че крехката им душевност...

— Госпожице — прекъсна я конгресменът ухилен. — Нима предлагате да оставяме хлапетата да се държат като необяздени кобилки?

Руби отправи към публиката поглед, изпълнен с недоумение.

— Кобила ли я нарече? Добре ли чух?

В залата избухнаха откъслечни смехове. Елза продължи невъзмутимо:

— Добре сте чули. Конгресмен...

— Наричайте ме Санфорд — прекъсна я той.

— За едно общество се съди по състраданието му, Санфорд.

— А какво ще кажете за състраданието към семействата на жертвите? — рече Джо. — Или господа либералите са толкова коравосърдечни, че искат да изпитваме съчувствие само към престъпниците? — Той се извърна към Руби: — Ти знаеш много за отровните родители, Руби. Как грешката на майка ти повлия на твоя живот?

— Родителите — намеси се Елза — могат да наранят децата си дълбоко. Мисля, че майка ти е била противник на брачния съюз. Затова е престъпила обета за вярност...

— Както и Бил Клинтън!

Елза се опита да надвика смеховете.

— Сигурно сте единствената в Америка, която днес не е разгърнала „Татлър“^[1].

— Не чета жълти вестници — парира Руби.

Залата забръмча.

Джо Кокран подскочи:

— Не си ли видяла днешния „Татлър“?

— Това престъпление ли е?

Той ѝ подаде вестника.

— Съжалявам, предполагаме, че знаеш.

Беше се възцарила странна, заплашителна тишина. Руби разгърна „Татлър“ на коленете си.

Фотографиите бяха неясни, но не оставаше и грам съмнение какво изобразяват. Нито пък коя е жената, снимана на тях.

Руби се огледа безпомощно. Джо изглеждаше сериозен, психоложката беше смръщила вежди. Ръцете на Руби се разтрепериха, страниците се разпиляха по пода.

— Това е добър урок за всички жени. Когато любовникът ви каже: „Скъпа, нека да ти направя една снимчица за спомен“, най-добре е да си покриете голия задник и да избягате!

— Как се почувства... — започна Елза Пайн.

Джо рязко вдигна ръка.

— Нека се върнем към темата. Въпросът е: колко от нашите грешки са наистина наши? Лошите родители предпоставка ли са за формирането на престъпници?

— Ха! — възкликна конгресменът. — Когато някой направи нещо откачено, веднага обявяваме майка му за виновна. Това е тъпо!

— И аз мисля така — обади се Джо. — Всеки трябва да отговаря за постъпките си...

Руби стоеше безмълвна.

Гласовете достигаха до нея някак отдалече. Разбра защо я поканиха в „Злободневник“ — за да покажат реакцията ѝ.

Утре щеше да цъфне опулена по първите страници. Щеше да стане за смях!

С облекчение чу Джо да обявява края на шоуто:

— Това беше всичко за днес. Темата за другата седмица е: „Възможно ли е да се осъществи връзка с мъртвите, или не?“. Благодаря ви, че бяхте с нас.

Светна табелата „Аплауз“, зрителите заръкопляскаха.

Руби се надигна от мястото си и бавно тръгна към изхода.

Някой я хвана за рамото. Тя се стресна. Зад нея стоеше Джо, фотогеничното му лице изглеждаше напрегнато.

— Много съжалявам, че се получи така. Историята се разчу вчера и не предполагах, че си я пропуснала. Всички я обсъждаха и аз реших, че след като по-голямата част от скеحوвете ти засягат отношенията между вас... — Той съзря болката в очите ѝ и млъкна.

— Бях изключила телефона и телевизора — каза Руби, сетне добави: — Готвех се за шоуто.

— Сигурно си мислела, че това е големият ти шанс, а се оказа...

— ... много шибана работа — прекъсна го тя. Не можеше да понесе той да я съжалява.

— Знаеш ли, Руби, гледал съм те няколко пъти. Скеحوвете ти са много забавни.

— Благодаря.

— Защо не опиташ и нещо друго, например... да пишеш?

Лицето на Руби се изкриви в иронична усмивка. Караше я да се откаже. *Защо не опиташ и нещо друго?*

— Благодаря за съвета, Джо. Сега трябва да вървя.

Върна се до коженото кресло, за да си вземе чантата, и без никой да я забележи, прибра „Татлър“ под мишница. Сетне, без да поглежда към никого, напусна студиото.

* * *

Щом се прибра в квартирата си, Руби спусна щорите и изключи осветлението. Свлече се на избелелия диван и качи крака върху масичката.

Скъпата ми майка имала любовна връзка.

Не се изненада. Всяка жена, способна да изостави децата си, за да търси слава и богатство, можеше да има извънбрачни връзки. Това, което изненада Руби, бяха последствията.

Ръцете ѝ трепереха, докато набираше телефона на сестра си. Рядко ѝ се обаждаше — беше много скъпо, но днес беше особен ден. Не се случва често да видиш снимки на майка си — гола, с непознат мъж, на първа страница във вестника.

Каролайн вдигна на второто позвъняване.

— Да?

— Здравей, сестричке.

— Най-сетне! Вчера набрах номера ти към хиляда пъти!

— Бях си изключила телефона. Каро... Видях снимките.

— Както и цяла Америка. Отдавна се страхувах да не се случи такова нещо.

— Знаеше ли за тази връзка? — учуди се Руби.

— Допусках.

— Защо не си ми казала?

— Руби, забрави ли, че през тези единайсет години не желаше дори името ѝ да се споменава?

— Предполагам, че ти всичко си ѝ простила, света Каролайн.

— Не съм. И на мен ме е трудно. Тази... публичност...

— А, благоприличието... мнението на другите... бях забравила!

— Не бъди жестока.

Руби млъкна.

Ненавиждаше способността си с лекота да изрича думи, нараняващи хората, които обича. Когато майка им ги напусна, Каролайн крепеше семейството, макар че не беше пораснала достатъчно за тази отговорност. Тя не само зае мястото ѝ в домакинството, но беше всичко, от което Руби се нуждаеше. Ако трябваше да бъде честна, без Каролайн нямаше да се справи през онази година.

— Извинявай! Знаеш колко ме дразни добротата.

— Не съм добра! Вчера ѝ наговорих наистина ужасни неща, но не се почувствах по-добре. Бях направо обезумяла.

— Говорила си с нея? Какво ти каза?

— Че ме обича и много съжалява за скандала.

— Представи си какво щеше да е, ако ни мразеше!

Каролайн се засмя.

— Смятам да ѝ се обадя, когато се успокоя. Може да поговорим за някои неща... които имат значение за нас.

— За мен нищо, свързано с нея, няма значение. Казала съм ти го преди години.

— Руби, не си права! Сигурна съм, че някой ден ще я разбереш, но ще бъде късно.

На вратата се позвъни.

— Трябва да отворя, Каро. Какъвто ми е късметът днес, сигурно собственикът е дошъл за наема.

— Пази се!

— Ти също! Целуни племенниците ми!

Руби остави слушалката.

Реши да не отваря. Нямаше начин да не е собственикът.

Отиде в кухнята и разтвори един шкаф. На дъното му се мъдреха две бутилки с по няколко капки джин и вермут. Макс явно ги беше забравил. Сипа си в шейкъра, добави лед. Когато звънецът се обади за трети път, не издържа. Отпи от чашата и прекоси на пръсти вехтия килим. Приблужи се до вратата и погледна през шпионката. Беше Вал. Жената, която стоеше до него, изглеждаше като щека за билиард.

Страхотно!

Отвори широко вратата. Агентът ѝ се усмихна лъчезарно. Направи крачка напред и лепна целувка на страната ѝ.

— Как е най-новата ми звезда?

— Я се разкарай! — засмя се Руби. — Не те очаквах.

— Опитах се да ти се обадя, и то неведнъж.

Руби отвори уста, но начинът, по който я наблюдаваше непознатата, я възпря. Тя огледа строгата прическа, скъпата черна рокля и незапалената цигара, която стърчеше от костеливите ѝ пръсти. Нюйоркчанка. Вероятно собственичка на погребално бюро.

— Аз съм Руби Бридж — протегна ръка Руби.

Жената стисна ръката ѝ в хладната си длан.

— Джоан Пинон.

— Заповядайте! — махна Руби приветливо.

Дано не обърнат внимание на мизерията, в която живея!

Вал се намести на единствения стол, който Макс бе оставил. Джоан приседна в края на дивана. Руби се тръшна до нея и надигна чашата.

— Знам, че е раничко за питие, но не ти се случва всеки ден да видиш майка си разголена във вестника и да скапеш кариерата си. Може би по-късно днес ще ме блъсне автобус.

Вал се приведе напред.

— Джоан е редакторка от Ню Йорк.

— Тъй ли?

— И е тук по повод на скандала, в който е замесена майка ти.

— И аз така предположих. Какво иска?

— Работя за списание „Зад кулисите“ — обади се жената. — Идвам с молба да напишеш статия за майка си. — Усмихна се, зъбите ѝ бяха пожълтели от тютюнев дим. — Вал каза, че си първокласен автор.

Страхотно. Руби се облегна назад и погледна Джоан в очите.

— Искате да я предам на пресата?

— Кой кого предава? Толкова време прокламира, че децата и семейството са на първо място! Тези снимки доказват, че е лицемерка и лъжкиня. Проверихме документите. Нора е била все още женена за баща ти, когато са направени тези снимки. Хората имат право да знаят чии съвети са слушали!

— А, да, правата на обществото! — изкриви лице Руби.

— Това е само една статия, Руби — изрече Вал. — Може да станеш известна.

— Богата и известна — поправи го Джоан.

Руби остави чашата на масичката.

— Колко богата?

— Петдесет хиляди долара. Готова съм да ти платя половината сега, останалото — когато предадеш текста. Единственото условие е да не даваш никакви интервюта, преди да сме публикували статията.

Петдесет, хиляди долара?

Руби надигна чашата.

За да разкажа за майка си?

Имаше нужда да поговори с някого.

С кого?

Приатели нямаше. Можеше да се обади на баща си, но той беше така обсебен от новото си семейство, че не бяха близки както преди. Каролайн, която цяло десетилетие се мъчеше да прости на майка им, щеше да я накара да откаже...

— Не съм сигурна, че познавам добре Нора — заговори Руби. — За последен път се видяхме на сватбата на сестра ми преди девет години. Не си казахме нито дума.

Това не беше цялата истина. Руби разговаря с майка си. Тя й каза: „Мисля, че най-лошото нещо на тази сватба беше розовият ти пуловер“. После се обърна и си тръгна.

— Ние не искаме факти. Искामе мнението ти, интересува ни що за човек е Нора, каква майка е била...

— А, това ли? Направо казано — науми ли си нещо, да не си й на пътя!

— Виждаш ли? — Очите на Джоан светнаха. — Точно това искаме. Сигурна съм, че разбираш колко бързаме с публикацията. Надяваме се да се справиш, докато скандалът е още пресен. Нося договора. Вал вече го прегледа. Нося и чек за двайсет и пет хиляди долара.

Тя отвори черната си, подобна на куфарче чанта от змийска кожа („Отива й“, помисли си Руби), извади лист и попълнен чек и ги сложи на масата пред нея. Младата жена закова поглед в нулите и преглътна с усилие. Никога не беше притежавала толкова пари. По дяволите, това

беше повече от всичките ѝ заплати през последните години, взети заедно! Джоан отново се усмихна хищно.

— Как мислиш, Руби, майка ти щеше ли да откаже такова предложение, ако ти се беше забъркала в скандал?

Майка ѝ бе стояла пред подобна дилема. Трябваше да избира между съпруга и дъщерите си и... кариерата. Бе избрала себе си.

— Това е твоят шанс, Руби — насърчи я Вал. — Щом материалът излезе, ще бъдеш залята от предложения.

Чувстваше се манипулирана. Чу се бавно да казва:

— Аз пиша добре...

Това беше нещо, в което винаги бе вярвала. Знаеше, че и Вал го мисли. Притесняваше я низостта на постъпката. Единствената ѝ утеха беше надеждата, че ако статията я направи известна, може отново да се върне към комедията и да пожъне успехи.

— Знам как е започнала кариерата ѝ. Беше готова да ни продаде за трийсет сребърника, но да стигне на върха.

На лицето на Джоан отново се появи ехидната усмивка.

— Ще те пуснем в „Шоуто на Сара Пурсел“ през следващата седмица, за да представиш очерка си.

„Шоуто на Сара Пурсел“?

Руби затвори очи. Беше прекарала по-голямата част от живота си да бъде никой!

Пое си въздух. Протегна ръка и взе чека. Цифрите се размазаха пред очите ѝ.

— Приемам — каза. — Ще го напиша.

[1] Бърборко, клюкар (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Руби усили радиото във фолксвагена докрай. От малките черни тонколони гръмна „Металика“.

Петдесет хиляди долара.

Искаше ѝ се този ден да не е сама. Ако имаше телефона на Макс, щеше да му се обади, да му каже, че ѝ липсва. Можеше и да похарчи малко пари за него... за тях двамата.

Мислите ѝ бързо се върнаха към действителността и внезапният изблик на щедрост изчезна. Макс не заслужаваше и цент.

Беше се отправила към Бевърли Хилс. Обикновено стоеше далеч от такива места — луксът я депресираше, но днес беше различно.

Щом стигна до първия отворен магазин на Родео Драйв, спря и паркира автомобила. Грабна чантата си (вътре бе мушнала плика с чека), излезе от колата и затръшна вратата. Не я заключи. Ако някой беше толкова изпаднал, че да реши да открадне старата ѝ бричка, имаше нейната благословия.

Тръгна покрай бутиците. Срещаше жени, облечени в скъпи, красиви дрехи, но никоя не спря поглед на нея. В тази част на света двайсет и седем годишна жена, облечена в гръндж стил, просто не съществуваше. И петдесетте хиляди долара нямаше да стигнат, за да получи частица от тяхното внимание.

Като отминаваше една лъскава витрина, с крайчеца на окото си зърна зашеметяваща сребристосиня рокля от фина, полупрозрачна материя. Закова се на място. Роклята бе дълга, с остро деколте и дълбока цепка отстрани. Отпред бе обсипана с мъниста. Това бе най-съвършената дреха, което бе виждала. И в най-смелите си мечти не можеше да си представи, че ще бъде нейна.

Стисна чантата си и отвори стъклената врата. Над главата ѝ се чу лек звън. В ъгъла, застанала пред един от хромираните щендери, стоеше жена.

— Изчакайте малко, скъпа! — провикна се лъчезарно тя.

Руби се почувства неловко. Искаше ѝ се да извади чека и да го размаха под носа ѝ.

Най-накрая продавачката дойде. Беше висока и слаба, облечена в черно от главата до петите. Всеки косъм на главата ѝ си беше точно на мястото.

— Какво желаете? — В гласа ѝ се долавяше леко раздразнение.

Руби посочи към витрината.

— Искам онази рокля.

— Имате чудесен вкус. Ще я пробвате ли?

Руби кимна.

— Чудесно.

Жената я отведе в пробна с размерите на средно голяма спалня.

— Искате ли чаша шампанско?

Руби се засмя. „Така се пазарува!“

— Нямам нищо против.

Продавачката плесна с ръце и след минута мъж, облечен в смокинг, донесе чаша с охладено питие.

— Благодаря — усмихна се Руби и се разположи на дивана в пробната.

Газираното вино се разля по цялото ѝ тяло като топла вълна и забушува в кръвта ѝ. Тя се отпусна назад и се усмихна. За първи път от години се чувстваше значима.

Някой почука на вратата.

— Влез!

Продавачката подаде глава.

— Как върви? Аз съм Мона. Ако имате нужда от мен, ме повикайте.

Руби свали дрехите си и внимателно облече роклята, като се наслаждаваше на допира ѝ до кожата си. Чувстваше се, сякаш сменя самоличността си... сякаш се пренася в друг свят.

Приближи се към голямото огледало в ъгъла и дъхът ѝ секна. Дори прекалено късата ѝ коса, тежкият грим и маратонките не пречеха да изглежда красива. Деколтетото подчертаваше малките ѝ стегнати гърди, талията ѝ изглеждаше много фина, а цепката разкриваше стройното ѝ бедро.

Това беше жената, която се надяваше да стане!

— О, боже, сякаш е ушита за вас! Не се нуждае от никакви поправки. Никога не съм виждала такъв синхрон между тяло и дреха!

— Ще я взема — отсече Руби.

Отдавна мечтаеше за миг като този! Макар че роклята можеше да виси дълго в гардероба ѝ, докато тя стане жената за нея...

Написа чек и напусна магазина. Внимателно окачи дрехата отзад във фолксвагена, усили музиката — пееха „Степенулф“ — и потегли с пълна газ.

Беше си почти у дома, когато профуча покрай магазин на „Порше“.

Засмя се и скочи на спирачките.

* * *

Нора лежеше свита на дивана в тъмната всекидневна. Изпрати Дий, изключи телефона и пусна телевизора.

Голяма грешка.

Скандалът течеше по всички канали. Показваха снимките отново и отново, най-често придружени от думите на брачната клетва или на записи от радиопредавания, в които даваше съвети за съпружеска вярност. Най-много я нараниха интервютата. Всичките ѝ почитатели се отказаха от нея. Една жена дори плачеше и я обвиняваше в предателство. „Вярвахме ѝ!“, бяха най-често споменаваните думи.

С нея беше свършено. Вече никой нямаше да напише писмо, за да ѝ поиска съвет, никой нямаше да чака на телефона, за да разговаря с нея в ефир.

Знаеше какво се случва долу, пред сградата, в която се намираше апартаментът ѝ. Няколко пъти звъня на портиера, но промяна в обстановката нямаше. Репортерите стояха отвън, с камери и микрофони в постоянна готовност. Само да надзърнеше през вратата — и щяха да се нахвърлят върху нея като подивели кучета. Пазачът твърдеше, че гаражът е безопасен и може да изкара колата си незабелязано, но тя не се възползва.

Стана и отиде до прозореца. Огромните стъкла отразяваха ярките светлини на нощния град и ги превръщаха в пъстра палитра от цветове. Взря се в отражението си — крехко и неясно.

Чувството за нищожност ѝ беше познато отпреди много години. Усещането, че си никой, което подхранваше амбицията ѝ да промени съдбата си, отново я бе обзело.

Ако баща ѝ беше жив сега, щеше да се засмее:

— Вече не си толкова ярка звезда, нали, миличка?

Нора отиде в кухнята и отвори домашния бар. Не беше пила алкохол от години, но сега се нуждаеше от няколко глътки, за да се успокои. Сипа си чаша джин. В началото вкусът ѝ се стори ужасен, но след известно време езикът ѝ изтръпна и тя усети парещите следи на питието в празния си стомах.

Потътри се към дневната. Спря до голямото пиано и се взря в семейните снимки.

На една от фотографиите тя, бившият ѝ съпруг Ранди и двете им дъщери бяха застанали пред семейната къща на морския бряг, сплели ръце, с лъчезарни усмивки на лицата.

Пресуши чашата и се отправи към кухнята за още. Зави ѝ се свят, пред очите ѝ сякаш се спусна завеса.

„И по-добре!“, каза си. Точно сега нямаше нужда от ясна мисъл.

Върна се при пианото. Малки момиченца в розови роклички на коледно тържество... семейството на излет в планината пред старата им палатка... жена, която изглеждаше някак самотна. Беше красива. Гримьорът, фризьорът и личният асистент се бяха погрижили за това. Скъпите дрехи ѝ стояха безупречно, феновете ѝ я обожаваха.

Нора се отдалечи от пианото и отиде до телефона на стената. С непослушни пръсти набра номера на психиатъра си.

— Кабинетът на доктор Олбрайт — отговори женски глас.

— Здравей, Мидж, обажда се Нора Бридж. — Надяваше се, че говори достатъчно ясно, за да я разберат. — Там ли е докторът?

Последва мълчание.

— Няма го, госпожо Бридж. Да му предам ли нещо?

„Госпожо Бридж“? Само преди ден беше Нора!

— Вкъщи ли е?

— Не, но мога да ви запиша час. Остави номера на д-р Хорнби в случай, че възникне нещо спешно.

— Благодаря, Мидж, няма нужда.

Изчака момичето да затвори и остави слушалката. Сетне издърпа кабела от контакта.

Ерик.

Сигурно беше вече на острова. Тя реши, че ако побърза, може би ще хване ферибота...

Грабна ключовете на колата от кухненския плот и повлече крака към спалнята. Прикри тъмнорусата си коса с шал, сложи си тъмни очила. На нощното шкафче забеляза шишенцето сънотворни.

Боже, колко се нуждаеше от едно хапченце!

Пъхна кафявата опаковка в джоба си.

Единственото, което взе от къщи, беше една стара семейна снимка, направена в Дисниленд, когато дъщерите ѝ бяха още малки. Мушна я в чантата си и излезе, без да заключи.

Докато чакаше асансьора, облегна гръб на стената. „Дано не срещна никого!“, помисли разсеяно.

Имаше късмет. Гаражът беше пуст. Тя се добра до черния мерцедес. Трябваше ѝ малко време, докато улучи ключалката. Отпусна се на кожената седалка. Погледна се в огледалото. Лицето ѝ беше бледо, по страните ѝ имаше следи от сълзи.

— Какво правиш? — попита тя жената с тъмните очила. Чу дрезгавия си глас и изхлипа отчаяно. — Моля те, Боже — прошепна, — нека Ерик да е още там.

Запали колата и даде газ. Гумите изсвириха.

Изскочи на Секънд Авеню, без дори да се огледа.

* * *

Дийн стоеше на пристана и наблюдаваше как хидропланът се носи по вълните и набира скорост. Беше забравил колко красиво и спокойно е това място.

Ароматът на водорасли и море го връщаше назад във времето, вълните нашепваха спомени. Тук двамата е Ерик строяха пясъчни замъци и заравяха съкровища, подскачаха от камък на камък, докато си изпорежеха стъпалата в острите мидени черупки, измъкваха изпод скалите малки рачета и с часове ги наблюдаваха...

Ерик беше по-силният. Всичко му се удаваше с лекота, винаги твърдо отстояваше желанията си. Когато навърши седем, трябваше да напусне къщата на дядо си на остров Лопес, но той успя да убеди майка им да остане. Дийн още си спомняше как, седнал на най-горното стъпало на дървената стълба, слушаше изплашен словесната битка, в

която по-големият му брат настояваше да му разрешат да посещава местното училище.

„Абсурд!“ — бе първата дума на майка му, но Ерик упорито се сражава с нейната непреклонност и спечели. А истината беше, че майка му бе твърде заета с делата на „Харкърт и синове“, за да се грижи за децата си. О, на няколко пъти опита да „постъпи правилно“, като ги премести в „Чоут“, но накрая ги остави на мира.

Дийн затвори очи. Ненавиждаше обстоятелствата, които го върнаха отново тук. Мисълта, че ще види Ерик умиращ, бе непоносима.

Никога нямаше да забрави. Беше неделя. Дийн беше в гимназия. Ерик учеше в Принстън. Останаха близки, макар да ги разделяха хиляди километри. Чуваха се по телефона всеки уикенд. Но един разговор промени всичко.

„Влюбен съм, братле... Пригответи се за изненада... Името му е Чарли и е...“

Дийн не си спомняше нищо повече. Съзнанието му сякаш се изключи. Почувства се предаден.

Заговори бързо в слушалката. Не си спомняше какво точно каза, знаеше само, че между тях зейна пропаст.

Дийн завърши Станфорд, започна работа в семейната фирма, някак свикна с мисълта за раздялата.

Ерик се премести в Сиатъл, преподаваше английски език в колеж.

Живя с Чарли дълго.

Преди няколко години Дийн получи бележка, в която му съобщаваше, че партньорът му е починал от СПИН.

Изпрати цветя и картичка със съболезнования. Мислеше да се обади по телефона, но всеки път, когато доближеше апарата, разбираше с безпощадна яснота, че няма да намери точните думи.

Обърна се и тръгна по пристана. Спря се за миг пред ръждясалата стълба, забита в пясъка, и се заизкачва по нея. Беше останал без дъх, когато стигна горе.

Голямата викторианска къща изглеждаше точно така, както си я спомняше. Старите лози се виеха по железните колони на верандата и стигаха чак до стръмния покрив. Белите храсти бяха подрязани.

Моравата беше свежа. Розите бяха обсипани с цветове. Наоколо се носеше упойващ аромат и жужене на пчели.

Дийн се приближи към къщата, навеждайки се под клоните на старото мадреново дърво. Когато се изправи, сребърен проблясък прониза очите му.

Ветропоказателят проскърцваше тихо и жално. Спомени нахлуха в съзнанието му неканени...

Руби стои на покрива на бараката, разперила ръце.

Пристъпи към нея.

„Е — попита тя през смях, — ще падна ли, или не?“

Внезапно осъзна, че я обича. Искаше да ѝ го каже, но се боеше мутирацията да не му изневери.

Целуна я. Устните му за първи път докосваха устните на момиче...

До вечерта лежа на плажа, заслушан в прибоя, ослепял за всичко наоколо...

Пред входната врата спря, събра кураж и почука.

Отвътре се чува ритмични стъпки. Вратата се отвори и Лоти провря глава навън.

— Дийн! — протегна ръце старата бавачка.

Той прекрачи прага и се отпусна в прегръдката ѝ, както в детството си, вдъхвайки характерния ѝ аромат на лимонови бонбони.

— Лоти, как се радвам да те видя!

Тя му хвърли престорено сърдит поглед изпод побелелите си вежди.

— Учудена съм, че си намерил пътя дотук без куче-водач.

Не се бяха виждали повече от десет години — изглеждаше остаряла. Косите ѝ бяха съвсем посребрели, но закачливите ѝ зелени очи издаваха, че е жена, която се радва на живота.

Изведнъж почувства колко му е липсвала през тези години. Лоти дойде в семейството като готвачка за едно лято, но се привърза към тях и остана. Нямаше собствени деца. Прие двете момчета с цялото си сърце и се грижи за тях през времето, докато живееха на острова.

— Съжалявам, че ни срещат нерадостни обстоятелства — каза Дийн.

— Сякаш беше вчера, като изтривах шоколада от лицето му. Не мога да повярвам, че е истина! Не мога да повярвам!

Влязоха в хола. В огромната камина гореше огън. Стаята си беше същата. Двата дивана с бледожълта дамска и дървени крачета все още — един срещу друг, и масичката за кафе от палисандрово дърво между тях, и голямата купа върху нея...

Сякаш тази къща бе недосегаема за времето!

Дийн кимна към стълбището.

— Как е той?

Очите на Лоти се изпълниха с тъга.

— Новините не са добри. Пътуването му се отрази зле. Днес идва медицинската сестра и каза, че някакво ново хапче, наречено „Пейн коктейл“, ще го накара да се почувства по-добре.

Болка.

Това беше нещо, за което Дийн не бе мислил досега.

— Боже! — промълви безсилно и прокара ръка през косата си.

Мислеше, че е готов. Че се е подготвил психически. Но сега, когато беше тук, разбираше какъв глупак е бил. Не можеше да гледа как брат му умира!

— Ерик обади ли се на нашите?

— Да. Те са в Гърция. В Атина.

— Зная. Как е реагирала мама?

Лоти сведе очи.

— Отговорил икономът. Тя била по магазините.

— Ерик съобщил ли й е за заболяването си? — Гласът му трепереше.

— Разбира се. Искаше да й го каже лично, но после реши, че е по-добре да й остави съобщение.

— Тя обади ли му се?

— Не.

От гърдите на Дийн се изтръгна болезнена въздишка.

— Качи се — изрече Лоти тихо. — Не изглежда много добре, но си е той...

Дийн поклати глава и пое по стълбите.

Горе спря. Вдясно бяха спалните на родителите им. Вляво имаше две врати. Вратата на неговата стая бе затворена. Не беше нужно да влиза вътре, за да си припомни как изглежда — син вълнен килим, дървено легло, покрито е памучно одеяло, прашен плакат на Фара Фосет в прочутия червен бански.

Колко мечти и копнежи бяха останали между тези стени...

Внезапно почувства някаква умора.

Приблужи се до стаята на Ерик и спря на прага. Пое си въздух, отвори вратата и влезе.

Специалното медицинско легло сякаш изпълваше малкото помещение. Бе сложено така, че докато лежи, Ерик да може да вижда през прозореца.

Той спеше.

Дийн го гледаше втренчено. Черната му коса беше опадала на места и по главата му се белееха голи петна. Кожата му имаше бледожълт оттенък, тъмни кръгове ограждаха очите му. Преди усмивката не слизаше от лицето му, сега синкавите устни бяха сгърчени болезнено. Отслабналото тяло се губеше в пижамата.

Дийн стисна металната преграда на леглото, тя изскърца. Ерик бавно отлепи клепащи.

— Ерик... — Задави го стенание.

— Не се тревожи, братле...

— Как...?

— Не се тревожи да покажеш изненадата си от вида ми. — Ерик посегна към малката розова купичка, оставена на подноса до леглото. Костеливите му пръсти трепереваха, докато я поднасяше към устата си. Отпи малка глътка. Угасналите му очи се спряха на Дийн. В тях се четеше необятна мъка. — Не очаквах да дойдеш.

— Разбира се, че щях да дойда. Трябваше да ми кажеш по-рано!

— В мига, в който ви съобщих, че съм гей, разбрах, че в това семейство лошите новини са истински бумеранг.

В гърлото на Дийн бе заседнала буца. Ако изрече и дума, щеше да избухне в ридания.

Ерик се усмихна.

— Сега си тук и това е достатъчно.

Прииска му се да пригладни редките кичури коса на потното чело на брат си, но ръцете му се тресяха.

Би дал всичко да можеше да заличи миналото или да върне времето назад!

— Говори ми. — Ерик се унасяше. — Говори ми, братле. Това е достатъчно.

ПЕТА ГЛАВА

Телефонът иззвъня.

Руби едва отлепи очи — беше един и петнайсет през нощта.

— По дяволите! — изсумтя раздразнено. — Сигурно е някой от проклетите репортери.

Пресегна се през празната половина на леглото и вдигна слушалката.

— Ухапи ме!

— Не съм го правила от детската градина!

— О, Каро, помислих, че пак е някой досадник от „Татлър“.

— На мен не са ми звънили, а и нямам намерение да се окичвам със слава.

— То пък една слава...

— Мама е претърпяла катастрофа.

— Какво?

— Не ми съобщиха подробности. Знам само, че се е случило в Бейвю и е била пияна.

— Но тя не пие... — Руби отметна завивката и скочи. Със слушалка в ръка отиде до прозореца в тъмната кухня. По улицата играеха неоновы отражения. Прокара ръка през потното си чело. — Зле ли е?

— Не знам. Утре сутринта ще оставя децата при свекърва ми и ще отида в болницата. Но не ми се ходи сама. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не знам, Каро...

— Можеше да умре!

Руби въздъхна.

— Добре, ще дойда.

— Ще се обадя на „Аляска Еърлайнс“ и ще ти запазя билет.

— Недей, имам пари.

— Добре.

— Ще пристигна на обяд.

Руби остави слушалката и заснова из апартамента.

Беше бясна на тази така наречена нейна майка. Не ѝ беше лесно да забрави, че я мрази. А и през последните дни това чувство се бе разгоряло с нова сила. Но сега... катастрофа. Мрачни картини изплуваха в съзнанието ѝ. Парализа... мозъчно увреждане... смърт.

Тя затвори очи.

— Боже, погрижи се за нея... — Последните думи я затрудниха най-много. — ... моля ти се!

* * *

Когато се събуди на сутринта, Нора разбра, че се намира в чуждо легло. Изведнъж си спомни.

Автомобилна катастрофа. Линейка... виеща сирена... металният вкус на собствената ѝ кръв... учуденото лице на единия санитар, когато видя коя е пострадалата. Сетне докторите. Ортопедът, който ѝ обясни пораженията по рентгеновите снимки. Няколко счупвания над глезена, малка фрактура на коляното... навехната китка. Каза ѝ, че е имала късмет. Тя се разплака.

Сега кракът ѝ беше гипсиран. Усещаше цялото си тяло натъртено и изтръпнало.

Въздъхна дълбоко. Испита съжаление към себе си. Обзе я срам, че е шофирала пияна. Като че ли снимките в „Татлър“ не бяха достатъчни да съсипят кариерата ѝ, ами трябваше да прибави и това!

Някой почука на вратата. На прага се показва Каролайн. Беше облечена в кафяви панталони и пуловер в същия цвят. Сребристорусата ѝ коса беше подстригана безупречно и от едната страна бе небрежно прибрана зад ухото, откривайки клипс с голям диамант.

— Здравей, майко!

— Здравей, миличка. Радвам се, че дойде. — Нора усети колко пресилено прозвуча и се засрами. Двете с Каролайн направиха много през последните години, за да изгладят отношенията си и да се сближат отново. Сега ѝ се стори, че целият напредък беше отишъл по дяволите и помежду им отново се бе издигнала ледена стена. В очите на Каролайн имаше студенина, която Нора не бе виждала от години. — Докторите казаха, че трябва да остана в инвалидна количка известно

време. Когато китката ми заздравее, ще мога да се придвижвам с патерици и да се грижа сама за себе си.

— А кой ще се грижи за теб дотогава?

— О, не съм мислила за това. Сигурно ще наема някого. Няма да е трудно. — Тя продължи да говори. Всяка дума бе по-добра от мълчанието. — По-важното е къде да отиде? Не мога да се върна в апартамента си. Репортерите са се изнесли на палатки пред сградата. Но трябва да съм близо до лекарите.

— Можеш да използваш лятната вила. Ние с Джери все не намираме време да отидем, а Руби не е стъпвала на острова от години. Старата сграда си стои самотна...

Къщата на Летния остров. Последното пристанище на Ерик. Щеше да е чудесно!

— Ще направиш ли това за мен?

Каролайн я погледна, в очите ѝ се четеше безгранична тъга.

— Толкова съжалявам, че не ме познаваш.

Нора се отпусна на възглавницата. Отново бе сгрешила.

— Съжалявам!

— Боже, това съм го чувала един милион пъти! Първо казваш, че съжаляваш, после започваш да се правиш на майка. — Тя отвори дамската си чанта и извади връзка ключове. Отдели един и го остави на масичката до леглото. — Обади ми се, щом пристигнеш!

Нора мълчеше. Каро имаше право. Тя отдавна бе забравила какво е да си майка.

— А сега трябва да вървя.

Нора кимна.

— Разбира се. Благодаря ти, че дойде. — Искаше ѝ се да протегне ръце, да хване нейните и никога да не я пусне да си иде.

— Довиждане, майко — промълви Каролайн и излезе.

* * *

Руби излезе от главния терминал на международното летище „Си Так“ и се отправи към паркинга. Дъждът барабанеше по въздушния мост, когато мина по него на път за многоетажния гараж оттатък

улицата. Ранният утринен въздух ухаеше на вечнозелени дървета, на чернозем и на водорасли.

Руби се замисли. Хубавите спомени бяха повече от лошите. Имаше едно място на север — архипелага Сан Хуан, където нейният живот се разпадна. Там някъде по плажа скиташе сянката на едно слабо, тъмнооко момиче, късаше листата на маргаритка и наричаше: „Обича ме, не ме обича...“. Руби знаеше, че ако е достатъчно силна, ще намери невидимата следа, останала след него.

Спря такси и се разположи на задната седалка, като остави ръчния багаж до себе си. Погледна разрешителното на шофьора (навик, който бе придобила при посещенията си в Ню Йорк) и видя, че се казва Ави Авиви. Имаше нещо смешно в името му, но се чувстваше прекалено уморена, за да се шегува с каквото и да било.

— Бейвю — каза глухо и потъна в меката седалка.

Ави Авиви натисна газта и се вля в потока забързани коли.

Руби затвори очи.

Струваше ѝ се, че бяха минали само няколко минути, преди Ави да я потупа по рамото.

— Госпожице, вие добре?

Тя се огледа недоумяващо.

— Да, добре съм, благодаря.

Извади трийсет долара, плати на Ави и слезе. Преметна чантата през рамо и се насочи към двойната стъклена врата на болницата. Отпред стояха няколко души. Щом се приближи, Руби разбра, че са репортери.

— Това е дъщеря ѝ!

Журналистите се втурнаха към нея.

— Руби, погледни насам!

— Майка ти пияна ли е била по време на...

— Какво мислиш за снимките...

Руби слушаше виковете им, щракането на фотоапаратите и бръмченето на камерите, но не възприемаше нищо. Сякаш беше на километри оттук.

— Руби! Руби! Руби!

— Знаеше ли за връзката на майка си?

Тя се обърна и застана лице в лице с дребен мъж с орлов нос.

— Не. — Тя се усмихна широко и продължи: — Бих се пошегувала с това, но всъщност никак не ми е забавно.

Тя си проби път в тълпата с високо вдигната глава, без да отмества поглед встрани. Въпросите им я преследваха, удряха я като камъни в гърба. Руби мина през пневматичните врати и те се затвориха автоматично след нея.

Вътре беше тихо. Миришеше на дезинфектанти. Ярко тапицирани столове освежаваха просторното бяло фойе. По стените имаше жизнерадостни картини, окачени сред портрети на мъже и жени е кисели физиономии, дарители на болницата.

— Руби!

Каролайн се втурна към нея. Когато я притисна към себе си, Руби усети колко е отслабнала сестра ѝ.

— Съжалявам! — каза Каро, извади хартиена кърпичка от чантата си и се зае да бърше остатъците от грима си.

Руби беше изненадана от внезапния изблик, нетипичен за Каролайн. Очевидно и тя се смути, защото се отдръпна назад. В очите ѝ се четеше тихо отчаяние. Руби познаваше този поглед. Сестра ѝ си задаваше въпроса — защо нещата в живота не могат да бъдат по-прости, защо не могат да се обичат, само да се обичат! Тишината се стовари върху тях.

— Как е Нора? — попита накрая Руби.

— Знаеш, че мрази да я наричаме така!

— Тъй ли? Не си спомням.

— Вече не го забравяй! Ударила се е с колата си в дърво. Кракът ѝ е счупен, а китката — навехната. Трябва да остане в инвалиден стол няколко дни и това ще я направи неспособна да се грижи за себе си. Нуждае се от помощ.

— Жал ми е за медицинската сестра, която ще се заеме с тази работа.

— Ти би ли искала за теб да се грижи чужд човек? — стрелна я гневно Каролайн.

На Руби ѝ трябваше малко време, за да обмисли думите на сестра си. После избухна в смях.

— Ще бъдеш разочарована, но не и изненадана от отговора ми.

— Не е смешно. Видя репортерите отвън. Ще я разкъсат. Тя е толкова ранима!

— Обаче се превръща в питбул, щом си науми нещо.

— Руби! Чуждата жена може да я продаде на таблоидите. Тя се нуждае от някой, на когото да има доверие.

— От тебе например. Понеже на мен не ми вярва много-много.

— Аз имам съпруг и деца.

— Няма ли приятели?

— Руби, моля те! — Каролайн я гледаше безпомощно. — След няколко години ще станеш на трийсет, мама е на петдесет и още не я познаваш!

— Кой казва, че искам да я познавам?

Каролайн помълча.

— Каж ми искрено, не си ли го помисли снощи, когато ти съобщих за инцидента?

Руби преглътна виновно.

— Кое?

— Че е можела да умре.

Думите ѝ попаднаха точно в целта. Руби заби поглед в покрития с линолеум под. В главата ѝ се въртеше само една мисъл — да се обърне, да излезе през вратата и да се метне на първия самолет за вкъщи. Но този път не беше толкова лесно. На масата я чакаше договорът със „Зад кулисите“.

Може би малко време с Нора Бридж щеше да ѝ даде материал за статия...

Тя пое дълбоко въздух и се обърна към сестра си.

— Една седмица — каза с равен глас. — Ще остана с нея една седмица.

Каролайн я прегърна силно.

— Знаех, че мога да разчитам на теб!

Руби се почувства като подлец. Не можеше да срещне очите на сестра си.

— Една седмица с Нора — повтори. — Трябваше да ми направиш застраховка.

— Иди да ѝ го кажеш — засмя се Каролайн. — Тя е на шестия етаж в западното крило, дванайсета стая. Аз ще те чакам тук.

В асансьора Руби се опита да се пребори с обзелото я неприятно чувство. Когато кабината спря, тръгна по дългия коридор,

проверявайки табелката на всяка стая. Вратата на номер дванайсет беше отворена. На прага тя си пое дълбоко въздух и влезе.

Майка ѝ спеше. Руби въздъхна с облекчение и нервното ѝ напрежение отслабна. Наведе се към бледото красиво лице. Испита неочаквано чувство на отчужденост. Направи усилие да си внуши, че тази червенокоса жена, която изглежда като Сюзан Сарандън, е майка ѝ. Нейната майка играеше на „Монополи“ и правеше палачинки е шоколад всяка неделна сутрин, преди да изчезне. Оттогава минаха единайсет години.

Нора отвори очи.

Руби испита непреодолимо желание да избяга. Майка ѝ се задъха от вълнение и се опита да седне, като оправяше смутено косата си.

— Ти дойде? — изрече бавно. Не направи и опит да прикрие учудването си.

Ръцете на Руби трепереха. Тя стисна юмруци.

— Как си?

Въпросът беше глупав, но щеше да ги избави от неловкото мълчание.

— Добре съм — усмихна се Нора. Не изглеждаше весела.

— Разбрах, че си пропуснала отбивката.

— Това е тя, моята Руби — винаги готова да се шегува.

— Не бих се нарекла „твоя“.

Усмивката на Нора замря.

— Да, ти имаш своето право. — Затвори очи. — Изглежда, продължаваш да мислиш, че всичко знаеш, и да ме съдиш по твоята мярка.

Руби усети, че разговорът е поел в грешна посока. Ако продължаха така, скоро между тях щеше да избухне истинска война.

— Не знам всичко. Но не мисля, че някога съм те познавала достатъчно.

— Значи ставаме две — засмя се Нора.

Погледите им се срещнаха. Желанието да избяга отново завладя Руби. Беше убедена, че няма да издържи една седмица с тази чужда жена. Задави я гняв.

— Мислех... да остана с теб известно време... докато започнеш да се справяш сама.

— Защо? — Изненадата на Нора беше огромна.

Руби вдигна рамене. Този въпрос имаше много отговори.

— Можеше да умреш. Запитах се какво щеше да стане, ако те бяхме загубили. — Тя се усмихна сковано. — Или може би дойдох в този труден за теб момент, когато си загубила всичко, заради което напусна семейството си, за да се насладя на страданието ти. Или защото...

— Приемам. Кой го е грижа за причината? Аз се нуждаю от помощ, ти нямаш по-добра идея как да прекараш времето си...

— Защо ме прекъсна?

— Беше, без да искам.

— Да, бе! Мислиш, че нямам личен живот. Не те е грижа, че заряхах всичко, за да бъда до теб, нали?

— Нека не започваме пак!

— Ти започна!

Нора премести здравата си ръка на металната преграда. Пръстите ѝ бяха съвсем близо до дланта на Руби. Сетне каза:

— Знаеш ли, че заминавам за лятната къща?

— Какво? — На Руби ѝ се стори, че не е чула добре.

— Репортерите са окупирали жилището ми. Не мога да се добера дотам.

Нора сведе поглед. Руби разбра, че ѝ е адски трудно.

— Сестра ти ми предложи да използвам лятната къща. Ако промениш решението си, ще те разбере.

Руби отиде до прозореца и се загледа в мокрите улици.

Преди изглеждаше лесно: да отиде в дома на тази жена — Нора, да остане няколко дни, да сготви един-два пъти, да разгледа старите албуми, да зададе няколко въпроса, да събере информация за статията си и да си тръгне.

Но... лятната къща...

Можеше да се грижи за Нора в някой модерен мезонет със стъклени стени, но на Летния остров, в старата къща, пълна със спомени...

Петдесет хиляди долара.

Все някак щеше да изтърпи една седмица.

— За мен няма значение къде ще бъдем...

— Сигурна ли си?

— Разбира се, несигурна ли ти изглеждам?

— Трябва да наемеш инвалидна количка — смени темата Нора, — докато китката ми заздравее. Имам нужда и от някои вещи от жилището ми.

— Остави това на мен.

— Говорих с лекарите да ме изпишат. Ще трябва да напуснем безшумно, може би през служебния вход. Нямаме нужда от посрещачи.

— Ще наема кола и ще дойда да те взема... Кога?... В три часа?

— Добре. Дамската ми чанта е в шкафа. Вземи кредитните ми карти. Използвай платинената „Виза“ за всичко, от което имаш нужда. Ще ти начертая карта на апартамента и ще се обадя на портиера да те пусне. И... вземи хубава кола, става ли?

Руби опита да се усмихне. Започваше се. Майка ѝ вече раздаваше нареждания.

— Ще имаш най-доброто, Нора!

Отиде до гардероба, извади дамска чанта от скъпа черна кожа и я преметна през рамо. Без да поглежда назад, тръгна към изхода. Зад себе си чу гласа ѝ:

— Руби? Благодаря ти!

Затвори вратата, без да се обръща.

ШЕСТА ГЛАВА

Руби влезе в апартамента и затвори пътната врата. Беше тихо, ухаеше на цветя.

Метна якето си на маса с мраморен плот, до огромна ваза, пълна с рози.

Пристъпи в жилището със затаен дъх.

Стъклените стени откриваха невероятна панорама към залива Елиът. Подовите бяха от полиран мрамор с мек бял оттенък. Черни и зеленикави нишки прорязваха плочите. В средата на стаята имаше двуместно канапе и три стола с брокатена дамаска и извити крачета. Те бяха разположени около масичка за кафе с кристален плот. В единия ъгъл имаше черно пиано „Стейнуей“ с няколко снимки в изящни рамки върху капака.

Без да пали всички лампи, Руби надникна и в другите стаи. Семпла трапезария, кухня на човек, който обича да готви, кабинет и спалня.

В спалнята завесите бяха стоманеносиви, леглото бе застлано с кашмирена покривка. На стената имаше две огромни плъзгащи се врати. Руби отвори едната и осветлението се включи автоматично.

Дрехите бяха подредени по цветове.

Руби прокара пръсти по тъканите: коприна, кашмир, шотландска вълна, и прочете етикетите: „Армани“, „Дона Каран“, „Ескада“. Въздишка на завист се изтръгна от гърдите ѝ. „Ето за какво ни е изоставила“, рече си горчиво.

Измъкна от джоба си списъка. Лак за коса, маша, шорти, бански костюм, къси чорапи. Затвори вратата на дрешника и се упъти към палисандровия шкаф до стената. Всичко бе подредено безупречно — бельо, чорапи. Взе няколко чифта и се отправи към втория гардероб. Светлината отново се включи автоматично. Дрехите, окачени тук, сякаш принадлежаха на друг човек. Износени стари панталони и пуловери, протрити джинси, избелели ризи и няколко пъстри бански костюма. Странно, майка ѝ имаше скъпи модни дрехи и вехти дрипи,

но нищо по средата. Нямаше всекидневен тоалет, подходящ за среща с приятели или обикновен обяд. Нямаше дрехи за делничния живот.

Невероятно...

Голям кашон, на който с червен маркер беше написано „Руби“, привлече погледа ѝ. Сърцето ѝ заби. Обзе я желание да хукне навън, да затръшне вратата след себе си... Не можеше да отдели очи от кутията. Какво ли беше сложила там майка ѝ и защо пишеше нейното име...

Тя пусна на земята дрехите, които държеше, и свали кашона. Отвори го внимателно. Пръстите ѝ трепереха. Вътре имаше пакети. Опаковките на някои бяха с коледни мотиви — елхови клончета, снежинки и елени, други бяха увити в сребриста хартия с балони и свещи по нея. Коледи и рождени дни.

Руби ги преброи. Бяха двайсет и един. По два за всяка от единайсетте години, през които Нора беше далеч от тях. Подаръците, които ѝ бе купувала всяка година и които тя връщаше неразопаковани. Липсваше само черният пуловер — единственият подарък, който задържа.

— О, боже! — въздъхна и вдигна едно пакетче с размер на кредитна карта. По хартията личеше, че е за рожден ден.

Разкъса опаковката. Върху капака на малката кутийка с красиви букви беше изписано името на известна бижутерска фирма. На копринена възглавничка с цвят на опал лежеше сребърен сувенир — торта със свещички.

„Щастлив двайсет и първи рожден ден. С любов, мама“, пишеше отдолу.

Представи си майка си, облечена в скъп тоалет, с безупречен грим, как обикаля от магазин на магазин. Видя я да разговаря с продавачките. „Утре дъщеря ми навършва 21. Трябва ми нещо специално.“ Държи се, сякаш всичко е нормално... а беше изоставила децата си, когато най-много се нуждаеха от майка!

У Руби се надигна познатият хладен гняв. Няколко дрънкулки не променяха стореното. Не ѝ пукаше за това, което Нора бе искала да ѝ даде, а за това, което ѝ бе отнела.

За седемнайсетия рожден ден на Руби нямаше тържество, а потискаща тишина. Нямаше весела компания около отрупана с храна и подаръци маса. Тези неща станаха невъзможни, след като семейството

им се разпадна. Няколко скъпи предмета в луксозни опаковки не можеха да заличат раната в сърцето ѝ.

* * *

Руби приближи стаята на майка си и забави ход. До вратата стоеше мъж. Беше висок, слаб, изискано облечен — сиво сако, бледорозова риза и морскосин габардинен панталон.

Обърна се към нея, черните му очи я пронизаха.

— Ти ли си Руби Бридж?

Тя спря. От него се носеше приятен аромат на мускус. Скъпият одеколон беше използван доста щедро.

— Кой се интересува?

Непознатият подаде ръка.

— Приятно ми е, доктор Леонард Олбрайт.

— Къде ви е бялата престилка?

— Аз съм психиатърът на Нора.

Това изненада Руби. Тя не можеше да си представи, че майка ѝ споделя тайните си с някого.

— Наистина ли?

— Говорих с нея и разбрах за твоето... решение. — Тази дума сякаш му горчеше. — Аз съм в течение на нашия случай. Искан да се срещна с теб, за да те предупредя, че майка ти е... много лесно ранима.

— Женен ли сте, доктор Олбрайт?

Лицето му придоби болезнено изражение.

— Не. Защо питаш?

— Майка ми колекционира мъже, които мислят, че е крехка. Като котка върху горещ ламаринен покрив е!

Доктор Олбрайт не изглеждаше очарован от сравнението.

— Защо ѝ предложи да се грижиш за нея?

— Вижте, докторе, когато всичко приключи, можете да зададете въпросите си на Нора. Сигурна съм, че ще ви плати много пари, за да слушате за проклетата ѝ дъщеря, дето я е предала. Но аз няма да разговарям с вас.

— „Предала“. Интересно казано.

— Това ли е всичко? — попита с досада Руби. Той бръкна в джоба си и извади тънка сребърна кутийка със златни инициали, гравирани върху капака. Вътре имаше визитни картички, напечатани на скъпа хартия. Подаде ѝ една.

— Не мисля, че идеята ти да се грижиш за нея е добра. Не и в психическото състояние, в което се намира.

Руби взе визитката и я пхна в джоба си.

— И защо не?

Той я изучаваше с поглед и тя можеше ясно да забележи неодобрението, изписано на лицето му.

— Не си се виждала, нито си разговаряла е нея от години. Предполагам, че си ѝ много сърдита. Но това, което се случи, е всъщност лошо стечение на обстоятелствата. Може би дори опасно.

— Колко опасно?

— Ти не я познаваш. Както вече казах, сега е крехка...

— Аз живях с нея шестнайсет години, а с вас се вижда веднъж седмично, може би от година... две.

— От петнайсет години.

— Петнайсет години? — Руби стоеше поразена. — Но тогава всичко беше наред!

— Така ли мислиш?

Неговият въпрос я обърка. Преди петнайсет години Руби беше весело момиче, което безгрижно пееше заедно с Мадона и се шегуваше с приятелите си. Тогава мислеше, че бъдещето ѝ ще е нормално продължение на детството в едно щастливо и задружно семейство.

— Майка ти е преживяла много — продължи д-р Олбрайт. — Затова казвам, че е лесно ранима. Знам, че винаги е била такава, но ти очевидно си на друго мнение. — Той направи крачка към нея. Руби почувства, че ѝ става горещо. Не помръдваше. — Майка ти е карала със седемдесет мили в час, преди да катастрофира. В същия ден кариерата ѝ се проваля. Страхотно съвпадение!

Руби не можеше да повярва, че досега не се беше сетила за това. Обля я студена пот.

— Да не би да намеквате, че е опитала да се самоубие?

— Казвам само, че това е опасно съвпадение.

Руби си пое дълбоко въздух. Изведнъж идеята да остане с майка си, пък дори и за седмица, не ѝ се стори добра. Не можеше да има доверие на емоционално нестабилен човек. „Жалко, помисли си, златната рибка ще ми се изплъзне!“ Тази мисъл върна Руби в действителността.

— Тогава чия е грешката? Не аз съм тази, която напусна семейството.

Той я стрелна с очи.

„О, боже, каза си Руби, този път съвсем го разочаровах!“

— Разбира се, че не е твоя — отвърна бавно. — Тогава си била едва на шестнайсет.

* * *

Руби съжали, че не нае по-голяма кола.

Този миниван беше много тесен. И двете седнаха отпред. Макар че прозорците бяха отворени, въздухът не достигаше.

Руби пусна радиото. Чистият, вибриращ глас на Селин Дион настояваше, че любовта идва при този, който вярва в нея.

— Би ли го спряла? — помоли Нора. — Ще ме заболи главата.

Руби се извърна раздразнено. Майка ѝ имаше уморен вид. Бледата ѝ кожа изглеждаше полупрозрачна като костен порцелан. Тънки синкави венички чертаеха фина паяжина по страните ѝ. Тя се обърна към дъщеря си и опита да се усмихне, но устните ѝ не се подчиниха. Затвори очи и подпря глава на прозореца.

Крехка.

Руби все още размишляваше над думите на д-р Олбрайт. Не можеше да ги приеме. Нейната майка беше силна жена, знаеше го още от малко момиче. Съученичките ѝ се страхуваха от бащите си, когато получеха слаба бележка, но не и момичетата на семейство Бридж. Те живееха с опасението да не оскърбят майка си. Не че ги наказваше или им се караше, не, беше много по-страшно.

„Ти ме разочарова, Руби Елизабет. Животът не възнагражда тези, които поемат по лекия път.“

Руби не знаеше точно какво е „лекият път“ и накъде води, но бе разбрала, че е нещо лошо. Също като самозаблудата, друго „лошо“

нещо, което Нора не допускаше.

„Истината не изчезва само защото си си затворила очите“, беше друга любима фраза на майка ѝ.

Разбира се, всичко се отнасяше „за преди“. След заминаването ѝ вече никой не се интересуваше от какво ще се разочарова Нора Бридж. Всъщност тя се втурна да прави точно това.

— Руби? Музиката!

Руби се пресегна и изключи радиото. Само ритмичният шум от чистачката, която подобно на метроном се местеше от единия до другия край на предното стъкло, запълни внезапната тишина.

На няколко километра от центъра на Сиатъл сивият град отстъпи пред широко зелено поле с ниски крайпътни постройките. Навлязоха в района на фермите. Заоблени, обрасли с дървета хълмове и уханни пасбища се ширнаха от двете страни на магистралата. Белият купол на връх Бейкър, обгърнат в мъгла, се извисяваше самотно.

Още щом напуснаха оживения град, Руби натисна газта. Боеше се, че майка ѝ ще започне да ѝ припомня сантиментални случки от рода на: „Помниш ли как карахме колелета, когато...?“, и тъй нататък, но щом погледна настрани, видя, че Нора спи. Въздъхна с облекчение и намали скоростта. Почувства се добре от това, че през останалия път няма да бъде наблюдавана, нито пък ще се страхува от въпроси.

В Анакортс, малък пристанищен град, врязан дълбоко в океана, купи еднопосочен билет за ферибота. Беше рано за туристическия сезон, но само след две седмици за един курс щеше да се чака по пет часа.

След по-малко от половин час се чу сирената и всички се отправиха към местата си. Дежурният служител, облечен в ярки оранжеви дрехи, даде знак на Руби и тя паркира, след което дръпна ръчната спирачка.

Излезе от колата и се качи горе. Купи си кафе и отиде на палубата. Нямахме никого. Дъждът се смеси с плътна, лепкава мъгла. Продължителният вой на корабната сирена оповести отплаването им.

Руби впи пръсти в мокрите перила. Няколко смели чайки се изравниха с нея, задържаха се за кратко с неподвижни криле и последваха въздушното течение с оглушителни крясъци.

Острови, покрити с пищна зеленина, осейваха сребристото море, докдето поглед стигаше. Гладките червени стебла на мадронов

дървета се накланяха към водата. Тук-там се виждаха постройки.

Руби затвори очи, вдъхвайки соления аромат. В осми клас започна да ходи с ферибота на училище. Спомените ѝ от горните класове бяха неразривно свързани с този кораб...

Тя и Дийн винаги стояха тук, точно на това място, на носа, дори когато валеше.

Дийн.

Беше странно, че вече не мислеше за него така често, както преди. Изминаха повече от десет години, откакто не го беше виждала, но споменът за него продължаваше да ѝ причинява болка.

След като майка ѝ ги напусна, Руби реши, че нищо не може да я нарани повече от това, но Дийн ѝ показа, че в човешкото сърце винаги има място за още мъка.

В някоя гореща и самотна нощ, когато се събудеше внезапно, изплашена от собствения си вик, и усетеше влага по възглавницата, знаеше, че го е сънувала. Каролайн ѝ беше казала (а тя пък го знаеше от Нора), че той беше тръгнал по стъпките на майка си и сега двамата управляваха фамилната империя.

Руби винаги бе знаела, че той ще успее.

Високоговорителите изпукаха. Гласът на капитана прикани пътниците да заемат местата си в превозните средства. Руби слезе долу и се качи в минивана. Двигателите млъкнаха и фериботът пристана. „Добре дошли на Летния остров“, приветстваше избеляла от годините и дъждовете табела.

Една жена излезе от терминала и застана пред ферибота. Беше облечена с дълга до земята кафява дреха без яка. На врата си носеше сребърна верижка с разпятие. Тя помахна на някого на борда.

— О, боже! — възкликна Нора. — Това не е ли сестра Хелън?

— Сякаш нищо не се е променило — вметна Руби с горчивина.

Нора въздъхна.

Руби изкара минивана от ферибота. Поеха покрай пощата и хранителния магазин. Всичко си беше същото. Руби имаше чувството, че са се върнали назад във времето. Нямаше да се изненада, ако пуснеше радиото и чуеше хитовете на осемдесетте.

Пътят завиваше, изкачваше се на малък хълм и слизаше отново в равнината. Отляво се откри пейзаж, сякаш излязъл от платната на Моне — златни треви, зелени дървета и ясно сребристо небе. Отдясно

се простираше заливът Ботълнек и гористите височини на остров Шоу. Стари рибарски лодки се поклащаха по вълните.

От пътя се виждаха само някои от къщите. Площта на острова беше пет хиляди акра, но малка част от нея се използваше. На Сан Хуан имаше около триста вили, много от които бяха населени само през активния сезон.

Нора гледаше през измития от дъжда прозорец.

— Когато дойдох тук за първи път... няма значение...

Руби намали скоростта. В думите на майка си долови загадъчност и недоизказаност, които не ѝ се понравиха.

„Петнайсет години“, бе казал доктор Олбрайт. Но никой от семейството не знаеше, че Нора посещава психиатър.

— Какво имаш предвид?

— Нищо — засмя се майка ѝ. Смахът ѝ бе някак крехък.

Руби извърна глава. Защо трябваше да пита? Натисна рязко газта. Тесният път се виеше между високите дървета, чиито клони, мокри от дъжда, бяха натежали и образуваха плътен зелен тунел.

Пристигнаха. Двата ореха от двете страни на алеята се сториха на Руби огромни. Дворът беше обрасъл с трева до коляно. Мястото изглеждаше запустяло.

В края на алеята Руби спря. Пред очите ѝ изплува картина от отминалото ѝ детство.

Дървената къща беше бяла, червени линии обрамчваха всеки прозорец. От едната страна имаше пристройка, която баба ѝ и дядо ѝ направиха за нея и Каролайн, а от другите три — широка веранда. Ако се почистеха избуялите храсти, от нея пак щеше да се вижда морето.

— О, боже — прошепна опиянена тя.

Бяла ограда заобикаляше правоъгълния двор, пълен с цветя. Очевидно Каролайн бе наела градинар. Изглеждаше, сякаш семейство Бридж е напуснало вилата миналото лято, а не преди десет години.

Руби слезе уморено от колата. Наоколо се разлетяха птички, изплашени от необичайните гости. Цареше тишина и спокойствие, сякаш Летният остров беше друг свят. Тук времето беше безгранично. То се измерваше с приливите и отливите, със смяната на сезоните, с вечерния бриз и ураганните бури, господари на това райско земно кътче.

Тя отиде до багажника на колата, свали инвалидната количка и помогна на Нора да седне в нея. Отключи дървената портичка и се върна за майка си. Когато вървеше срещу нея, забеляза колко е бледа, но очите ѝ блестяха.

Нора докосна с ръка оградата. Люспици боя се ронеха от повърхността ѝ и се сипеха като конфети в тревата.

— Едно лято с Каро боядисахте дъските в различни цветове. И себе си бяхте нашарили от глава до пети!

— Забравила съм — каза Руби. Сведе очи и за секунда ѝ се стори, че спортните ѝ обувки са напръскани с блажна боя. Споменът бе толкова жив! Нищо не се беше променило. Освен тя самата. Новата Руби някак не принадлежеше на тази приказна къща.

Застана зад количката и хвана гумените дръжки. Внимателно я придвижи по обраслата пътека. Почти бяха стигнали до верандата, когато майка ѝ внезапно се обади:

— Остави ме тук за минутка! Ти върви! — Извади ключа от джоба си и го подаде на дъщеря си. — Можеш да се върнеш, за да ми кажеш как изглежда вътре.

— Искаш да останеш на дъжда?

— Трябва ми малко време да събера мислите си!

Руби се качи на верандата. Старият, покрит с дъски под ту проскърцваше, ту стенеше като клавишите на разстроено пиано. Тя сложи ключа в ключалката и го завъртя.

Щрак.

— Почакай! — извика Нора.

Руби се обърна. На лицето на Нора бе застинало странно изражение.

— Аз... мисля, че трябва... заедно да отворим.

— Боже, дай да не правим спектакъл от едно влизане! Това е само една стара къща. — Руби остави вратата открената. Пристъпи вътре, постоя неподвижно няколко секунди, сетне се върна за Нора.

В стаята като огромни, безформени призраци ги посрещнаха мебелите, събрани в средата и покрити с чаршафи. Руби си спомняше как всяка есен цялото семейство участваше в застилането на тези платна — някакъв ритуал, с който затваряха къщата до следващото лято.

Макар че отдавна никой не беше живял тук, прахът бе чистен скоро.

— Каролайн се е погрижила за това място. Учудвам се, че тук всичко си е същото. — В гласа на Нора се долавяше изненада и малко съжаление. Също като Руби и тя се надяваше Каро да е променила някои неща от миналото.

— Знаеш си я каква е, иска всичко да е красиво, поне на повърхността.

— Това не е истина. Каро...

— Опитваш се да ми кажеш каква е сестра ми? — прекъсна я раздразнено Руби.

Нора млъкна. Внезапно кихна. И още веднъж. Очите ѝ се насълзиха.

— Алергична съм към прах. Ще трябва да почистиш.

Руби я изгледа.

— Кракът ти е счупен, не ръцете.

— Не мога, алергична съм.

Наистина основателна причина!

— Добре, ще избърша.

— Не забравяй да минеш и с прахосмукачката. Има прах в килимите.

— Наистина ли? Това звучи като новината на века.

— Извинявай, за момент забравих, че не си... няма значение.

— Вече не съм дете. Чистенето беше едно от нещата, които двете с Каролайн трябваше да се научим да вършим, когато ти ни напусна.

— Съзря болката, стаена в зелените очи на Нора. Не искаше да ѝ причинява страдание!

Придвижи количката към средата на стаята. Мекият килим поглъщаше всеки звук.

— Предпочитам да спя в старата детска стая. Няма начин да се кача горе.

Руби покорно закара Нора в долната спалня, където имаше две легла, застлани с еднакви пъстри покривки. Между тях стоеше кутия с разноцветни дървени играчки. Стените все още бяха облепени с тапетите на бледорозови рози, които те с Каролайн си избраха.

Руби се опита да прогони мислите си. Събра чаршафите и ги изнесе от стаята, като вдигна облак прах. Чу майка си да киха. Върна

се да отвори прозореца. В стаята нахлу успокояващият шепот на океана.

— Мисля, че ще полегна малко — обади се след малко Нора. — Главата ме боли.

— Можеш ли сама?

— Предполагам, че ще е по-добре да се науча.

— И аз така мисля.

След тези думи Руби се отправи към вратата. Беше на прага, когато до нея долетя гласът на майка ѝ:

— Благодаря ти. Оценявам това, което правиш за мен.

Руби знаеше, че трябва да отговори с нещо мило, но нищо подходящо не ѝ дойде наум. Беше уморена. А и тази къща, пълна със спомени...

Кимна и излезе.

СЕДМА ГЛАВА

Дийн остави пътната чанта на пода в старата си спалня и седна на края на леглото.

Всичко си стоеше на мястото, както го помнеше.

На бюрото се мъдреха прашни футболни и бейзболни трофеи, по стените, боядисани в кремаво, висяха пожълтели плакати с подвити краища. Ако отвореше шкафа с играчки, щеше да открие спътниците на детството си — конструкторите, комиксите е екшън герои, роботите играчки...

Сред нещата, които остави тук, когато си тръгна, бяха и снимките на Руби.

Той стана и се приближи до бюрото.

Откри снимките на дъното на чекмеджето. Някои бяха в рамки, други — не. Имаше снимки от плажа, от градината... Имаше и няколко, правени на панаира, който се провеждаше всяка година на острова. Руби — седнала на коленете му, обвила с ръце шията му. Руби — усмихната. Руби — изплезила език... А една снимка бе запечатала целувката им.

Да си припомня тези моменти с Руби, бе болезнено. Бяха израснали заедно, бяха приятели. Преживяха сладката тръпка на първата любов и голямото разочарование.

Дийн върна снимките на мястото им и затръшна чекмеджето.

На вратата се потропа и той стана да отвори. Лоти стоеше на прага, стиснала голяма пазарска чанта.

— Отивам до магазина — каза тя. — Хладилникът не замразява, а ми трябва лед.

— Аз ще отида...

— Никъде няма да ходиш! Остани при Ерик! — Подаде му чаша за шампанско, пълна с някаква розова течност. — Това е лекарството му. Не забравяй да му го дадеш! Довиждане.

Дийн се отправи към стаята на Ерик. Вратата беше затворена.

Постоя отпред известно време. Не знаеше колко. Някога тези врати не се затваряха...

Когато влезе вътре, стаята му се стори задушна. Щорите бяха пуснати. Ерик спеше.

Дийн остави тихо чашата на масичката до леглото и зачака.

— Надявам се, че си ми донесъл виагра — обади се сънено Ерик и се поизправи.

— Всъщност това е голяма текила, но съм добавил антиацид, за да ти спестя време.

— Никога няма да допуснеш да забравя изпращането на Мери-Ан — засмя се Ерик.

— Нощта на позора.

Дийн вдигна щорите и отвори прозорците. Светлината на деня нахлу в стаята.

— Благодаря. Лоти мисли, че се нуждая от тишина и спокойствие. Нямам нерви да ѝ обяснявам, че от малък се страхувам от тъмното. Съвсем скоро ще прекарвам достатъчно време на тъмно.

— Не говори така!

— За смъртта ли? Защо не? Аз умирам. Не се боя от смъртта. С всяка изминала седмица се приближавам все повече към оня свят. — Той хвърли на Дийн отчаян поглед. — За какво предлагаш да говоря? За следващите олимпийски игри? Или може би ще обсъдим бъдещето на планетата и последиците от глобалното затопляне? — Ерик се отпусна на възглавницата с дълбока въздишка. — Бяхме толкова близки... — изрече.

— Знам — отвърна Дийн. Пристъпи към леглото. Наблюдаваше как Ерик се опитва да се обърне към него и болката, която му причини това. — Тук е — каза бързо.

С трепереща ръка. Ерик вдигна чашата и я поднесе към пребледнелите си устни.

— Готов съм да убивам за коктейл „Маргарита“ и салата от миди.

— Коктейл и миди? С твоята непоносимост към концентрати? Съжалявам, братле, но ще подмина тези фантазии.

— Вече не съм на седемнайсет! — възпротиви се Ерик.

В тези думи сякаш имаше скрит спомен за времето, когато се бяха разделили. Те се познаваха добре като момчета, но не и като възрастни.

— Това лекарство помага ли ти?

— Разбира се. За десет минути мога да се изкача до покрива на висока сграда и да полетя оттам.

— Извинявай, само се опитвах да водя разговор.

— Недей. Аз умирам. Не се нуждая от уплътняване на времето. За бога, Дийн прекарахме живота си в бръщолевене за незначителни неща! Знам, че ни е по наследство, но аз вече нямам време за това.

— Ако още веднъж споменеш, че умираш, заклевам се в Бога, ще се самоубия! Не ми е лесно да го забравя.

— Исусе, това е първата подкрепа, която получавам от брат си от десет години насам, но съм щастлив за това, че той ще оживее — засмя се Ерик.

Дийн малко се успокои.

— Щастлив съм, когато се смееш. — Той се приближи към скрина от другата страна на леглото и се загледа в снимките. На повечето от тях двамата бяха малки момчета.

Между фотографиите имаше една, на която позираха със свой приятел от футболния отбор. Трите момчета бяха застанали едно до друго, прегърнати през кръста. Това изглеждаше съвсем нормално. Ала Дийн не можеше да спре да се чуди кога се беше появила разликата между него и брат му. Или винаги е била там, но той не я е забелязвал?

— Съжалявам, че по-рано не ти казах, че съм гей.

Сякаш беше прочел мислите му. Дийн се извърна бавно. Все още не беше готов за този разговор, но, изглежда, моментът беше настъпил.

— Трудно е да запазиш подобна тайна.

— Някои успяват. Но аз държах да ти кажа. — Ерик срещна погледа на Дийн. — Знаех, че нашите няма да го приемат, но ти... — В гласа му се появи нотка на тъга и съжаление. — Беше неочаквано. Твоята реакция ме съсипа.

— Нямах представа!

— Спря да ми се обаждаш...

Дийн въздъхна — не знаеше какво да каже.

— Ти беше далеч, в колежа, не знаеше какво става тук. Първо се разпадна семейство Бридж, а после аз и Руби скъсахме.

— Винаги съм се питал какво ли се е случило между вас. Мислех, че...

— Беше ужасно — отвърна бързо Дийн, не искаше да човърка стари рани. — Обадох се на мама и я помолих да ме премести в „Чоут“,

където щях да бъда сред младежи от елитни фамилии. Скоро разбрах, че идеята не е била добра, бързо го намразих, а не си намерих и приятели. Утехата ми беше, че всяка неделна вечер разговарях по един час с брат си по телефона и това правеше идващата седмица малко по-поносима. Ти не беше просто най-добрият ми приятел, ти беше единственият. Една неделя пропусна да се обадиш. — Дийн си спомни колко чака на телефона през този ден. Същото се повтори и през следващата седмица, и на следващата... — Когато най-накрая се обади, ми каза за Чарли.

— Чувствал си се изоставен?

— Много повече. Струваше ми се, че изобщо не те познавам. Мислех, че всичко, което ми беше казвал дотогава, е било лъжа, че единственият, от когото се нуждаеш, е Чарли. — Дийн вдигна рамене. — Бях едва на седемнайсет, а сърцето ми беше сломено. Не исках да чувам за любовта на живота ти, а и фактът, че ставаше дума за друг мъж, направи нещата необратими.

Ерик се отпусна на възглавницата.

— Когато престана да ми се обаждаш, помислих, че ме мразиш. Сетне отиде да работиш в семейната фирма и аз те отписах. Никога не съм предполагал, че може да ти харесва. Съжалявам.

— И аз съжалявам.

— Докъде ще ни доведат тези извинения?

— Кой знае? Аз съм тук. Това не е ли достатъчно?

— Не.

Изведнъж Дийн разбра какво има предвид Ерик.

— Искаш да ми припомниш какъв си бил, искаш да те запомня такъв!

Ерик се пресегна и сложи студената си длан върху ръката на брат си.

— Искам поне един от семейството ми да ме обича, докато съм още жив. Толкова ли е много? — Той затвори очи — разговорът го беше изтощил. — А, по дяволите, влошавам се много бързо, а ми трябва още време. Остани тук, докато заспя! Ще направиш ли това за мен?

В гърлото на Дийн заседна буца.

— Разбира се!

Той седя до леглото на брат си дълго след като дишането му бе станало равномерно. Бе осъзнал, че би дал всичко в замяна на едно-единствено нещо.

Това, от което се нуждаеше Ерик — време.

* * *

Нора се отправи към банята, после се върна в спалнята. Главата ѝ се въртеше, дишаше трудно. Придвижи се към леглото и се хвана здраво за дървената му облегалка.

Знаеше, че трябва много да внимава с Руби. Не биваше и за миг да забравя, че тя е виновна за отношението на дъщеря ѝ към нея.

Трябваше да я остави тя да направи първата крачка към помирението.

Руби знаеше, че хладното „Нора“, с което се обръща към майка си, я наранява. Сякаш нарочно ѝ напомняше, че ѝ е чужда. „Трябва да запазя самообладание... — каза си тя. — И, за бога, да не ѝ казвам какво да прави или да се преструвам, че я познавам!“

Ако бяха отишли на друго място, може би щеше да е по-лесно, но как да се развие нещо ново тук, където от всеки ъгъл дебне миналото? Именно в този дом Нора направи най-голямата си грешка.

Дойде тук, когато напусна Ранди.

В началото мислеше, че е само временно.

„Въздух, ако не изляза веднага на чист въздух, ще се разкрещя и никога няма да спра!“

Единственото, което искаше, беше някаква стаичка и време за себе си. Беше разочарована от живота.

Изведнъж си спомни онова лято, както и тежките години, които го предхождаха, до най-малките подробности. Спомни си как чувстваше тази бавна и неумолимо нарастваща депресия като стъклен похлупак, не, като стена, издигнала се между нея и света.

Мислеше, че ще ѝ се размине с няколко безсънни нощи, но когато пролетта смени зимата, а лятото — пролетта, разбра, че е непоправимо. Години наред не намери точната дума за онова, което направи. Чувстваше се ранима и крехка като отронил се на алеята есенен лист, който всеки можеше да стъпче.

По-късно си даде сметка, че ако не беше напуснала Ранди, щеше да умре. Толкова непоносима бе болката ѝ. И все още не беше затихнала.

Известно време смяташе, че ще е лесно да се върне вкъщи. Колко наивна е била!

Приближи се до телефона. Набра номера на Ерик, но никой не отговори. Сигурно бе изтощен от пътуването. Не му беше лесно през тези дни. Тя не искаше да мисли сега за болестта му. Нищо не биваше да отвлича вниманието ѝ от Руби, за да не се провали пак.

Опита да се обади на д-р Олбrait. Той вдигна на второто позвъняване.

— Слушам.

— Здравей, Лео. Аз съм, Нора.

Той шумно вдиша и издиша дима от цигарата си.

— Как си, Нора?

— Добре съм. — Дали щеше да разбере, че го лъже? — Искаше да ти се обадя, когато пристигнем, е... ето ме.

— Не звучиш добре.

— Е... с Руби сме малко изнервени от всички тези стари призраци около нас. — Тя опита да се засмее. — Този дом...

— Не одобрих идеята ти да ходиш там. Вече говорихме за това. Трябваше да не напускаш града.

— И да се оставя лешоядите да ме разкъсат? Нали не си забравил, че сезонът за лов на Нора Бридж е открит?

Той помълча.

— Как е с Руби? — попита след малко.

— Няма да е лесно. — Това беше самата истина. Близостта им бе направила нещата още по-болезнени.

— Аз говорих с нея, Нора. Тя те мрази, защото е била много малка, за да те разбере.

— Аз съм на петдесет, Лео, и все още не разбирам.

— Кажи на Руби истината. Дължиш го и на себе си.

Нора въздъхна уморено. Не можеше да сподели с Руби!

— Аз само искам да ми се усмихне. Това е. Поне веднъж! Ще ми стигне за цял живот. Не очаквам да ме харесва, а на обич не съм се надявала никога.

— Ех, Нора!

Тя усети познатото разочарование в тона му.
— Много искаш от мен, Лео.
— А ти — толкова малко. Така се плашиш от миналото си...
— Какво да направя, Лео? Ти как би постъпил на мое място?
— Разговаряй с нея.
— За какво? Как да се върнем назад, преди единайсет години?
— Постепенно. Разказвай й по нещо лично за себе си всеки ден. Само по едно. И се опитвай да разбереш по нещо за нея. Така можете да започнете.

— Нещо лично — повтори замислено Нора.

Да, това можеше да стори. Да обсъжда с дъщеря си по едно от миналите събития всеки ден. Не беше много и нямаше изведнъж да промени всичко, но изглеждаше... възможно. Засега това беше единственото, на което можеше да се надява.

* * *

Руби се разхождаше напред-назад из къщата.
Дръпна всички пердета. Часът беше три. Пухкави дъждовни облаци покриваха небето.

Изведнъж се почувства отчаяно уморена.

Среднощното телефонно обаждане, ранният полет, придвижването дотук бяха изсушили силите й. При вида на тази стара къща й идваше да ревне.

Влезе в кухнята.

Нищо не беше променено.

Кръглата кленова маса все още си стоеше до прозореца с четирите стола около нея. На рафта над умивалника, строени като войници, се мъдреха розовите кутии за подправки. Готварската книга също беше там, отворена на рецепта за лимонovi сладки. Няколко ръчно избродирани престилки висяха закачени до печката.

Мина под арката, която разделяше кухнята и всекидневната.

Часовникът на стената бе спрял. А някога звучното му тиктакане огласяше къщата.

Срещу камината, иззидана от речни камъни, стоеше кожено канапе. На отсрещната стена имаше библиотека, побрала любимите

книги на две поколения, грамофон и стереоуредба. Касетите бяха наредени в пластмасова кутия. Оттук Руби можеше да види най-горната — „Венера“ на „Бананарама“. Беше нейна.

После снимките над камината привлякоха вниманието ѝ. Рамките не бяха такива, каквито ги помнеше. Тя се приближи. Забеляза, че всички фотографии бяха на племенниците ѝ — децата на Каролайн. Нямаше нито една нейна или на сестра ѝ.

— Много добре, Каро — каза гласно и се отдалечи.

Тръгна по стълбите към втория етаж и докато слушаше лекото им проскърцване, се почувства някак забравена. Пръстите ѝ очертаха две вълнообразни линии по прашните дъбови перила. Вторият етаж беше по-малък, но достатъчен за една нормална спалня. Банята, добавена от дядо ѝ в началото на седемдесетте, някога е била дрешник. В нея имаше място само за един човек. Грозна, тревистозелена настилка покриваше пода.

Открехна вратата на спалнята на родителите си и запали лампата. Голямо месингово легло заемаше пространството между двете малки масички. Нощните лампи бяха жълти, със зелени абажури.

Баба ѝ често седеше тук, на стола до прозореца. В кокалестите ѝ ръце неизменно подскачаха куки за плетене. „Шалът никога не е излишен“, обичаше да казва. На грамофона винаги се въртеше един и същ албум на Елвис...

Стаята изглеждаше точно както я бе подредила старата жена. Майка ѝ никога не я преустрои, не я обнови. Когато баба ѝ и дядо ѝ починаха, семейството се премести в по-голяма къща на остров Лопес, тук идваха само лете.

Руби прекоси стаята и отвори френския прозорец. Свеж въздух с аромат на дъжд нахлу в стаята. Двете високи ели отпред пробждаха стоманеносивото небе.

Излезе на тесния балкон, където, безмилостно обливани от дъжда, стояха два бели шезлонга.

Трудно ѝ беше да си представи, че някога е живяла в тази къща, сред обилната зеленина и морския простор.

Върна се отново в стаята. С угълчето на окото си забеляза, че и тук снимките са други.

— По дяволите — измърмори под нос.

Отново работа на Каролайн. Всички фотографии отразяваха моменти от новия ѝ живот. Сякаш сестра ѝ се опитваше да я изолира от семейството.

Намръщена, Руби слезе долу и отиде до колата да вземе багажа. Остави куфара на майка си пред спалнята ѝ, а своя отнесе горе. Крушка без абажур освети празния дрешник.

На най-горния рафт забеляза стара картонена кутия.

Седна на мекия килим и я сложи на коленете си. На капака ѝ с черен маркер бе написано „Преди“. Отвори я и... откри себе си. Снимките, които бяха стояли навсякъде из тази къща — две малки момиченца в розови роклички, Дийн и Ерик в екипи на Младежката футболна лига, баща ѝ, на борда на „Капитан Хук“, размахал ръка, Нора. Руби внимателно извади последната снимка.

Майка ѝ, която дълбоко я наскърби и тя бе пожелала да забрави. Висока, слаба жена с къса червеникава коса, облечена в бели къси панталонки и зелена фланелка.

Пътуването им до Дисниленд.

Руби си припомни този ден. Как влакчето на ужасите ги понесе с шеметна скорост по стръмните релси, как баща ѝ я вдигна на раменете си, как се разхождаха четиримата заедно...

По-добре щеше да е, ако забрави и продължи нататък. Налагаше се да се преструва, че не е преживяла щастливи мигове в тази къща. Въздъхна дълбоко и прибра снимките обратно в кутията. Сестра ѝ имаше право. Беше прекалено болезнено да си припомняш миналото.

Боже, сякаш вече губеше опора, а не беше минал и ден от пребиваването ѝ тук. Изведнъж почувства някаква възбуда. Трябваше да се стегне и да си спомни защо е дошла. Статията! Тя щеше да ѝ даде сили да издържи.

Отвори страничния джоб на куфара си и извади жълтия бележник, който ѝ остави журналистката, и химикал. Легна по корем в леглото и се подпря на лакти.

Искам твоето мнение, твоите спомени. Каква майка е била?

— Добре, Руби — каза си гласно. — Почвай. Винаги можеш да се върнеш и да промениш началото. — Това беше първото правило при писане на скетчове. Трябваше да важи и тук.

Въздъхна дълбоко и написа първото нещо, което ѝ дойде наум.

„В интерес на истината трябва да ви кажа (тя реши да се обърне директно към читателите на «Зад кулисите»), че ми платиха, за да напиша тази статия. Платиха ми добре. Толкова добре, че ако отида в някой скъп ресторант, няма да се тревожа за сметката. Платиха ми достатъчно, за да мога да заменя очукания фолксваген с по-малко очукано порше.

Дължна съм да ви кажа, че не харесвам майка си. Глупости! «Не харесвам» е израз, подходящ за пиклата, дето работи във видеотеката до нас.

Аз мразя майка си.

Знам, че ще ви прозвучи грубо. Като деца са ни учили да не използваме думата «мразя», защото тя е отрова за душата, може би дори на кармично ниво. Но спестяването на думата не променя значението ѝ. И — повярвайте ми — чувствата ми не са безпричинни. Тя си заслужи неуважението ми. За да ви обясня, ще трябва да ви отворя вратата на живота си и да ви покана като приятели.

Тази история започна преди единайсет години на място, което малцина от вас са виждали — островите Сан Хуан в щата Вашингтон. Израснах в малка къща, построена от прадядо ми. Островът... градът... къщата ни сякаш са излезли от туристическа картичка. Ходех на училище, както всички деца на тринайсетгодишна възраст. Единственото престъпление, което си спомням, се случи през 1979-а, когато Джими Смитсън разби местната аптека, разпечата всички пакети с презервативи и написа с големи букви на витрината: «Пеги Джийн обича секса».

Ето и моето семейство.

През активния сезон баща ми се занимаваше с риболов, а през зимата поправяше лодки, за да свързваме двата края. Той е роден и израснал на остров Лопес. Винаги се е чувствал дълбоко свързан с това място.

Майка ми не е родена на острова, но се бе приобщила към хората тук.

Бяхме образец за семейство от малък провинциален град, където нищо не се случва. През цялото си детство

никога не съм чувала родителите ми да се карат.

Изведнъж, през лятото преди моя седемнайсети рожден ден, всичко се промени.

Майка ми ни напусна. Излезе, качи се в колата си и замина. Не се обади, не ни писа през цялото лято, просто... изчезна. Не мога да си спомня колко дълго я чаках да се върне, но там някъде, през дългите нощи върху мократа от сълзи възглавница, от моя майка тя се превърна в Нора. Мама я нямаше вече. Примирих се с факта, че съм нежелана в живота ѝ. Бих могла да опиша какво значи да копнееш и да чакаш, но... няма да го сторя. Дори да ми платят.

Най-зле го понесе баща ми. През последните години в горните класове го наблюдавах как... се разпада. Той пиеше, после сядаше на леглото в тъмната спалня и плачеше.

И така, когато от «Зад кулисите» ми предложиха да разкажа за живота си, аз приех. Приех, дявол го взел!

Надявах се да дойде това време, когато Америка ще разбере кого е слушала, кой ѝ е давал морални съвети. Както повечето от вас, и аз съм слушала посланията ѝ в ефир:

«Сплотете семейството си, не позволявайте никой да ви раздели. Бъдете честни. Не забравяйте клетвата си пред Бога...»

Думи на жена, зарязала семейството и децата си...“

— Руби!

Тя остави химикалката и се показва на вратата.

— Да?

— Можеш ли да дишаш спокойно в този прах?

Руби завъртя театрално очи. Както винаги, майка ѝ беше незабележима като удивителен знак.

— Щом ми крещиш, значи въздухът ти стига! — измърмори, докато слизаше по стълбите.

Когато мина покрай спалнята ѝ, я чу да киха. Е, не можеше да ѝ помогне.

В кухнята прилекна пред шкафчето под мивката и го отвори. Всички уреди и препарати за почистване, от които имаше нужда, бяха наредени в четири редици. Когато забеляза, че бутилките са по азбучен ред, избухна в смях.

— Бедната Каро — прошепна. Колко отчаяно беше желанието на сестра ѝ всичко да бъде в ред! — Не си случила на семейство!

И се зае да чисти.

ОСМА ГЛАВА

Нора се опита да не наблюдава дъщеря си, докато чисти, за да не я дразни.

Руби забърса праха, без да мести предметите. Когато се зае да мие пода, Нора не се стърпя:

— Няма ли първо да пометеш?

Руби бавно се обърна.

— Моля? — Лицето ѝ пламтеше.

Да си беше мълчала! Но вече нямаше връщане назад.

— Трябва първо да пометеш пода, а след това да го миеш. Ако във водата има и препарат — още по-добре.

Руби захвърли парцала. Дървената дръжка хлопна върху дъските.

— Метода ми на чистене ли критикуваш?

— Не бих го нарекла метод. Здравият разум...

— Значи аз нямам здрав разум!

— Руби — въздъхна Нора, — знаеш добре как се прави. Учила съм те...

Още преди да завърши изречението, Руби застана пред нея.

— Ако трябва да постъпя така, както си ме учила, следва да изляза от тази стая, да се кача в колата и да се махна оттук! Без дори да ти помахам за сбогом!

Раздразнението на Нора се изпари.

— Съжалявам — промълви тя.

— Според Каро това е любимата ти дума. Но едва ли осъзнаваш значението ѝ. — После отиде в кухнята, сипа течен сапун в една кофа и я доля с вода. Когато започна да мие отново, движенията ѝ бяха нервни.

Нора я наблюдаваше. Единствено приплъзването на парцала по пода нарушаваше тишината в стаята. Оставаха прашни места и тя ги виждаше, но си замълча.

— С какво да ти помогна? — обади се по едно време.

Без да се обръща, Руби каза:

— Смених завивките в горната спалня. Чаршафите са в пералнята. Можеш да се погрижиш за твоите чаршафи и да включиш машината.

Нора кимна. Трябваше ѝ почти час, за да смени чаршафите си и да ги отнесе в пералното помещение. Когато най-последно включи машината, дишането ѝ напомняше хриптене.

На връщане към кухнята забеляза, че всичко блести от чистота. Руби беше заменила дори прашните изкуствени цветя в средата на масата с букет рози.

— О! — възкликна. — Толкова са красиви! Както, когато...

— Благодаря.

Нора разбра, че Руби не иска да се споменава миналото. Тази реакция не я учуди. Дъщеря ѝ винаги е била експерт в забравянето. Нещата, които не искаше да вижда, скриваше. Далеч от очите, за Руби винаги бе означавало далеч от мислите. Нора реши този път да не ѝ позволява да се измъкне толкова лесно.

— Мисля, че мога да ти помогна за вечерята.

Руби я погледна с ужас.

— Не ме гледай като извънземно! — засмя се Нора.

— Тук няма нищо за ядене. Ние... аз трябва да отида да напазарувам.

— Познаваш Каролайн. Сигурна съм, че в тези шкафове ще се намери нещо за извънредни случаи като този. Само трябва да поразровим.

— Тогава нямаш нужда от моята помощ. Аз се качвам в стаята си.

— Не мога да достигна горните шкафове.

Руби изглеждаше така, сякаш току-що бе ухапала лимон.

— Кулинарните ми способности клонят към нула — каза с раздразнение.

Нора не се учуди.

— Защото никога не си се интересувала от готвене.

— Когато станах на седемнайсет, се заинтересувах, но теб те нямаше, за да ми обърнеш внимание.

Точно в целта!

— Сега мога да те науча.

— Каква късметлийка съм!

Нора реши да не ѝ позволява повече да я наранява. Придвижи се до кухнята, без да каже и дума. Застанала с гръб към Руби, започна да отваря една по една вратите на шкафовете. Откри няколко домати консерви, пакет спагети, бутилка олио, буркан консервиран артишок и метална кутия пармезан. Извади продуктите и включи печката. Сетне зачака.

Но търпението ѝ не стигна.

— Руби? — повика я внимателно.

— Какво трябва да направя? — пристъпи Руби.

— Свали от рафта големия тиган... не този, по-големия, и го сложи на първия котлон. Сипи една супена лъжица олио и пусни газта.

Руби отвори бутилката и сипа близо половин чаша в съда. Нора реши да не коментира. Пресегна се за отварачката за консерви и спокойно поясни:

— Супените лъжици са в чекмеджето отляво. — Сетне ѝ подаде домати. — Добави ги и намали огъня. — Руби се подчини. — Нарежи сега на дребно артишока и го сложи в олиото. И добави половината пилешка консерва.

Руби се премести на кухненския плот с гръб към Нора и се зае да реже артишока.

— Ох, по дяволите!

— Добре ли си?

Руби отстъпи.

Едри капки кръв покапаха върху плота. Нора се пресегна за кърпата.

— Ела тук, миличка. Дай си ръката.

Руби коленичи. Не поглеждаше раната. Лицето ѝ беше пребледняло. Нора внимателно я хвана за китката. При вида на кръв, кръвта на дъщеря ѝ, ръцете ѝ се разтрепериха.

Когато бяха деца...

Внимателно превърза пръста и вдигна поглед.

Руби също бе завладяна от спомени. В очите ѝ проблесна копнеж по нещо изгубено. Нора бе чакала този копнеж толкова дълго!

— Само едно порязване, за бога! — издърпа дланта си Руби. — Не се налага да си търся пръста под масата, нали?

Дали си бе въобразила?

— Сложи артишока на огъня — изрече с треперещ глас.

И се обърна уж да вземе подправките, а единственото, което виждаше, беше лицето на Руби, каквото изглеждаше през оня кратък миг.

— Сипи вода в тенджерата и я остави да кипне — продължаваше да дава нареждания.

През следващите трийсет минути Руби изпълняваше всичките ѝ поръки и упорито отказваше да я погледне в очите.

Накрая вечерята беше готова и те седнаха една срещу друга на кръглата дървена маса.

Руби забучи вилницата си в яденето.

— Да кажем ли молитвата? — попита Нора.

— Не.

— Но ние винаги...

— *Ние* не съществува. Вечерната молитва беше една от традициите, които си отидоха заедно със семейството ни. С Бог имаме споразумение. Когато той спря да ме чува, аз спрях да му говоря.

— О, Руби... — въздъхна Нора.

— Не ме гледай с този поглед на ранена кошута! — Руби започна да яде. — Вкусно е.

— Благодаря. — Нора затвори очи. — Благодаря ти, Боже... — Говореше тихо, но не толкова, че Руби да не може да я чуе. — ... за храната, която си ни дал... и за времето, през което аз и Руби сме заедно.

Руби остави вилницата с трясък.

Нора започна да се храни. Тишината я изнервяше. Мъчително е да се чувстваш отчужден от детето си, да си на хиляди мили от него, но когато седите на една маса, отчуждението е непоносимо.

Сети се за думите на Лео: „Разкажи ѝ нещо лично, но само едно“. Докато го обсъждаха по телефона, съветът изглеждаше лесно приложим, но сега ѝ се стори немислимо да поведе разговор. Все още се чудеше как да започне, когато Руби стана от масата.

— Извини ме — промърмори, отиде до мивката и пусна горещата вода.

Нора разбра, че вечерята е приключила. Почисти масата и остави съдовете до Руби. Докато едната миеше, другата подсушаваше. Стаята тънеше в тишина. Когато свършиха, Нора се премести във

всекидневната. Мислено се готвеше за втори рунд. Руби мина покрай нея и се отправи към стълбището.

— Искаш ли да запалим огън? — опита Нора. — Юнските нощи са хладни.

Руби с видимо неудоволствие се върна до камината. Коленичи и се зае да нарежда дървата, както я бе учил дядо ѝ.

— Някои неща не се забравят — обади се Нора.

Огънят лумна.

Изтекоха няколко дълги минути, преди Руби да заговори:

— С изключение на това, какво е да имаш майка.

Нора си пое въздух.

— Не е честно! Бях с теб всеки ден...

— До деня, в който замина.

Нора стисна длани между коленете си. Не искаше дъщеря ѝ да види как треперят.

— Ти и Каролайн бяхте целият ми живот.

Руби се засмя пресилено, изправи се и тръгна към майка си.

— Това приключи, когато бях на шестнайсет. В деня, когато влезе в хола с куфарите и обяви, че заминаваш. Помниш ли какво ни попита? „Кой иска да дойде с мен?“ Да, така каза.

— Напуснах дома ни, защото...

— Не ме интересува причината.

Ако само я бе оставила да довърши!

— Не знаеш всичко.

Дъщеря ѝ се обърна рязко. На лицето ѝ бе изписана борбата, която бушуваше в душата ѝ. Нора разбра, че Руби крие нещо.

— Разкажи ми за себе си — каза накрая младата жена.

Това е моят шанс, помисли си Нора.

— Добре. Нека да седнем на верандата, както по-рано, помниш ли? Ще поговорим, ще споделим по нещо за себе си... Става ли?

Руби се засмя.

— Аз те помолих да ми разкажеш за себе си, но не съм обещавала обратното.

— И аз имам нужда да те познавам по-добре — не се предаваше Нора. — Диалогът е добро средство хората да се опознаят.

— Направо заприлича на „Мълчанието на агнетата“!

— Предполагам, че аз ще съм доктор Лектьър. Психопат и канибал. Страхотно!

Руби я изглежда изпитателно.

— Може да стане интересно. Аз съм на дваисет и седем, ти — на петдесет. Оня ден ги навърши. Време е да си поговорим, струва ми се.

Стана и се отправи към верандата. Нора се усмихна и я последва. Руби си бе спомнила кога е рожденият ѝ ден!

Дъждът беше спрял. Хладният бриз донесе аромат на море и цъфнали рози. Бяха подранили тази година, както обикновено след мека зима. На хоризонта гаснеше рубинен залез.

На бледата светлина Руби изглеждаше някак крехка. Нора изпита непреодолимо желание да протегне ръка и да отмести падналият на лицето ѝ гарвановочерен кичур, сетне нежно да ѝ каже...

— Не го казвай, Нора!

— Кое?

— „Ех, Руби, можеш да станеш толкова красива, ако се постараяш малко!“

Сякаш бе прочела мислите ѝ!

По-рано ѝ го казваше често, но не за да я нарани, разбира се. Трябва да ѝ е било много тежко, за да го помни след толкова години! Заля я вълна от срам.

— Съжалявам! Искях да кажа, че си красива по свой начин.

Руби се обърна и срещна погледа ѝ. Възцари се тишина. Нарушаваше я единствено шепотът на океана.

— Виж, Нора... — Руби скръсти ръце и седна на парапета. — Кажи ми нещо, което не знам.

Нора се вгледа в черните ѝ очи. В тях играеше пламъчето на любопитството.

— Мислиш, че не те разбирам — започна меко, — но аз знам как се чувства човек, когато обърне гръб на родителите си.

Руби се премести на стола до майка си.

— Ти обичаше родителите си. Разказвала си ни много за тях.

— Историите винаги бяха истински и в същото време не бяха. Преднамерено премълчавах лошите моменти.

— Премълчаваше?

— Животът е доста жесток. Но има и светли мигове. За тях ви разказвах. — Нора въздъхна дълбоко. — В деня, когато завърших

гимназия, напуснах дома си и никога вече не се завърнах.

— Избягала си?

— Да, от баща си.

— Колко време мина, докато се срещнахте отново?

Нора затвори очи.

— Видях баща си на погребението на мама. Ти и Каролайн още не бяхте родени.

— И никога повече?

— Никога. — Искаше й се тази дума да не я наранява толкова. — Не се срещнахме повече. Не ходих дори на погребението му. Докато съм жива, ще си задавам въпроса — дали взех правилно решение. Чувството, което изпитвам, не е съжаление, а по-скоро... копнеж. Искаше ми се да беше различен, но най-вече исках да мога да го обичам.

— Все пак някога си го обичала, нали?

— Може би... когато съм била много малка. Не си спомням.

Руби стана, приближи се до парапета и се загледа в далечината. Заговори, без да се обръща:

— Четох статията в „Пийпъл“. Там беше написано, че: „Посланието на Нора Бридж е прошка и доверие“. — Извърна се рязко. — Опитал ли се да му простиш?

Нора отвори уста да излъже. Изведнъж я осени прозрението, че излъже ли сега, ще изгуби Руби завинаги.

— След години, когато имах собствени деца... и загубих обичта им... започнах да съжалявам, че постъпих така с него. Когато бях млада, не знаех — нямаше откъде да знам! — колко жесток може да бъде животът. Сега вече знам как съм го наранила. Но е твърде късно.

— И аз трябва да ти простя сега, това ли е твоето послание?

— Не всичко се отнася до теб, Руби. Разказах ти нещо много съкровено за себе си. Болезнено и лично. Очаквам от теб да се отнасяш с уважение към живота ми.

Руби се смути.

— Извинявай!

— Приема се. А сега ти ми разкажи нещо за себе си. — Погледът ѝ бе пълен с очакване.

— Беше през това лято — поде Руби, — когато ни напусна. Мислех си, че ще се върнеш.

— Знам...

— Не преставах да те чакам. През следващия юни Каролайн също ни напусна и останахме само аз и татко. Една нощ направо... пошурих. — Тя преглътна и отмести поглед. Сетне продължи: — Карах до Сиатъл, влязох в една дискотека. Заговори ме някакъв младеж, не си спомням дали си каза името. Косата му беше синя, по ушите си имаше обеци... очите му бяха като мъртви. Отидох с него в апартамента му и му позволих... да ме чука. — Млъкна обречено. — Беше ми за първи път.

Нора онемя. Жестока мисъл я прониза. „Ето, това й завещах!“ Не смееше да проговори.

— Направих го, за да те нараня. Мислех, че някога все пак ще се върнеш и аз ще ти го кажа. Представях си как ще изглежда лицето ти, когато ти го съобщя.

— Искала си да ме видиш да плача?

— Най-малко.

Нора въздъхна.

— И сега бих заплакала, ако ще се почувстваш по-добре.

— Вече няма нужда. — Сетне добави тъжно: — Дийн го прие много тежко.

Дийн.

Нора затаи дъх. Врълхлетя я закъсняла, безполезна печал. Като вълна, надигнала се от измамно спокойно море.

Понякога прекарваше часове, без да се сети за Ерик, а сега изведнъж си спомни нещо. Какво?

Звън на училищен звънец? Смях на младежи, долитащ от съседната стая?

Трябваше да каже нещо, болката в очите на Руби беше неизчерпаема, но в гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Стига за тази вечер! Ще се кача горе да взема душ.

Нора гледа дълго след дъщеря си, сетне прошепна:

— Лека нощ, Руби.

Върна се в спалнята, бутна вратата след себе си и пропълзя в леглото. Придърпа телефона и набра номера на Ерик.

Отговори ѝ на третото позвъняване.

— Ало?

— Здравей, Ерик. — Отпусна глава на възглавницата. — Звучиш, сякаш са те натъпкали с хероин.

— И аз... така се... чувствам. — Думите излизаха от устата му провлачени и неясни.

— Добре ли си?

— Да... Само м-малко с-съм дрогиран. Ново лекарство...

— Добре, ще те оставя да поспиш. Ще ти се обадя утре.

— Спя — измърмори той. — Да, утре.

— Лека нощ, Ерик.

— Лека...

Нора изчака да чуе сигнала „свободно“ в слушалката и затвори.

* * *

Руби се качи горе, изтегна се на леглото и се зае с писане.

„Летният остров ще ме унищожи. Когато напуснах Лос Анджелис, бях силна и самостоятелна, не особено преуспяваща, но все пак бях себе си. Тук нещата са различни. Ухае на рози, насадени от баба, бърша си ръцете с кърпи, бродирани от нея... Седя на масата, край която отраснах, и си спомням за времето, когато с мъка се изкатервах на стола и краката ми не достигаха пода...

Гледам морето и в шума на вълните чувам смеха на сестра си...

И майка ми е тук.

Между нас двете се води битка, в това няма съмнение, но аз се страхувам да ѝ задавам въпроси, а тя (мога да кажа със сигурност) се страхува да ми отговори. И изобщо — танцуваме по такта на две различни мелодии.

Тайна за тайна — това е играта.

Сигурна съм, че няма да се сближим прекалено, обаче рано или късно трябваше, наистина трябваше, да се потопя в тези дълбоки, студени води.

Ще науча за майка си неща, които не искам да знам. Дори вече едно разбрах — избягала от къщи след завършване на гимназията и никога след това не проговорила на баща си.

До вчера не бих се изненадала. Дори щях да изкоментирам: «Разбира се, бягството е нещо, което Нора Бридж умее добре». Но днес наблюдавах очите ѝ, докато говореше за баща си, и видях в тях болка. За нея да бяга и да се крие, е болезнено. Искане ми се да не го бях узнала. Докато слушах откровенията ѝ, за пръв път си зададох въпроса: Тя изпитала ли е болка, когато е напуснала децата си?“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дийн седеше на пристана, провесил крака, и гледаше изгрева.

Вълните люлееха старите рибарски лодки, завързани за кея. Дървото стенеше в силната им прегръдка.

Долови далечен звук от моторница и се усмихна. Рибарите се прибираха.

Неведнъж двамата с Руби бяха стояли на пристана, загледани как „Капитан Хук“ изчезва на хоризонта. Тя стискаше ръката му... Не го беше споменавала, но той знаеше, че се страхува да не би някой ден баща ѝ да не се върне на брега.

Още щом пристигна на острова, Дийн си свали часовника и сега не знаеше от колко време стои тук. По това, че слънцето бе затоплило лицето му, разбираше, че е стоял дълго.

Уморено се изправи и се обърна. Вдясно от него старата семейна яхта се полюшваше по вълните.

Мачтата, по-рано боядисана в бяло, сега стърчеше тъжно, олющена от безмилостните дъждове и силните ветрове. Червеният корпус беше оголен на няколко места, палубата — покрита с листа и плесен.

Заслушан в прибоя, Дийн сякаш чу гласа ѝ: „Хайде да изкараме «Вятър в косите ѝ», Дино!“. Затвори очи. Отначало се бе вкопчвал във всеки спомен за нея, във всеки образ, но по-късно паметта му някак избледня.

Сега разбираше колко скъпо му е всичко, свързано с първата любов — и трепетите, и болката.

Хвана въжето, придърпа яхтата и се качи на борда. Дъските изскърцаха, сякаш се изненадаха, че някой се е качил на палубата след толкова самотни години.

Винаги се бе чувствал свободен на тази лодка. Нищо друго не събуждаше духа му така, както плющиящият в платната вятър. Двамата с Ерик прекараха голяма част от детството си на борда на „Вятър в косите ѝ“. Лежаха на тиковите дъски, разговаряха за бъдещето...

Дийн обичаше морето и дори когато го изостави, то бе част от него.

С Ерик не беше така. Яхтата можеше да остане в пристанището на Сиатъл на един хвърлей от дома му, а не тук — самотна и забравена.

Внезапно Дийн разбра какво иска да стори. Ще възстанови лодката! Ще я стегне, ще полира дървото, ще поднови боята, ще прегледа двигателя. Искаше „Вятър в косите й“ да върне предишния си блясък. Ако можеше да доведе Ерик тук само за ден, може би вятърът и морето щяха да го върнат назад във времето...

* * *

Събуди я аромат на пържен бекон и прясно кафе. Напъха се в джинсите, нощували на пода, отби се в банята и слезе долу.

Майка й се придвижваше внимателно из кухнята с инвалидната количка.

На печката се мъдреха две тенджери, над по-малката се виеше пара. Встрани стояха тиган и каничка с кафе.

Нора се усмихна.

— Добро утро, Руби. Как спа?

— Прекрасно. — Мина покрай майка си, сипа си кафе, добави захар и сметана и отпи от горещата течност.

На масата бяха сервирани палачинки и бекон.

— Не съм виждала подобна закуска, откак ни напусна.

Нора положи усилие, за да запази усмивката си.

— Искаш ли да нарисувам шоколадово личице на палачинката ти?

— Избягвам въглехидратите. — Руби се тръшна на стола.

— Добре ли спа наистина?

Нора се придвижи до масата, настани се срещу Руби и поля една палачинка със сироп. Руби бе забравила, че ги обичаше така. Внезапно си припомни късчета от минал живот, изтласкани дълбоко в съзнанието й, неща, които ги свързваха преди...

— Вече ти отговорих! — изстреля, преди да овладее връхлетелия я гняв.

Вилицата на Нора се удари в ръба на чинията.

— Утре ще си сложа бронезилетка.

— Какво очакваш от мен? — развика се Руби. — Като Каролайн да се преструвам, че всичко е наред?!

— Не мисля, че имаш право да ни съдиш за отношенията, които поддържахме със сестра ти — поде Нора бавно. — Ти винаги бързаш да удариш, да нараниш. Но предполагам, че грешката не е изцяло твоя.

— Не изцяло?!

— Аз изоставих и Каролайн, но това не я направи студена и неспособна да обича.

— Че защо да не мога да обичам? — засегна се Руби. — Живях с Макс пет години!

— И къде е Макс сега?

Руби бутна стола си назад и стана. Искаше да се махне оттук, да избяга. Нора вдигна очи. В погледа ѝ се четеше разбиране.

— Седни. Да говорим за друго. За времето или за... каквото ти предложиш.

Руби се почувства неловко.

Стоеше до масата, отпуснала ръце, и не знаеше какво да стори.

— Руби Елизабет, седни и си изяж закуската!

Сякаш отново бе дете! Сякаш между тях не стояха студените, дълги единайсет години! Руби се подчини с усмивка.

Нора си взе парченце бекон.

— Трябва да идем да напазаруваме.

— Добре — кимна Руби.

— Още тази сутрин?

— Съгласна! — Руби скочи и започна да разтребва масата. — Ще измия чиниите. Можем да тръгнем след половин час.

— Нека да е след час. Трябва да се изкъпя.

— Мога да ти помогна да се оправиш с ваната.

— А, не, никакви вани! — засмя се Нора. — Не ми се ще да се удавя с вирнат във въздуха крак. Ще бъде празник за жълтите вестникари!

Трябваше ѝ малко време да възприеме казаното. Обърна се с гръб.

— Няма да допусна да се удавиш — каза.

— Знам. А би ли ме спасила? — И без да чака отговор, Нора влезе в спалнята си и бутна вратата със здравия си крак.

Руби се загледа в затворената врата.
„Би ли ме спасила?“

* * *

Сестрите от ордена „Свети Франциск“ бяха първите заселници на Летния остров след Първата световна война. Щедър дарител (чийто земен живот вероятно нямало да му осигури място в рая) преотстъпил повече от сто акра по крайбрежието. Монахините, еднакво вещи и в духовните, и в деловите въпроси, отворили голям супермаркет точно до фериботния терминал. Отглеждаха най-вкусните ябълки на острова. Тъчаха памучно платно, боядисваха го с натурална кафява боя, която сами добиваха, и носеха дрехи, шити на ръка. Метохът беше отворен за всяка жена, потърсила убежище от жестокия свят. Несретниците се приветстваха с добре дошли. Бяха скъпоценна работна ръка. Шиеха дрехи, вършеха домакинска работа и възстановяваха изгубената си връзка с Бога.

В неделя монахините отваряха малката дървена църква за своите приятели и съседи. От най-близкия остров идваше свещеник и четеше проповеди.

Единственият магазин на острова носеше впечатляващото име „Тук нищо не липсва“.

Руби паркира до един пикап. Помогна на Нора да слезе и забута количката по дървения тротоар. Щом отвори вратата на супермаркета, меденият глас на звънче оповести влизането им.

До прозореца се намираше масичка с касов апарат. Пространството зад нея беше заето от дървени рафтове, отрупани със стока.

Монахинята на касата примигна изненадано.

— Нора Бридж? Руби? Не мога да повярвам! — Сестра Хелън заобиколи масичката. Дрехата ѝ се разви и откри вълнени чорапи и обувки от телешка кожа. Подметките от зелена гума проскърцаха при всяка стъпка. На месестото ѝ лице изгря усмивка. — Мили боже! Мина толкова време! — Обърна се към Руби: — Как е комедийната звезда?

— Разсмивам, сестро, разсмивам. Имаш ли да ми кажеш някоя божествена шегичка?

— Със сигурност ще измисля нещо. Цяло чудо е, че ви виждам заедно! — вълнуваше се сестра Хелън. Думи от родния ѝ немски изпъстриха речта ѝ. — Сестра Рут още разправя как един път заекът ви притичал през църквата по време на неделната служба. И тя ще се радва да ви види.

— Няма да останем дълго. Може би седмица...

— Не си забравила, че всяка седмица завършва с неделя, нали?

— Даа...

— Някои неща не се променят — усмихна се Нора.

Сестра Хелън кимна строго. Дълбока бръчка проряза челото ѝ.

— Повечето! Разбрах го през седемдесет и три годишния си живот. — Тя се върна зад масичката и скръсти яките си ръце. — Наистина се радвам да ви видя отново. Много дълго отсъствахте от този остров. — Тя се обърна към Руби: — Имаш ли деца?

— Не. И преди да си ме попитала — и съпруг нямам. Свободна жена съм. Или самотна. Както ти харесва...

— Останала си си същата! — засмя се сестра Хелън. — Май изборът ми ще падне върху свободна... Е, да не се отвлечаме! Магазинът работи с познатото ви работно време. Вземете каквото ви трябва. Да ви отворя ли нова сметка?

— Не — отвърна Руби.

— Да — в същото време рече Нора, хвърляйки ѝ кос поглед.

Руби грабна пластмасова кошница и я връчи на майка си.

— Да започваме! — викна и пое напред. Нора я последва внимателно.

Най-напред спряха при хлебните изделия. Руби хвърли пакет царевични пръчици в кошницата.

— Какво му харесваш на това?

— Създава впечатление, че ядеш, а до стомаха ти не стига нищо. Полезно е за фигурата.

— Много смешно. За мен вземи от онези гранули, производство на сестрите, ако не се лъжа.

Руби изпълни молбата ѝ. Ако не се лъжеше, това чудо имаше вкус на конци.

— Трябват ни няколко домати консерви. Не, не тези. По-добре от зелените кутии.

Руби ги върна на мястото им и сложи в кошницата исканите от майка ѝ.

— Спагети и макарони. О, боже, не тези евтини боклуци, вземи от италианските!

„Като че наистина са произведени в Италия!“ — каза си ядно Руби. Стисна зъби и се насочи към сладкишите. Усещаше, че Нора ще я вбеси.

— Не бива да ядеш толкова сладко! — обади се майка ѝ.

А така! Руби се извърна бавно.

— Да съм те питала? — процеди.

— Не, но...

— Точно тъй! Може пък да искам да стана като бъчва!

— Добре, ще си мълча! Няма да ми чуеш гласа!

Руби чу хихикането на сестра Хелън. Винаги когато пазаруваха двете, избухваха препирни.

Изглежда, този път Нора си пазеше силите за зеленчуковия сектор.

— Онази царевица там е хубава. Не от този лук! За бога, Руби, броколите са увехнали. Какво ядете в тая Калифорния!

Руби хвърли броколите в кошницата и продължи нататък. Възражения не последваха.

— Къде е аспириът? — обърна се към сестра Хелън.

Монахинята се усмихна широко.

— Зад теб, мила, до антиацида. И той може да ти потрябва.

Руби взе голяма опаковка екседрин.

— Прекрасно! — сви устни Нора. Загледа се към тениските на съседния щанд.

— Да ви покажа ли...

— Няма нужда — отсече Руби, завъртя количката и я забута към касата. Спря толкова рязко, че майка ѝ политна напред.

— Също както едно време! Радвам се, че ви видях! — засмя се сестра Хелън.

— Обичаме да пазаруваме заедно! — прихна Нора.

— И гледай да си спомниш какво е купила, когато дойде полицията да те разпитва — вметна Руби.

Сестра Хелън се заля от смях. Докато маркираше покупките им, бърбеше неспирно за какво ли не: кой ще се бори на кметските избори,

чий кон окуцал, на кого кладенецът му пресъхнал, а през това време пръстите ѝ подскачаха по бутоните.

Руби излезе от магазина и плъзна поглед по колите, наредили се в очакване на следващия ферибот. Миг преди да отмести очи, едро вестникарско заглавие привлече вниманието ѝ. На първа страница на „Ю Ес Ей Тъдей“ имаше снимка на майка ѝ. „Къде се крие Нора Бридж?“, питаше заглавието. Руби пусна монета в автомата.

— Руби? — чу се гласът на Нора.

Тя нави вестника на руло, пъкна го в колана си и извади ризата си отгоре.

— Само минутка. — Изтича до минивана и хвърли вестника под задната седалка, сетне се върна запъхтяна в магазина.

Нора я стрелна с поглед.

— Пакетите са на масата. Аз мога да нося два, ако ти се справиш с третия.

— Ще се справя. Довиждане, сестра Хелън. — Взе плика с покупките под мишница и подкара количката към минивана.

* * *

Веднага щом се прибраха, Руби разтовари багажа и помогна на майка си да се придвижи.

— Аз... ще отида да се разходя по плажа — каза. — Денят е чудесен.

Измъкна вестника, скри го под ризата си и се спусна към брега.

Седна на една скала и отвори вестника. Вятърът подхвана страниците, сякаш се опитваше да ги изтръгне от ръцете ѝ. Руби зачете.

„След като грозният скандал се разрази с пълна сила, Нора Бридж изчезна. Ръководството на KJZZ, където се излъчва популярното ѝ шоу «Интимно с Нора», съобщи само, че е излязла в отпуск.

Том Адамс, собственикът на «Адамс Нюз Органайзейшън», заяви, че колонката «Сподели с Нора»

няма да спре да излиза. Вчера Адамс беше в шоуто на Кати Коурик и прикани зрителите да пишат на Нора. Увери ги, че тя очаква писмата на преданите си читатели и ще отговори на всички, дори на най-агресивните.

Източници, близки до Нора Бридж, изразяват съмнение, че тя ще се върне. Служител, пожелал анонимност, сподели: «Беше наистина страхотна. Но да разбереш каква лицемерка е била, е голямо разочарование...».

Очевидно медиите бяха пощурели. Изглежда, репортерите дебнеха за информация всеки, познавал Нора някога.

Значи материалът, който Руби готвеше, бе страшно оръжие...

* * *

„Пресата съсипа майка ми — бързо пишеше Руби. — Предполагам, че това ме удовлетворява. Тя разруши семейството ни заради кариерата си, а сега кариерата ѝ е в руини.

Аз това и исках. Уверена съм, че това е причината, поради която взех парите за тази статия. Нуждаех се от нещо като... ако не отмъщение, то поне справедливост.

Но май нещо не е наред...”

— Руби, ще ми помогнеш за вечерята?

Само за части от секундата тя се почувства отново на четиринайсет, затворила се в спалнята си с „Властелинът на пръстените“, когато се предполагаше, че си пише домашните. Тръсна глава, за да прогони мислите си, и отвори чекмеджето на нощното шкафче, за да прибере бележника. Внезапно забеляза малко кафяво шишенце.

Валиум. Нора Бридж. 1985 г. Подписът беше на д-р Олбрайт.

Руби смръщи вежди. Валиум? Още през 1985-а?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Валиум.

Това разкриваше една нова, непозната Нора Бридж, за която Руби дори не подозираше.

През 1985 година все още всичко беше прекрасно. Или поне Руби така си мислеше.

Съжаляваше, че намери лекарството. Някои неща наистина трябва да бъдат оставени да потънат в забрава.

Не можеше да стои в тази стая нито минута повече! Слезе долу и откри майка си в кухнята.

— Ще си сготвим пиле. Как ти звучи?

— Добре — измънка Руби.

— Нарежи броколите. Дъската е на плота.

Руби се зае със задачата.

— По-дребно. Трябва да са колкото хапки.

Въртяха се из кухнята половин час. Руби свари пилето и го нарязва на порции, Нора приготви всичко останало. Накрая тавата беше сложена във фурната.

— Имам изненада за теб — каза Нора, като отмести дъската за рязане. — В дрешника в моята стая ще намериш голяма картонена кутия. Би ли я донесла?

Руби поклати глава.

— Не мисля, че е добра идея. — Изненадите на майка ѝ невинаги бяха добри.

Вдигна очи и срещна погледа на майка си. Нещо в начина, по който веждите ѝ се извиха, накара Руби да размисли. Тя отиде в спалнята, откри кутията и я отнесе в дневната.

— Отвори я! — нареди Нора още от прага.

Руби вдигна капака и надникна вътре.

По дяволите!

Нейният шейсетмилиметров кинопрожектор и ролка с филм.

— Домашно кино — с плаха усмивка рече Нора.

— Само не ми казвай, че искаш да си припомним старото време.

— Искам да ги изгледам, това е всичко. Ти само ги пусни. Не мога да те задължа да ми правиш компания.

Руби се двоумеше. Дали щеше да реши да остане, или не, тези филми бяха тук, в къщата, дебнещи като чудовища под детското легло. На дъното на кутията лежеше сгънато бяло платно. Екранът.

Окачи го на стената, сложи апарата на масата и закрепи ролката.

Сетне угаси лампите. С унил тракащ звук лентата се завъртя.

Руби приседна на страничната облегалка на дивана. На екрана се появи надпис: „Талантите от остров Лопес“.

Сред гълчавата се чу гласът на майка й:

— Ето я, Ранди, идва!

На тези кадри Руби беше на не повече от пет години. Слабичка, с миловидно лице, облечена в розова рокличка. Подскачаше и се въртеше по сцената, размахваше малките си ръчички.

— О, Ранди, не е ли чудесна!

— Шшшт!

Краткото изпълнение на Руби приключи с реверанс и залата избухна в аплодисменти. На следващия кадър бяха на плажа. Каролайн беше нагазила във водата до колене и се смееше. Нора, седнала на пясъка, разглеждаше мидени черупки и камъчета, които децата бяха събрали в една кофичка. Руби, облечена в пъстър бански, изтича към нея и протегна краче да й закопчее сандала. Сетне мама я вдигна във въздуха и я целуна.

Мама...

Руби се отпусна на дивана. Цялото й детство преминаваше пред очите й в накъсани черно-бели изображения, съпроводени от детски смях.

Как е могла да забрави как се смееха, как мама я вдигаше и я целуваше... Помнеше силните рамене на баща си, който я носеше на „конче“, помнеше как изглеждаше светът отвисоко... Как бе могла да забрави майчините целувки!

Ето го баща й — стиснал ръчичките й, я върти в кръг... Тук мама я учи да си връзва обувките... Дъждовен Хелоуин — две принцеси, хванати за ръка, понесли тиквени фенери... Дядо Коледа й и донесъл морско свинче и тя не може да му се нарадва... Мама и татко танцуват в дневната, камерата подскача в детските ръце...

Екранът потъмня. Руби се изправи замаяна, спря апарата и светна лампите. Майка ѝ плачеше без глас.

Вдигна мокрото си лице и нещо у Руби сякаш се пречупи.

— Изглеждате толкова щастливи заедно...

— Бяхме щастливи, но... нещата се промениха.

— Аз видях какво се случи с него, когато си замина. Той те обичаше, повярвай ми!

— Права си. Ранди щеше да остане с мен винаги.

— Но ти не пожела да останеш с него!

— Ах, Руби, толкова неща не знаеш! Децата нямат право да съдят брака на родителите си.

— Смяташ, че не бива да ми разкриваш причината, поради която си го напуснала?

— Не ти ли стига това, че бяхме нещастни?

На Руби някак ѝ се щеше да се разгневи, но се чувстваше... уморена. Кадрите, запечатани на филмовата лента, ѝ показаха какво всъщност е изгубила.

— Бях те забравила — започна тихо. — Никога не съм те сънувала, няхах детски спомени за теб... — Нора изхлипа. — Тази вечер си спомних медальона, който ми подари за единайсетия рожден ден. Беше сребърен, овален. От едната страна имаше твоя снимка, а от другата — на татко и Каро.

Нора кимна и изтри очи.

— Още ли го пазиш?

Руби стана и отиде до камината. Загледа се в снимките на племенниците си. Вдигна ръка и докосна шията си. Усети забравения хлад на среброто. Бе свалила медальона на шестнайсет.

Беше горещ и влажен ден през втората седмица на август. Руби и Каролайн упорито отказваха да си купуват необходимите неща за горния клас. Повтаряха си отчаяно: „Мама ще се върне, когато стане време за училище“. Но тя не се върна. Дойде септември. Животът им се бе променил.

През този сезон, когато приятели и съседи излизаха на пикник край езерото Троут, семейство Бридж стоеше в утихналата си къща. Това лято Руби и Каро се научиха да се движат безшумно. Правеха всичко възможно да бъдат незабележими. Така не им се налагаше да дават болезнени обяснения и да отговарят на въпросите на любопитни

познати. Не беше много трудно. Баща им се беше погрижил за това. През юни, след напускането на Нора, той започна да пие. През август вече почти не излизаше от стаята си. „Капитан Хук“ остана на котва през цялото лято. Наесен се наложи да продаде парче земя, за да могат да си платят сметките. На първия учебен ден Руби свали медальона и го изхвърли.

— Руби? Попитах те за медальона.

Тя се извърна рязко.

— Изхвърлих го.

— Разбирам.

— Не, не разбираш! Изхвърлих го не защото те мразех. — Тя си пое дълбоко въздух. Нужно ѝ беше усилие, за да направи това признание. — Изхвърлих го, защото ми напомняше за теб с непоносима болка.

— О, Руби!

Таймерът на печката сигнализира, че яденето е готово. Руби се изправи.

— Благодаря ти, Боже! Хайде да ядем!

* * *

Нора прекара дълга и безсънна нощ. Накрая стана и излезе на верандата да наблюдава изгрева. Скоро след като се съмна, позвъни на Ерик, но никой не отговори. Почувства се самотна.

Морето се отдръпваше и оставяше след себе си широка мокра пясъчна ивица.

Тя си припомни колко често излизаха с бащата на Ранди да събират миди и стриди за неделно барбекю.

Бях те забравила.

Знаеше, че Руби я обвинява и я мрази, но да я забрави? Как да се пребори с това?

Искаш да съм като Каролайн? Да се преструвам, че всичко е нормално?

Нора се облегна назад и въздъхна уморено. Руби имаше право. Нейният гняв беше справедлив. Всичко или нищо. Бяло или черно. Тя

не можеше да живее в сивата сянка, в която сестра ѝ се чувстваше комфортно.

— Липсваш ми, Руби! — прошепна. Не можеше да го каже на тази жестока дъщеря. Обзе я тъга. Трябваше да избере как да постъпи: да се освободи от това, което ѝ тежеше, или да се престори, че не съществува. *Липсваш ми, мъничката ми...*

Тя се замисли за всичките тези години, които беше пропуснала — Руби отива в колеж... напуска колежа... заминава за Лос Анджелис (дали беше взела стария фолксваген на баща си, или беше намерила начин да си купи нова кола?)... наема първата си квартира...

Толкова време е изтекло...

— Достатъчно! — каза си Нора гласно и изпъна гръб. Трябваше да поеме инициативата. Разполагаше само с една седмица, по-точно с шест дни, за да разчупи твърдата черупка на миналото.

Но как?

— Ето как ще постъпя — посъветва сама себе си. — Ще си представя, че съм получила писмо от читател.

„Скъпа Нора,

Преди много години разруших брака си и изоставих децата си. По-малката ми дъщеря никога не ми прости. Скоро ми каза, че няма нито един жив спомен, свързан с мен. Много ме боли.

Как да си я върна?“

Въздъхна. Ако беше получила такова писмо, първите ѝ думи към тази жена щяха да бъдат упрек за непростимото ѝ поведение, щеше да ѝ каже, че не се изненадва от омразата на дъщеря ѝ.

— Лицемерка! — обвини се гласно. — Нищо чудно, че съсипа кариерата си.

Както и да е, след няколкото морализаторски фрази щеше да ѝ пише:

„Накарай я да си спомни!“.

Лесно е да се каже! Нора се усмихна. Ако накараше Руби да преоткрие миналото, може би щяха да намерят общ път през настоящето... дори и към бъдещето. Знаеше, че няма да е леко. Щеше да е направо мъчително, но това беше единственият начин. Сега на Руби ѝ беше лесно да мрази майка си, защото помнеше само ужасната ѝ постъпка през онова лято. Но щеше ли да е толкова просто, ако си спомнеше хубавите им моменти?

Вратата зад нея се приплъзна.

— Нора?

— Здравей, миличка.

— Да станеш в осем, е някаква лудост — мрачно констатира Руби. — Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Вече пих. Защо не си налееш и не дойдеш при мен? Толкова е красиво.

Руби прокара пръсти през рошовата си коса. Без да продума, влезе вътре. След малко се върна и седна на парапета.

Нора се бе загледала към брега. Мълчаха. Между тях се бе зародила някаква близост.

— Помниш ли онова барбекю за Четвърти юли? — внезапно каза Нора. — Баща ти беше отишъл за риба, а ние трите палихме фойерверки.

Руби се усмихна.

— Най-много обичах бенгалския огън!

— Пишихме във въздуха, помниш ли? Аз чертаех думите: „Обичам ви“.

Руби обви чашата си с длани, сякаш внезапно почувства нужда от топлина.

— Каролайн винаги чертаеше името на момчето, в което беше влюбена в момента. По едно време избраникът се наричаше Александър Йоргенсон. Трябваша ѝ цели две пръчици, за да го изпише. Беше изпаднала в паника.

Нора се усмихна. Представи си Ерик и Дийн да се въртят около грила и да се смеят. Никога не пропускаха ядене! Внезапно в гърлото ѝ заседна буца.

— А ти винаги пишеше... „Дийн“ — изрече задавено.

— Да... — въздъхна Руби. — Те двамата с Ерик тутакси се появяваха, щом сложеше съомгата да се пече. Помниш ли? — Тя

вдигна поглед. — Каролайн ми каза, че контактуваш с Ерик. Как е той?

Нора знаеше, че този момент е неизбежен. Мислеше, че е подготвена за него, но не беше. Въздъхна. Нямаше начин да изпълни желанието на Ерик да запази тайната. Но как да каже на дъщеря си, че един от най-добрите ѝ приятели от детството умира?

— Мамо?

Нора срещна погледа ѝ, пълен с очакване.

— Ерик е болен от рак.

Руби пребледня.

— О, боже...

Нора наблюдаваше дъщеря си. През лицето на Руби премина сянка. Дали това бе сянката на някой хубав спомен?

— Зле ли е? — прошепна най-сетне.

— Да.

— Ще умре ли?

— Да. — Болката от тази истина бе непоносима.

Руби скри лицето си в длани.

— Трябваше да поддържам връзка с него. Боже... — Тя заклати глава. — Като че ли беше вчера, когато всички бяхме заедно. Не мога да си го представя... болен.

— Знам. И аз продължавам да мисля за „четворката“ около юлското барбекю. Наблюдавах ви двамата с Дийн на брега. Държахте се за ръце, докато фойерверките ви угаснат. Смехът ви се чуваше чак дотук. А когато пораснахте и започнахте да си шепнете... някак се притеснявах.

Руби я погледна учудено. Сълзи се стичаха по страните ѝ, лицето ѝ изглеждаше състарено.

— Не съм знаела.

— Майчинството е... територия, осеяна с подводни скали. — Изведнъж се почувства уязвима. Не биваше да го казва! За щастие Руби беше заета със собствените си мисли.

— Можем ли да посетим Ерик?

— Да. Той е в старата къща на острова. Знам, че ще се радва да те види. — Нора се отпусна назад. — Понякога затварям очи и си представям всички нас. Теб, мен, Каролайн... Ерик и Дийн. Най-често си спомням дните на борда на „Вятър в косите ѝ“. Дино и Ерик много обичаха...

— Разбрах! — възкликна Руби изведнъж. — Разбрах какво правиш! Искаш да си спомня. — Гласът ѝ одрезгавя.

— Да.

— От тези спомени обаче боли!

— Знам, миличка, но...

Иззвъня телефонът. Руби скочи и се втурна вътре.

— Кой е? О, аз съм дъщеря ѝ Руби... Да... само минутка... сега ще я повикам. Нора? — провикна се към верандата. — Търси те асистентката ти Дий.

— Кажи ѝ, че ме няма.

Руби провря глава през вратата.

— Вече ѝ казах, че си тук. Хайде, чака те.

Нора се придвижи с количката към телефона.

— Здравей, Дий.

— О, Нора, благодаря на Бога, че най-сетне те открих! Писмата вече те чакат. Не мога да направя нищо без теб. Том Адамс се обади и заплаши, че ще ме уволни, ако не те открия до утре. Имам нужда от тази работа, Нора. Знам, че ти никога не би ме изгонила, но...

— Аз вече минах по този път — въздъхна Нора. — Мога да си представя как се чувстваш. Изпрати ми писмата на адреса, който ще ти дам.

— Том иска отговорите веднага.

Разбира се. За Том нещата винаги трябва да стават незабавно.

— Прочете ли какво пишат читателите?

— Ами... само някои.

Стомахът на Нора се сви.

— Много ли е зле?

— Направо ужасно, Нора! Хората около теб са се разприказвали пред таблоидите... и не са казали хубави неща. Снощи една жена от Айова заяви по телевизията, че се готви да заведе дело срещу теб. За подвеждане или нещо от този род.

Нора погледна към Руби. Дъщеря ѝ бе наострила уши.

— Добре, Дий, ще чакам пратката.

Дий въздъхна с облекчение.

— Нора... Знам, че се готвиш да продължиш вестникарската колонка. Хората казват...

— Не се безпокой. Всичко ще е наред. Благодаря ти. Дочуване.
— И затвори.

— Нора?

Тя вдигна бавно глава. Руби стоеше пред хладилника, скръстила ръце.

— Какво искат от теб?

— Шефът ми във вестника иска да отговоря на някои... не особено ласкави писма на читатели.

— Е, нали това ти е работата?

Нора не отговори. Може би Руби не разбираше. Не знаеше какво е да си отхвърлен.

Някаква жена от Айова... съдебен иск...

Тя затвори очи и разтърка челото си. „Това ще отвори много работа на Дейвид Летерман“, помисли си горчиво.

Чу, че Руби се отправя нагоре по стълбите. И слава богу!

Но само след минута дъщеря ѝ сложи длани на раменете ѝ.

— Нора?

Тя отвори очи. Руби ѝ подаваше вестник.

— Вчера го взех. Може би трябва да го прочетеш.

Нора се вгледа в снимката на първа страница. Може би беше от миналогодишните „Еми“. Боже, как беше излязла — подпухнала, присвила очи...

Пое вестника от ръцете на Руби. Погледът ѝ пробяга по редовете.

— Това е вече минало — въздъхна и пусна вестника. Той изшумоля на пода.

— Не бъди наивна! Можеш да извлечеш и полза от ситуацията. Погледни Моника Люински... Поканиха я на „Оскарите“!

— Благодаря ти за подходящото сравнение.

— Имах предвид, че...

— Много си млада, за да разбереш, Руби. С кариерата ми е свършено. Нямам сили да отговоря и на едно писмо. Ще се крия, докато всичко утихне. Ще се появи нещо друго и ще ме забравят.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко.

— Но ти си известна...

— Да, печално известна!

— Сигурна съм, че ще се намери някакъв начин да се завърнеш достойно.

— Ти не знаеш нищо за кариерата ми, Руби. Аз бях неделима част от аудиторията си. Бях една от тях. Всичко, което мислех и чувствах, споделях с читателите и слушателите си. Бях искрена до болка.

Руби вдигна вежди.

— Според вестникарската ти колонка вярваш в брака. И за това ли си била искрена?

— Наистина вярвам в брака, в любовта и сплотеността на семейството. Но в личния си живот се провалих.

— Провали се, така ли?

— Не вярвам някоя от нас да оцени ролята ми на съпруга и майка като успешна.

— Не, но ме учудва, че наричаш това провал.

— А как да го нарека?

Руби се замисли.

— Винаги съм смятала, че ни изостави заради кариерата си... Като да напуснеш работа, която мразиш. Оставах без пари, но си горд, че си им затръшнал вратата.

— Не се гордея със себе си.

— Защо? — прошепна Руби. — Защо го направи? Не можеше ли едновременно да градиш кариера и да си гледаш децата?

Нора въздъхна. Имаше толкова много отговори!

— За да ме разбереш, трябва да знаеш как в действителност стояха нещата. Но ти искаш да забравиш, че някога съм съществувала... че сме били семейство.

— Така е по-лесно!

— И за мен е по-лесно да забравя за кариерата си. Не мога да платя цената! Пресата ще открие какво съм причинила на децата си... на теб, Руби... тогава ще ме разкъсат.

— Не съм си представяла, че можеш да губиш!

Нора се усмихна тъжно.

— Мога!

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше ранен следобед. Денят бе необичайно горещ. Небето и морето се бяха слели в необятно искрящо синьо пространство. Слънчевите лъчи танцуваха по водната повърхност.

В края на двора, там, където започваше пясъкът, дърветата бяха сплели огромните си корони. Вятърът шумолеше в клоните им.

Руби седеше на балкона на спалнята си. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Споменът за Ерик, за времето, което бяха прекарвали заедно, бе болезнен. Беше го чувствала като по-голям брат. Мисълта, че ще го загуби, беше непоносима. Но още по-жестоко бе да осъзнае, че го е загубила отдавна.

Обичаше го. Не с онази всепоглъщаща, страстна обич, която бе дарила на Дийн, а някак топло, приятелски. Той я учеше да разпъва палатка, той ѝ показва как се управлява яхта... А тя замина и допусна приятелството им да изтлее в забрава!

— Толкова съжалявам! — прошепна. Вятърът отнесе надалече отчаяния ѝ вопъл. Не можеше да приеме мисълта, че ще го види в това състояние. Как да застане до леглото му и да говори... да се усмихва... как да му каже сбогом? Как да го гледа умиращ?

Затвори очи и се облегна назад. Зазвъня телефон. Руби вдигна слушалката, но от другата страна не се обади никой. Когато звънът се разнесе отново, тя разбра, че това е мобилният ѝ телефон. Прехвърли се през леглото и се наведе да го вдигне от пода, където го бе захвърлила преди час.

— Да?

— Господи, Руби, потроших телефоните да те търся! Как я караш на самотния остров? — Агентът ѝ издиша дима от цигарата си.

— Не съм на заточение, Вал!

— Реших, че може да се наложи да провеждам спасителна операция.

Руби се засмя.

— Няма нужда засега. Обаче бъди в готовност.

— Как върви статията?

— Добре...

— Страхотна новина. Говорих с Джоан тази сутрин. Скандалът се разгаря. Медиите направо разпънаха майка ти!

Незнайно защо, Руби се вбеси.

— На нея обаче не й пука. Загърбва всичко.

— Не може да бъде!

— Гот, нали? Както и да е. Аз работя упорито.

— Джоан ще се радва да го чуе. Не забравяй, че ще гостуваш на Сара Пурсел следващата седмица. Ще се видим тогава, бебчо.

Бebчо! Руби не можеше да повярва на ушите си. Никога не я беше наричал така. Може би това обръщение беше запазено само за клиентите, които му носят пари!

Когато затвори, тя стана от леглото, взе жълтия бележник и отново се настани в шезлонга на верандата. Насилваше се да прогони мисълта за Ерик от съзнанието си. Трябваше да поработи. Взехимикалката.

„Прекарах голяма част от съзнателния си живот в опити да си внуша, че нямам майка. В началото ми бяха нужни усилия... Когато спомените за нея нахлуваха в главата ми, аз безжалостно ги прогонвах или ги замествах с други, «по-удобни» — затръшната врата, камъчета, изхвърчащи изпод автомобилни гуми, баща ми, седнал на леглото, скрил лицето си в ръце...

С времето се научих да забравям и в това състояние на изкуствена амнезия всичко беше много просто. Животът си течеше.

Снощи двете с майка ми гледахме «домашно кино». И тогава, в затъмнената всекидневна, вратите на миналото, които бях затворила толкова плътно, бавно се открянаха.

Чувствам се объркана. Задавам си въпроса: Насилвайки се да забравя майка си, колко неща за себе си съм забравила?

Изглежда, не познавам добре нито себе си, нито нея. Одеве ми каза, че зарязва всичко. Не знам какво да мисля.

Нора замени семейството си срещу слава и пари. Как може сега те да означават толкова малко за нея?“

Руби остави бележника и химикалката на стъклената масичка до себе си, чувстваше се изчерпана. Не можеше да забрави изражението на майка си, когато каза: „Ще се скрия“.

Нора изглеждаше... съсипана, предадена и изплашена. Точно както някога.

Аз си тръгвам. Кой иска да дойде с мен?

Единайсет години Руби си спомняше само тези резки, грозни думи, разкъсали тишината на онова утро. Сега си припомни и останалото.

В очите на майка ѝ се четеше агонизираща болка. Гласът ѝ бе някак пресилен... чужд. Не си казаха сбогом. Руби реши, че майка им ги напуска. Но може би беше... избягала.

От какво избяга, Нора?

* * *

Пратката пристигна късно следобед. Майка ѝ си почиваше в спалнята си. Руби се подвоуми. Никога не четеше колонката на Нора във вестниците, но статията за „Зад кулисите“ променяше нещата. Сега трябваше да разбере какво „споделят с Нора“.

Отвори кутията и извади голям плик. На него пишеше: „Отговори“. Седна на дивана в дневната и зачете.

„Скъпа Нора,

Знаеш ли някакъв начин за премахване на петна от червено вино от бяла коприна? На сватбата на сестра ми си пийнах малко повечко и разлях една чаша върху роклята ѝ. Сега ми е сърдита и не иска да говори с мен. Чувствам се ужасно.

Сватбена рокля“

Нора отговаряше:

„Скъпа Сватбена рокля,

Защо не ѝ предложиш да купиш нова рокля? Истина е, че ще се наложи да похарчиш пари, но нали след това ще се почувстваш по-добре? Нищо не е по-важно от семейството. Сигурна съм, че и ти го знаеш. Допускаме грешки, нали? Но щом има начин да ги поправим, трябва да го сторим“.

Руби отвори друго писмо, сетне трето.

Отговорите на майка ѝ не бяха само домакински съвети, те бяха своеобразни есета по важните житейски въпроси. Бяха кратки, мъдри, изпълнени със състрадание.

Между тези редове Руби започна да вижда майка си. Не егоистичната и неразбираема Нора Бридж, а жената, която ѝ напомняше да си облече якето, да си измие зъбите, да си подреди стаята.

Когато попадна на писмо, в което се говореше за проблема на едно шестнайсетгодишно момиче с дрогата, изведнъж си спомни забравена случка.

Беше през онази ужасна година, когато Руби „стана лоша“. Бе навършила четиринайсет. Остров Лопес и семейството взеха да ѝ се струват ограничени и досадни. Не искаше да се среща с Дийн. Да пуши трева, ѝ се виждаше „много гот“.

Баща ѝ бе вдигнал ръце, когато заплашиха да я изключат за пушене на марихуана. Но не и Нора.

Майка ѝ я изчака да излезе от кабинета на директора и я откара в парка. Отведе я на едно отдалечено място на самия бряг. Беше три следобед. Забелязаха пасаж сиви китове навътре в океана. Нора беше с най-хубавите си дрехи, онези, които пазеше само за родителските срещи в училище, но седна до нея на пясъка.

Руби очакваше, че ще ѝ се кара. Вместо това майка ѝ извади от джоба си пакетчето трева, което бяха намерили в шкафчето ѝ. Сви цигара, запали я, вдиша дълбоко упойващия дим и я подаде на Руби.

Зашеметено, момичето прие. Изпушиха цялата проклета цигара, без никоя от тях да каже и дума.

Вечерта се спускаше над острова. От другата страна на залива блеснаха светлините на град Виктория.

— Виждаш ли нещо различно в града? — попита Нора.

Руби с усилие фокусира поглед.

— Изглежда много далечен — изхихика.

— Далече е. Това прави дрогата. Отдалечава нещата. Нещата, които искаш от живота. — Нора замълча. — Остров Лопес ти изглежда тесен, нали, Руби? Но светът е широк, съгласна ли си с мен? И ти можеш да идеш, където пожелаеш. И да постигнеш каквото пожелаеш. Имаш възможности. Не ги пропилявай. Дали ще се осъществят мечтите ти, или не, зависи само от теб. — Нора се изправи и изтупа дрехите си от пясъка. — Животът си е твой. Ти избираш как да го живееш. Аз съм ти майка, не надзирателка.

Сега Руби си спомни, че когато стана, трепереше.

— Обичам те, мамо! — промълви разтърсена. Не знаеше, че го казва за последен път.

Отново се върна към писмата. Забеляза, че към едно от тях с кламер е прикрепен допълнителен лист. Още първото изречение грабна погледа ѝ.

„Скъпа Нора,

Случвало ли ти се е да се чувстваш сама на света?

Като първия човек?

Не я обичах. Бракът ми бе грешка. Знаех го още докато крачех към олтара. Дълго се молих да дойде любовта. Но тя не идваше. Един ден осъзнах, че животът ми е празен.

Тогава си казах: Липсва ми дете! Нали именно за да отгледаш и възпитаеш дете, свързваш живота си с друг човек? Нали именно детето осмисля твоето съществуване на земята?

След време държах ръчичката на дъщеря си, решех косицата ѝ или ѝ четях приказки преди лягане... но продължавах да се чудя: достатъчно ли е това?

Не знам какво да правя. С жена ми се чувстваме чужди и далечни.

Моля те, помогни ми!

Самотник“

„Скъпи Самотник,

Разбирам те. Мисля, че всеки знае какво е да си сам, дори под семейния покрив.

Сигурна съм, че си благороден човек. Вероятно знаеш, че да напуснеш семейството си, означава да разрушиш живота си. Повярвай ми, самотата, която чувстваш сега, е бледа, сянка на болката, която ще изпиташ, ако си далеч.

Моля се да си достатъчно упорит, за да откриеш зрънце любов, което отново да засееш в сърцето си.

Какво да те посъветвам да сториш? Идете на почивка със съпругата си. Разговаряйте. Докосвайте се. Включете се в обществения живот. Посетете семеен консултант.

За да съхраниш брака си, трябва да използваш всички средства. Послушай ме!

Нора“

Към първите две беше прикрепено и едно написано на ръка писмо, което очевидно не е било утвърдено за публикуване, но майка ѝ го бе запазила.

„Скъпа Нора,

Дъщеря ми беше прегазена от пиян шофьор преди няколко месеца. Сега разбирам какво е трагедия.

Открих, че вече не мога да разговарям с хората. Нито с жена си, която се нуждае от мен повече от всякога. Седи на леглото, косата ѝ е разбъркана, очите ѝ са зачервени, а аз

не мога да се приближа до нея, да я успокоя. Ако остана сам, сигурно ще прекарам живота си, без да изрека и дума.

Иска ми се да зарежа всичко, да ида някъде другаде, да бъда някой друг...

Но си стоя вкъщи, гледам предметите, които ми напомнят какво съм имал... и се питам защо съм жив...

Самотник“

В горния ъгъл на листа беше написано:

„Да се върне незабавно на подателя“.

Това, което държеше Руби, беше ксерокопие.

„Скъпи Самотник,

Няма да си губя времето в приказки.

Ти си в опасност, не разбираш ли?

Ще направя нещо, което не съм правила досега, нито пък някога ще сторя отново. Ела да поговорим. Не ми отказвай.

Асистентката ми ще очаква обаждането ти утре и ще ти определи среща. Моля те, не ме разочаровай!

Зная как наранява животът. Зная кога човек се нуждае от приятелска ръка.

Чакам те.

Нора“

Ръцете на Руби трепереха.

Не беше чудно, че читателите обичаха майка ѝ.

Върна писмата в кутията и я отнесе на кухненската маса, сетне се качи горе.

Вдигна слушалката и несъзнателно набра номера на Каролайн. Винаги бе търсила у сестра си опора.

Каро се обади на третото позвъняване.

— Ало? — Звучеше уморена.

— Здравей. Май имаш нужда да подремнеш.

Каролайн се засмя.

— Винаги имам нужда да подремна. Не знам какво ме изтощава така!

— Как мина денят ти?

— Само неомъжена жена може да зададе такъв въпрос! А вие как я карате с мама?

— Тя не е тази, за която я мислех — тихо каза Руби.

— Че как ще е? Не сте си говорили, откак Брус Уилис престана да бъде „съдружник по неволя“!

— Да, но все пак! Защо е взимала валиум през 1985 година?

— О, чудя се дали лекарят ѝ не я е накарал да изостави татко.

— Защо?

— Защото това им е работата — засмя се Каро. — Помагат на нещастните жени да намерят щастието. И аз съм го чувала десетки пъти от моя терапевт.

— О, мислех, че семейният ти живот е самото съвършенство!

— И ние имаме проблеми, както всяка двойка, но не ми се говори за това. Недей, Джени... Не прави така... Руби, ще затварям, току-що племенницата ти обърна чаша гроздов сок върху главата на брат си.

Преди Руби да каже и дума, връзката прекъсна.

* * *

Всичко беше готово.

Дийн потропа на вратата на Ерик, изчака едва чутото: „Влез“, и отвори. Брат му седеше в леглото и четеше „Илюзии“ на Ричард Бах. Вдигна очи и се усмихна.

— Здравей, братле, вече е почти обяд. Къде беше? — Той посегна към чашата. Тънките му пръсти трепереха.

Дийн забърза към него и хвана чашата, преди да падне. Пъхна в нея тънка сламка и я поднесе към устата на брат си.

Ерик преглъщаше бавно и мъчително. Дийн му помогна да я върне на подноса и той му се усмихна, отпускаяки се отново на

възглавницата.

— Благодаря ти, направо умирах от жажда. — Сетне добави: — Казах „умирам“, без да искам.

Дийн направи усилие да се усмихне. Нищо не излезе.

Скръсти ръце и се загледа през прозореца.

— Работих над нещо — каза след малко.

— Изненада?

Дийн срещна погледа на брат си. Някогашният блясък в очите му не бе угаснал. В гърлото му заседна буца. Кимна сковано. Бавно свали металните плъзгачи на леглото и попита:

— Готов ли си за едно малко приключение?

— Шегуваш ли се? Толкова ми е писнало това лег о, че направо ми се плаче.

Дийн се наведе и го вдигна.

Боже, беше лек като перце!

Сякаш бе понесъл малко дете. Но това беше брат му! Неговият силен по-голям брат, полузащитник на футболния отбор!

Дийн побърза да прогони спомените.

Пресякоха всекидневната. Лоти запуши зяпналата си уста. Спусна се към брега. В края на дока беше поставил шезлонг, отрупан с възглавници.

— „Вятър в косите й“ — промълви Ерик.

Дийн внимателно остави брат си на стола и зави с вълнено одеяло слабото му тяло.

Слънцето залязваше. Небето беше толкова ниско, че можеше да го докоснеш с ръка. Последните лъчи обагряха всичко в розово — вълните, облаците, яхтата...

Дийн седна до Ерик.

— Има още много работа по нея. Джеф Брейн обеща да я стегне. Утре ще дойде да я огледа. Мислех си... Може би, ако я изкараме... — Не довърши. Не знаеше как да облече в думи неясната надежда, която трепкаше у него.

— Ще трябва да си припомним как се управлява.

— Ще се наложи.

Ерик придърпа одеялото почти до брадичката си.

— Какво е чувството да си любимият син?

— Самотно.

Ерик въздъхна и отпусна глава.

— Помниш ли времето, когато обичаше и мен? Тогава бях футболна звезда. Имах ужасен характер, но пред мен се очертаваше блестящо бъдеще. Аз бях нейната гордост.

Майка им го обожаваше. Наричаше го „моят тъмнокос ангел“. Родителите им идваха на острова само по време на футболния шампионат. Майка му обличаше най-хубавите си дрехи и отиваше на стадиона да окуражава своя полузащитник.

Ерик дълго живя, огряван от огъня на родителската любов, но когато им каза за Чарли, разбра колко наивен е бил. Майка му престана да му говори. Така че Дийн, по-младият и по-малко съвършеният син, се зае със семейния бизнес. Макар че това не беше нещо, с което държеше да се занимава, традицията го задължаваше.

— Спомням си — спокойно отвърна той.

— Чух телефонът да звъни снощи около единайсет часа — каза Ерик.

Дийн зарея поглед към океана.

— Мда. От телефонната компания питаха...

— Тя беше, нали?

— Да.

— В Атина ли остава?

— Заминават за Флоренция. Имало страхотни неща по магазините. — Бе казала и: „Защо не дойдеш и ти, Дийн, във вилата има толкова много стаи?“. Сякаш нямаше значение, че по-големият ѝ син умира.

Ерик вдигна очи. Погледът му бе пълен с надежда.

— Ще дойде ли да ме види?

— Не. — Нямаше смисъл да го лъже.

— Каза ли ѝ какво е? Знае ли, че нямам много време?

Дийн се пресегна и хвана ръката на брат си. Този израз на близост изненада и двамата.

— Съжалявам.

— Какъв е смисълът да се бориш с агонията на рака, ако собственото ти семейство няма да пророни и една сълза край леглото ти?

— Аз съм тук — прошепна Дийн. — Не си сам.

Очите на Ерик се напълниха.

— Знам, братле, знам...

— Тя не... — Дийн се задави. — Тя не можа да те разбере.

— Някой ден ще съжалява, но ще бъде късно. — Той затвори очи и се унесе.

Дийн придърпа одеялото.

— Разкажи ми нещо за себе си — промълви Ерик.

— Няма кой знае какво за разказване. Работя.

— Много забавно! Получавам вестници от Сан Франциско, чета клюки. Май те считат за един от най-желаните ергени. Ако не те познавах добре, щях да помисля, че си човек, на когото нищо не му липсва.

На Дийн му се искаше да се засмее и да каже: „Така е. Имам всичко, което може да желае един мъж“. Но не можеше да си позволи да лъже Ерик.

— Има нещо, което ми липсва, но не знам какво е.

— Харесваш ли работата си?

Дийн се изненада. Никой досега не му беше задавал този въпрос.

— Не — изстреля неочаквано.

— Влюбен ли си?

— Отдавна не ми се е случвало.

— И не можеш да разбереш какво ти липсва? Не ме разсмивай, Дино! Тук въпросът не е какво ти липсва, а що за живот е това? — Ерик отново затвори очи. — Боже, колко съм искал да си щастлив през всичките тези години... — Обори го дрямка. Изведнъж се сепна: — Помниш ли летния лагер? Вчера се сетих. Първия път, когато отидохме там...

— ... срещнахме Руби. — Дийн се усмихна. — Катереше се по дърветата като момче. Казваше, че кръжоците по сръчност били занимания за пикли.

— Не искаше да слиза, докато не я помолиш.

— Да. Така започна, нали? Никога не бяхме срещали такова семейство...

Замълчаха. Нямаше нужда от думи. Свързваше ги носталгията.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Нора се пробуди от следобедния сън замаяна. Остана още няколко минути в леглото, заслушана в прибоя. Вън падаше мрак, бе спала дълго.

Ерик.

Тя вдигна телефона и набра номера. Поговори с Лоти и зачака да се обади Ерик.

— Нора? Ти си най-хубавото нещо в това проклето време.

Тя се засмя, щастлива да чуе гласа му.

— Аз имах няколко по-особени дни напоследък. На Летния остров съм. Каролайн ме прати да си почина малко.

— Е, типично за стила на живот на богатите и известните. Надявам се програмата ти да включва посещение при стар приятел, който очаква с мрачно достойнство „жената с косата“. — Той се засмя на собствената си шега, но смехът му премина в кашлица.

Нора затвори очи и опита да си го представи преди години... През онази вечер, когато неговият отбор спечели шампионската лига и децата скандираха името му...

— Нора? Да не изпадна в кома?

— Тук съм. — Тя взе незабавно решение: не можеше да му каже за скандала. Не биваше да се тревожи за нея. Но все пак трябваше да му обясни защо пристига в дома му с инвалидна количка. — Претърпях катастрофа.

— О, боже, добре ли си?

— За петдесетгодишна жена, която е блъснала колата си в дърво, се чувствам страхотно. Помниш ли, съветваше ме да не си хвърлям парите за мерцедес. Ха! Та той ми спаси живота. Отървах се със счупен крак и навехната китка.

— Има нещо, което не ми казваш.

— Този път интуицията те лъже.

— Нора? — Той произнесе името ѝ с безкрайна нежност и тя усети нотка на упрек, която ѝ напомни какво бяха един за друг. За

първи път, откак започна тази бъркотия, тя усети, че някой наистина е загрижен за нея.

— Не. Наистина... — Опита се да успокои сърцето си.

— Нора, знаеш, че можеш да говориш с мен за всичко.

— Няма нужда да се товариш и с моите проблеми.

— Кой стоя до мен всяка вечер, докато Чарли умираше? Кой държа ръката ми на погребението? Кой стоя до мен, когато започнах химиотерапията?

— Аз — преглътна Нора.

— Тогава говори.

Изведнъж сякаш някакъв бент у нея се скъса. Не заплака, бе я обзело хладно спокойствие. Заговори бавно:

— „Татлър“ публикува мои снимки, на които съм гола и с чужд мъж.

— Господи... — прошепна той.

— И това не е най-лошото! — Тя се засмя. — Позирах съвсем съзнателно. За мое „щастие“ на снимките има дата, която доказва, че когато са правени, все още съм била женена за Ранди. Пресата ме разпна. Станах нарицателно за лицемерие.

— Затова ли си тук? Криеш ли се?

— С кариерата ми е свършено. Не биха ми разрешили дори и да уча бебета да пишкат в гърне!

— Я стига! Това е Америка! Знаменитостите постоянно се провиняват, но това ни кара да ги харесваме още повече. Джак Никълсън потроши кола с бейзболна бухалка... и ние му дадохме още един „Оскар“. Хю Грант демонстрира не само морална гъвкавост, но и истинска глупост, след като се извини набързо на Лено и се втурна да се снима с Джулия Робъртс. Е, Америка видяла задника ти. Голяма работа! Нали снимките не показват как въртиш далавера с наркопласъори? Сведи глава, покажи, че съзнаваш грешката си, и смирено помоли за втори шанс. Почитателите ще те обичат повече, ако знаят, че си като тях.

— Затова те ценя, Ерик. Заради ненакърнимия ти оптимизъм. Ако ми беше син, щях да се гордея с теб. — Ерик се изкашля смутено. Доця й се да се зашлеви! — Обадил си се на майка си.

— Тя е в Европа. Пазарува. — Той въздъхна — прозвуча като стон. — Не съм разговарял лично с нея.

Разбрала е, че синът ѝ умира от рак, и не намира време да му се обади. Тази жена е направо за разстрел.

— Какво ще кажеш да дойда да те видя утре? С инвалидната количка и болничното легло ще изглеждаме като в „Полет над кукувичето гнездо“.

— Ще бъде чудесно. Няма да повярваш кой е тук.

Нора се засмя.

— И ти няма да повярваш кой е тук!

— Дийн.

— Руби.

Казаха го едновременно.

— Дийн е на острова? — възкликна Нора.

— Дойде да ме види.

— Знаех, че ще дойде, щом му съобщиш. Как са нещата между вас?

— Малко несигурни. Приличаме на стари приятели от училище, които са се срещнали на двайсетгодишнината от завършването и не знаят какво да си кажат. Но мисля, че ще открием път един към друг. А Руби?

— Гневна. Мрази ме.

— Но е тук, е теб. Това означава нещо. Между обичта и омразата границата е едва доловима.

— Благодаря ти, учителю Йода. — Тя замълча. — Трябваше да ѝ кажа за болестта ти.

— Няма нищо. Вече не ме е грижа. — В гласа му се усещаше и болка, и примирение. — Знаеш ли какво се е случило между Дийн и Руби? Той не иска да говори за това.

— Тя също.

— Аз бях в Принстън, когато са скъсали. Сигурно е било много болезнено и за двамата. Дийн отиде в пансион, за да е далеч от нея. Но странното е, че никой от тях не се ожени.

— Да не би да мислим за едно и също?

— Как да ги съберем отново?

Нора се засмя жизнерадостно.

— Много внимателно, момчето ми. Много внимателно.

* * *

Нора затвори и се отправи към банята. Изми си зъбите и лицето и излезе от стаята.

— Руби?

Не последва отговор.

На път за кухнята видя пратката на масата. Бавно се приближи и забеляза, че е разпечатана.

Нищо чудно, че Руби се бе скрила.

Настани се внимателно на дивана, гипсирания крак сложи на табуретката.

Пръстите ѝ трепереха, когато извади кафявата папка с надпис „новополучени писма“ и я отвори. Най-отгоре имаше малък плик, идващ от Грейт Фолс, Монтана. Тя го разпечата, извади белия лист и зачете.

„Нора,

Не бих могла вече да те наричам «скъпа». Писах ти повече от дузина пъти през последните няколко години. На две от писмата ми отговори чрез вестника, а на едно — лично, като ми даваше надежда, че нещата ще се оправят.

Не можеш да си представиш какво означаваше за мен! Животът ми бе поредица от провали, единствено ти ми даваше сили да устоя!

Как според теб се чувствам сега, когато знам в чии съвети съм се вслушвала? Та аз вярвах на всяка твоя дума!

Внезапно осъзнах, че и ти си поредната звезда, която продава продукт, който не използва.

Не си прави труд да ми отговаряш. Не ме е грижа за мнението ти и няма да погледна към вестникарската ти колонка. И мисля, че не само аз съм взела такова решение. Ако искам да чета художествени измислици, ще отворя някой розов роман.

Господ да ти прости, Нора Бридж, защото почитателите ти не могат.“

Нора върна писмото в плика.

Трябваше да се разсее с нещо.

Обърна се към телевизора. Не се изненада, че Каролайн е заменила стария с по-нов. Когато децата ти растат в един толкова завладян от медиите свят, може би това е важно.

Натисна копчето на дистанционно и първото, което чу, бе името ѝ.

Вървеше „Шоуто на Сара Пурсел“ — женска бърборилия. Нора посегна да смени канала, но се оказа закачена като риба на въдицата на собственото си име.

На екрана Сара Пурсел тикаше микрофон в лицето на пълна жена от публиката.

— Доверих се на Нора Бридж — изстена дебеланата, — а сега се чувствам като идиотка!

На долния ред се изправи друга зрителка:

— Как си повярвала на знаменитост? Те всички лъжат, за да вдигнат рейтинга си. Това е общественият живот.

— Не допусках, че и Нора е като останалите... — проплака първата.

Сара се обърна към камерата.

— Нека да чуем мнението и на д-р Харисън — каза бодро и се отправи към мъжа, седнал на един стол до катедрата. — Хората се гневят на Нора Бридж, доктор Харисън, защото се чувстват излъгани. Но не са прави. Вие като публична личност, бихте ли разказали всичко за личния си живот?

Доктор Харисън се усмихна хладно.

— Всички имаме право на тайни, ако те не влизат в противоречие с това, което вършим. Нора Бридж няма право да дава съвети относно любовта, семейството и съпружеската вярност. Безспорно ситуацията е обидна за тези, които са ѝ вярвали досега. Тя е една необразована жена, чиято известност е изградена от всекидневна вестникарска колонка. Доверието трябва да бъде дадено на професионалистите, които са обучени да помагат на хората.

Тук Сара го прекъсна:

— Почакайте, докторе! Не мисля, че образованието...

— Нора Бридж претендираше, че знае всички отговори, но никой не я запита как и откъде. За щастие на американците им е известно, че

за да помагат, не е достатъчно да застанеш пред микрофон. Нужно е образование, професионализъм и съчувствие, качества, които мисис Бридж не притежава.

— Тя е страхливка — извика някой в залата. — Тя се крие! Длъжница ни е...

Нора изключи телевизора. Цялата трепереше. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Нора?

Сърцето ѝ подскочи. Дори не беше чула стъпки. Боже, не искаше дъщеря ѝ да я вижда в това състояние...

Руби влезе в дневната, мина бавно покрай количката и седна на коженото кресло срещу майка си.

— Добре ли спа?

Нора заби нокти в дланите си. „Моля те, иди си... Не ме питай нищо точно сега..."

— Да — каза с мъка. — Благодаря.

— Прочетох някои от нещата за вестника — подхвана Руби след малко.

— Наистина ли?

— Бива си те.

— Благодаря ти — прошепна нечуто Нора. Вдигна очи и срещна погледа на Руби.

— Виждам, че си прочела някои от новите писма — кимна към папката Руби.

На Нора много ѝ се искаше да каже, че тези писма всъщност нямат никакво значение, но не можеше.

— Сега всички ме мразят.

— Те са ти чужди. Дори не те познават. Не могат истински да те обичат или мразят. — Руби се усмихна лукаво. — Бурни емоции има само в нашето разбито семейство.

Тези думи само влошиха положението.

— Разбито семейство? — повтори Нора. — Обясни ми, Руби, как разбих семейството ни?

Дъщеря ѝ я гледаше изпитателно.

— Като четох писмата, знаеш ли какво си спомних? — рече след малко.

— Какво?

— Когато бях на дванайсет, ме избраха да открия Празника на остров Лопес. Помниш ли? Беше голямо събитие.

— Да, спомням си — кимна Нора.

— Искях да ме снимат за вестника. Ти беше единствената, която не ми се подигра. — Руби се усмихна. — Помня колко ме изненада лекотата, с която убеди редактора да направи това, което исках...

Нора си припомни този ден за първи път от години.

— Още в мига, в който влязох в тясната, претъпкана редакция, се влюбих в това място. Мирисът на хартия, тракането на пишещи машини... Изпитах завист към журналистите заради изцапаните им с мастило пръсти. За първи път в живота си се почувствах... на мястото си. Винаги съм знаела, че главата ми гъмжи от думи, но дотогава не бях разбрала какво да правя с тях. — Тя вдигна поглед.

Лицето на Руби бе придобило сериозно изражение.

— По-късно осъзнах, че аз съм станала причина да срещнеш хората, които те отдалечиха от нас.

Нора въздъхна дълбоко.

— Не ви напуснах заради кариерата, Руби! Това няма нищо общо с решението ми. Абсолютно нищо.

— Амии!

— Ех, Руби, искаш отговори, а не знаеш дори въпросите. Трябва да се вгледаш в началото, не в края. Раздялата с баща ти беше започнала, преди да го срещна.

— Не разбирам.

Отвори уста да попита дъщеря си дали този разговор ще ги отведе донякъде, или само си убиват времето. Искаше ѝ се да смени темата, но реши, че този път няма да позволи на страха си да диктува постъпките ѝ.

Загледа се през прозореца. Нощта беше обвила вечнозелените дървета в тъмното си було.

— Баща ми беше алкохолик. Когато беше трезвен, се държеше човешки, но напиеше ли се, ставаше звяр. Както всяко дете на пияница, и аз пазех тази тайна да не напусне дома ни. Цели петнайсет години ми бяха нужни, за да произнеса отново думата алкохолик.

Руби стоеше със зяпнала уста.

— Никога не си ни го казвала!

— Фермата ни беше отдалечена и съседите не можеха да чуят женските писъци... нито детските. Скоро разбрах, че плачът няма да ми помогне. Тогава опитах да се „смаля“ дотолкова, че да спре да ме забелязва.

— Тормозеше ли те?

— Тормоз не е точната дума. Не ми е правил лошите неща, които може да направи един баща на дъщеря си, но ме... обезличи. Аз растях, опитвайки се да бъда незабележима. Освободих се от това чувство, когато напуснах баща ти. — Тя вдигна очи и срещна погледа на Руби. — Дълги години си мислех, че ако не говоря за баща си, ще го премахна от живота си, от... кошмарите си. Че ще го забравя.

— Забрави ли го?

— Не. Властта на миналото над мен растеше. Превърнах се в жена, която не може да си представи какво е да си обичана.

— Само защото собственият ти баща не те е обичал?

— Не е по-различно от чувствата на момиче, изоставено от майка си. — Нора замълча. — Влюбвала ли си се... след Дийн?

— Амии... Живях с Макс близо пет години.

— Обичаше ли го?

— Стараех се.

— Той обичаше ли те?

Руби отиде до библиотеката и затърси нещо след плочите.

— Мисля, че да. Поне в началото.

— Как приключи връзката ви?

Руби вдигна рамене.

— Един ден се върнах от работа и видях, че си е отишъл. В „наследство“ ми бе оставил кафемашината и шише шампоан, почти празно.

На Нора много ѝ се искаше да каже на Руби, че разбира как се е чувствала, но се съмняваше, че това ще помогне.

— Казвала ли си му, че го обичаш?

— Даа... на практика.

— Аха.

— Какво значи „аха“?

— Той казвал ли ти е, че те обича?

— Ами... веднъж заявил на касиера в супермаркета, че „много си пада по това момиче“.

— Колко време ти е нужно, за да се влюбиш?

— Щом не съм обичала Макс истински, тогава защо плаках, когато ме напусна?

— Живяла си с един човек пет години и нито веднъж не си му казала, че го обичаш. Въпросът не е защо те е напуснал, а защо е останал толкова дълго.

Руби зяпна.

— О, боже, никога не ми е идвало наум да погледна проблема от тая гледна точка!

— Казах на баща ти, че го обичам, когато се любихме за първи път. Не бях го казвала на никого преди това. В моето семейство тези думи бяха невъзможни. А знаеш ли кога Ранди ми го каза?

— Кога?

— Никога! Копнеех за тези две кратки думички, както дете очаква коледното утро. Всеки път, когато ги изричах, очаквах да ми отвърне със същото, и всяка секунда мълчание беше малка смърт за мен.

Руби затвори очи.

— Престани. Моля те...

— Исках да те направя силна, уверена в себе си, а те превърнах в свое копие. Накарах те да се страхуваш да обичаш, за да не бъдеш изоставена. Бях лоша майка. Сега ти плащаш за грешките ми. Наистина съжалявам.

— Ти не беше лоша майка, докато не ни напусна — промълви Руби.

Нора почувства как я залива вълна от благодарност.

— Помня малкото момиченце, което плачеше всеки път, когато някое голо птиче паднеше от гнездото.

— Това момиченце отдавна го няма.

— Ще го срещнем отново — каза нежно Нора. — Може би, когато се влюбиш... любовта ще изличи всичко лошо.

* * *

След вечеря Руби влезе да се изкъпе и остана във ваната, докато водата изстина.

Светът се бе променил, но тя не бе разбрала как.

Излезе от банята, навлече дълга фланелка, среса косата си с пръсти и се настани в леглото с жълтия бележник и химикалката в ръка.

„Днес разговарях с майка си. Водихме диалог. Накрая и двете плакахме поради една и съща причина.

Не знам докъде ще ни отведе това, но не мога да се преструвам, че нищо не се е променило.

Ние с нея, разбира се, сме си чужди.

Но ако е така, откъде извират сълзите? И защо внезапно се почувствах отново дете? Защо се запитах: «Ами ако...»?“

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дийн качваше подноса със закуската към стаята на брат си — чаша сок, рохко сварено яйце и филийка препечен хляб.

Ерик едва опитваше храната, но този ритуал правеше живота да изглежда нормален.

Сега беше буден. Стоеше изправен в леглото.

— Здравсти, Дино.

Дийн натрупа възглавници зад гърба му и му помогна да закрепил таблата в скута си.

— Ухае апетитно — отбеляза Ерик.

Дийн вдигна щорите и отвори прозореца. В стаята нахлу шепотът на океана.

Когато се обърна, забеляза колко бледо и някак далечно изглежда лицето на Ерик тази сутрин. Сенките под очите му бяха виолетови.

— Лошо ли спа?

Ерик кимна и отпусна глава на възглавницата.

— Изглежда, вече не мога да спя. Каква проклета ирония, след като нямам какво друго да правя. Обезболяващите ме унасят, но не е същото, като да заспиш дълбок, здрав сън. — Той се усмихна уморено. — Липсва ми едно приятно и забавно нещо — сънищата.

Дийн премести стола до леглото и седна.

— Снощи исках да говоря с теб, но нямаше да мога да остана за дълго съсредоточен.

Дийн протегна ръка и стисна хладната длан на брат си. Ерик се усмихна.

— Винаги съм си мислил, че като остареем, ще се върнем в тази къща. Представях си как ще седим на верандата, косите ни ще са снежнобели, не, може би само моите, а ти ще си плешив като дядо. Ще играем шах и ще гледаме как децата ти тичат по брега и събират миди.

— Ще влачат мрежите, както ние някога.

Ерик отвори очи.

— Какво ставаше с мрежите, които купувахме всяка година? Ти и Руби се занимавахте с тях на пристана с часове...

Дийн преглътна мъчително. Не беше ли по-добре да говорят за друго?

— Понякога в сънищата си чувам смеха й... — изрече неочаквано.

— Много исках да съм ти шафер... Не е ли невероятно — бяхте само на шестнайсет, а любовта ви изглеждаше толкова истинска!

— И аз така мислех.

— А сега?

На Дийн му се искаше да се засмее, да подхвърли нещо шеговито. Но какъв бе смисълът? Та времето на Ерик бе толкова скъпо!

— Сега съм сигурен.

— Тя е тук, на Летния остров.

Дийн примигна. Бяха му нужни няколко секунди да възприеме чутото.

— Руби е във вилата?

— Аха — усмихна се загадъчно Ерик.

— Със съпруга и децата си?

— Никога не е била омъжена, братле. Интересно, защо ли?

Дийн стана и се приближи до прозореца. Сърцето му блъскаше в гърдите. Руби...

— Иди да я видиш — промълви Ерик зад него.

* * *

Дийн облече дънки и фланелка, обу спортни обувки и изкара колелото си. Фериботът щеше да е много натоварен, а с велосипед беше по-лесно да си намериш място.

Слезе на Летния остров и профуча покрай сестра Хелън, без да я поздрави. Когато стигна до отклонението към къщата на семейство Бридж, беше останал без дъх. Пред портата скочи от колелото и го остави да падне на земята. Изведнъж спря. За първи път се изненада от това, което правеше: тичаше към първата си любов, сякаш не бяха минали единайсет години, сякаш вчера са били заедно... Дали Руби изобщо се сещаше за него?

В паметта му изплува последната им среща.

Небето беше яркосиньо, набраздено от белите следи на самолетите.

— Ако бях на борда на този самолет, къде ли щях да ида? — мечтаеше на глас той.

Когато погледна към нея, тя изглеждаше променена.

Беше плакала.

Това не беше необичайно за нея, имаше дни, в които лееше сълзи безспир. Само че днес не му позволяваше да я доближи. Не можеше да си спомни какво точно ѝ каза с напразна надежда да я успокои, но изразжението на лицето ѝ беше още пред очите му. Изглеждаше толкова бледа и студена, че той се изплаши. Изненадващо Руби, неговата Руби, каза:

— Снощи правих секс с един мъж.

Поиска да узнае всичко. Тя му разказа. Не я попита защо.

Обзе го безсилен гняв. Тя го беше лъгала, не го обичаше толкова, колкото той я обичаше! Почувства се използван. Очакваше да го моли за прошка, но тя стоеше пред него, така близо, че можеше да я докосне, и толкова далече, че чертите ѝ се размиваха.

— Върви си — каза тя. Погледът ѝ беше мъртъв. — Всичко свърши.

Трябваше да се махне — не искаше тя да го види, че плаче. Обърна се и се втурна към велосипеда.

Не можеше да избяга от болката. Накъдето и да погледнеше, все тя беше пред очите му... В сянката на огромния дъб, където четяха сонетите на Шекспир... Седнали на пристана и зареяли поглед към хоризонта... Из алеите на градския парк... в тяхната градина, където я целуна за първи път.

Обади се на майка си. Час по-късно пътуваше за Сиатъл. На другия ден отиде в пансион.

Каквото и да бе имало между тях, се бе изпарило.

Дийн си пое дъх. Нямаше връщане назад. Качи се на верандата и почука решително.

Отвори му тя.

В момента, в който я видя, разбра какво му липсва. Беше глупаво и сантиментално, но беше истина. Бе копнял за това, без дори да съзнава какво е — магическа смес от приятелство и страст, която можеше да има само с нея.

— Руби — прошепна. Беше толкова хубава, че дъхът му секна.

— Дийн — отвърна тя с широко отворени, невярващи очи.

Не знаеше какво да каже. Почувства се като седемнайсетгодишен хлапак, зяпнал царицата на бала. Гърлото му бе пресъхнало. В главата му се въртеше една-единствена мисъл: „Руби си е вкъщи“. Толкова отдавна мечтаеше да я види!

— Аз... се върнах, за да видя Ерик... може би си разбрала...

— Как е той? — прошепна Руби.

— Не е добре.

Тя затвори очи.

— Майка ми претърпя катастрофа и аз съм тук, за да се грижа за нея — изрече след малко.

— Ти? — изплъзна се от езика му. Изплаши се да не я е оскърбил.

— Знам, че си учуден — сви устни Руби.

— Значи си й простила.

Тъга помрачи погледа ѝ.

— Да съм ѝ простила? Това няма значение, Дийн. Извършеното си остава. Не можеш да върнеш времето назад. — Тя се усмихна, но това не беше усмивката, която помнеше — огряла цялото ѝ лице, разпръскваща жизнерадостен блясък в тъмните ѝ очи. Изглежда, очакваше той да каже нещо, само дето нищо не му идваше наум. — Е, радвам се да те видя. Нора е в моята стая. Ще се радва да те види.

Тя мина покрай него и се спусна към брега.

* * *

Мислеше, че полудява. Защо не можеше да стои срещу него?

Изтича по пътеката към плажа и седна на любимата си скала, където бе седяла хиляди пъти.

— Руби?

Гласът, който чуваше в сънищата си! Руби застина. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ударите му отекваха в ушите ѝ. Не беше готова да го види отново толкова скоро.

— Може ли да седна до теб?

Връхлетя я споменът за дългите часове, които двамата бяха прекарали един до друг на тази скала. Премести се вдясно, където винаги седеше. Дийн седна до нея. Бе толкова близо! Искаше ѝ се да протегне ръка...

— Напомня ми за някога — изрече той.

Извърна се несъзнателно към него. Сякаш потъна в очите му. Почувства се отново на шестнайсет. Само дето той не беше вече юноша. Бръчиците в тъглчетата на очите му го правеха още по-красив!

Руби пламна. Защо беше навлякла тая раздърпана фланелка, защо се беше остригала толкова късо? Сигурно я намира отблъскваща...

— Радвам се да те видя. — И отмести поглед. — Разбрах от Каро, че си станал важна клечка.

— Нищо особено.

— И говориш като такъв! — Тя се усмихна. — Е, как я караш?

— Гледах твое изпълнение в „Комедиен магазин“.

Тя вдигна поглед. Беше толкова близо, че можеше да види сиво-зелените точки в сините му очи. Очите, които сякаш променяха цвета си, като приемаха нюансите на океана, на яркосиньото небе...

— Сериозно ли? — ухили се.

— Да. Беше много забавна.

— Не думай!

— След представлението исках да те поздравя, но около теб имаше много хора. Един мъж...

— Макс. — Тя усети как нещо в нея се скъсва. — Тази връзка приключи. Кажи нещо за себе си. Женен ли си? — Веднага ѝ се прииска да не беше питала.

— Не, не съм.

Тя се зарадва, после внезапно се смути. Една негова дума можеше да я убие, само думичка от устата на този мъж, когото не познаваше, мъжът, заменил юношата, когото бе обичала.

— През онова лято... разбрах от Лоти, че си заминал — поде неуверено.

— Нямах да мога да срещна очите ти, Руби! Ти... ти разруши всичко!

— Знам. — Понечи да положи ръка на коляното му, както преди, но се отдръпна като ужилена. Скочи на крака, ужасена, че ако я

погледне още веднъж, ще избухне в ридания. — Трябва да се връщам при Нора. — И хукна обратно.

Дийн се изправи и я последва.

Забързана, Руби се препъна и едва не падна. През рамо видя как ръцете му се отпускат безпомощно и изпита смазващия страх, че той никога вече няма да я докосне. Дийн спря.

— Времето е скъпо — рече тихо. — Преди седмица не знаех това. Дойдох само да ти кажа, че ми липсваш.

Руби млъкна.

Той също ѝ липсваше, винаги ѝ бе липсвал, щеше да ѝ липсва до края на дните ѝ. Беше толкова болезнено да осъзнаеш това!

Сега, в този миг, цялото им бъдеще можеше да се промени.

Руби не намери сили.

Мълчанието се проточи.

Дийн се обърна и се отдалечи.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

От верандата Нора наблюдаваше двете фигури на брега.

Седяха един до друг, както преди, сякаш тези единайсет години не съществуваха. Изведнъж Руби се изправи, Дийн също стана. Бяха толкова близо, че можеха да се целунат! Сетне Дийн се обърна и се отправи към къщата. Забеляза Нора и се насочи към нея. Щом приближи, се усмихна, размаха ръка и извика:

— Здравейте, госпожо Бридж.

— Нора! — поправи го строго тя. — Хубаво е, че те виждам отново, Дийн. Радвам се, че пак си на острова.

— И аз се радвам. — В очите му се бе утаила болка.

— Благодаря ти, Нора. Ти си всичко за него.

Тя кимна. Нямаше нужда да казва каквото и да било. Всичко бе казано. А Дийн се обърна и се загледа към брега.

— Свободни ли сте в събота? — каза след минута. — Мисля да се повозим с „Вятър в косите й“. Ще вземем и Ерик.

— Ще бъде чудесно.

Дийн хвърли един последен поглед към Руби, сетне си тръгна.

След малко Руби пое по пътеката към къщата. Щом видя майка си на верандата, спря. Тънки ручейчета прорязваха побледнялото й лице.

Сърцето на Нора се сви.

— Ела — каза. — Седни до мен.

Руби изглеждаше объркана. Не можеше да реши кое е по-добре — да бъде сама или да остане с майка си. Накрая седна на стълбите. Нора изпитваше желание да я погали или поне да сложи ръка на главата й като преди, но това бе невъзможно. Само спомените можеха да ги сближат.

— Знаеш ли за какво се сетих? За зимата, когато бях бременна с теб. Тук, на острова, не помнеха друга като нея.

— Така ли?

— Снегът падна по-рано от друга година, веднага след Деня на благодарността. До вечерта имаше повече коли в канавките, отколкото

на пътя. Привечер облаците се разнесоха и се откри невероятно звездно небе. — Тя се усмихна. — С баща ти бяхме на верандата, когато чухме смехове. Навлякохме се и нагазихме в пресния сняг. Стигаше ни до коленете! Беше толкова студено, че когато говорехме, сякаш пишехме с дъха си във въздуха. Снегът под ботушите ни шепнеше. Скоро разбрахме, че гласовете идват откъм блатото на Макгинти. Беше здраво замръзнало и всички деца от острова се бяха стекли да се пързаят. Още не мога да си обясня как така се бяха събрали всички. Към полунощ започнаха да падат звезди. Бяха хиляди. На другия ден вестниците дадоха научно обяснение на този феномен, но ние продължихме да вярваме, че е било някаква магия. — Нора затвори очи. Щипещият лицето студ на онази далечна нощ бе толкова реален! — Месец по-късно всичко полудя. Розите цъфнаха, небето беше ясно, а валише дъжд... но това, което съм запомнила най-ярко, бяха залезите. До Нова година нощното небе бе озарено от червена светлина. Нарекохме го Рубинения сезон.

— Оттам ли идва името ми? — прошепна Руби.

— С баща ти седяхме тук, загърнати е одеяла, и наблюдавахме рубиненото небе. Не бяхме обсъждали как да те кръстим, но в себе си и двамата знаехме. Ти щеше да бъдеш нашата Руби. Нашето късче магия.

— Благодаря — промълви Руби.

Нора замълча. След малко съобщи:

— Дийн ни покани да се повозим на яхтата в събота.

— Какво ще кажа на Ерик?

— О, Руби! — Нора въздъхна. — Можеш да започнеш със „здравей“.

* * *

Тази нощ Руби не можа да заспи. Сигурно от жегата. Дори на отворен прозорец бе нетърпимо задушно.

„Липсваше ми.“

Знаеше, че наранява хората, които обича. Не искаше да наранява Дийн. Той заслужаваше да бъде обичан така, както той самият обичаше, и тя го знаеше от шестнайсетгодишна.

Около три и половина излезе на терасата и седна на стола. В здрача преди разсъмване потърси утеха в познатите звуци и аромати. Шепотът на морето... крясъка на сова... уханието на бабините рози, отрупани с цвят...

Писането! То щеше да ѝ помогне да сложи в ред мислите си.

Отвори бележника на коленете си и смръщи вежди. Бе приела да напише статията, за да нарани майка си, да си отмъсти. Не искаше и да знае причината, поради която Нора ги беше напуснала. Не ѝ пукаше.

Но сега внезапно осъзна, че жена като майка ѝ не би зарязала семейството и децата си просто така.

Затвори очи.

Беше студен, мрачен октомврийски ден, миришеше на зрели ябълки и умиращи листа... Баща ѝ седеше на коженото кресло във всекидневната, пиеше и пушеше саморъчно свита цигара. Из цялата къща се стелеше дим. Каролайн беше със съучениците си на посещение в Музея на авиацията в Сиатъл. Руби четеше „Мизъри“.

На вратата се потропа. Руби се надигна в леглото и зачака да чуе стъпките на баща си. Той повлече крака покрай открехнатата ѝ врата. „Нора?“, извиси глас. Руби замръзна. Игличката на грамофона застърга по плочата. Изведнъж всичко потъна в тишина. Изскърца стол.

Руби се измъкна от леглото и долепи око до процеп на вратата. Баща ѝ седеше в креслото, майка ѝ беше коленичила пред него.

— Ранди, трябва да поговорим.

— Късно е за разговори! — Сплъстени кичури коса покриваха челото му.

Майка ѝ протегна ръка, но той скочи. Олюля се и залитна, Руби не можеше да понесе тази гледка.

— Махай се! — втурна се тя към майка си.

— О, Руби! — Нора се извърна и протегна ръка. Руби забеляза промяната: беше отслабнала, лицето ѝ бе болезнено бледо.

— Махай се! Вече не те искаме!

— Не говори така, миличка! — Ръцете на Нора се отпуснаха безсилни. — Има неща, които не разбираш. Още си толкова млада...

— Много добре разбирам как се чувства човек, изоставен от едно... нищожество! — изстреля. — Махай, се! Тук вече никой не те

обича.

Баща ѝ се бе свлякъл в креслото, бе скрил лицето си в длани. На Руби страшно и се искаше да го прегърне, да го утеши, но сърцето ѝ беше някак празно. Извърна се, изтича в стаята си и затръшна вратата.

Не знаеше колко време е стояла там, опряла гръб във вратата, свила юмруци.

Чу тихите стъпки, които прекосиха дневната.

Входната врата се отвори и се затвори. Изръмжа двигател, изпод гумите изчаткаха камъчета. Сетне настана тишина. Някой ридаше.

* * *

Руби се изправи. Краката не я държаха.

Не можеше да изличи този ден. Можеше само да го погребее под тонове забвение.

„Неща, които не разбираш.“

Тя е искала да им каже, но никой не пожела да я изслуша.

Сега Руби беше готова. Държеше да узнае какво се бе случило преди повече от десет години под собствения ѝ покрив, в собственото ѝ семейство.

И ако майка ѝ не искаше да отговори на въпросите ѝ, щеше да попита баща си.

ВТОРА ЧАСТ

*„Не спираме да търсим, да се
лутаме,
додето стигнем, откъдето сме
поели.*

*От дълбините на душата болка
взели,*

узнаваме какво е да си силен.“

Т. С.

Елиът

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Руби остави на кухненската маса бележка: „Отивам при татко“, и излезе.

Пое по оградения от дървета път към пристанището. Много нови къщи и крайпътни заведения бяха изникнали, откак не бе минавала по тези места. Островът се бе променил и на нея промяната не ѝ се нравеше. Дали все още имаше ливади, където тревата е до коленете и из нея се крият диви зайци?

Прапрадядо ѝ бе дошъл тук от мрачната стара Англия. С него била и тъмнооката му съпруга — ирландка. Имали седемнайсет долара, с които си купили двеста акра земя на Лопес. След няколко години пристигнал и брат му. Двамата отглеждали ябълки и развъждали овце и бързо се превърнали в преуспяващи фермери.

Днес, сто години по-късно, баща ѝ притежаваше едва десет акра земя. Родителите му завещаха къщата на Летния остров на Руби и Каролайн. Страхуваха се, че синът им може да я изгуби или продаде. И с право.

Сега Рандъл Бридж живееше на висок хълм, от който се виждаше целият залив.

Бе роден и израснал тук, на суровия морски бряг, тук отгледа децата си. В гардероба му нямаше други дрехи, освен пуловери за зимата и фланелки за лятото. От сезон на сезон затягаха коланите. Той все чакаше следващото лято „нещо да се промени“. Зиме поправяше лодки, за да изхранва семейството си.

Руби се изкачи до върха на хълма. Наложил се да набие спирачки, за да не удари семейство елени, застанали по средата на пътя. Кошутата и двете малки, наострили уши, се извърнаха грациозно и изчезнаха във високите треви. Тя продължи по-бавно. Не биваше да забравя, че този остров е и техен дом.

Скоро излезе от широкия път и зави по второкласно шосе, пресичащо ябълкови насаждения.

Най-сетне пристигна. Жълтата дървена къща, строена в началото на двайсетте години, се бе сгушила под двете огромни върби.

Руби паркира до стария пикап на баща си, слезе и се огледа. Нищо не се беше променило. Тя се спусна по пътеката покрай празните заешки клетки, които бяха направили заедно с баща си, и излезе при задната веранда. Дворът изглеждаше запуснат. Плевелите бяха задушили всичко. Пчелите жужаха оглушително.

Руби спря на верандата. Предстоеше ѝ среща с новото семейство на баща ѝ. Макар че някога това беше и неин дом, тя чувстваше, че сега принадлежи на друга жена, непозната, само десет години по-голяма от нея самата. Щеше да види за първи път брат си. Дете, което нямаше представа, че баща му е натоварил други две деца с мрачното наследство на едно разбито семейство.

Пое си дълбоко въздух и почука. След като никой не ѝ отговори, отвори вратата и влезе в кухнята.

Всичко беше променено.

Розови памучни завеси, бяла колосана покривка, бледи тапети с рози и диви лози по тях.

Ако ѝ трябваше доказателство, че баща ѝ продължава живота си, това беше достатъчно.

— Татко? — извика тя и не се учуди, че гласът ѝ прозвуча плахо.

Заобиколи масата — столовете бяха яркозелени — и надникна във всекидневната. Той беше там, коленичил пред малката печка, слагаше дърва в огъня. Когато вдигна глава и я видя, очите му се разшириха от изненада. Широка усмивка грейна на набръчканото му лице.

— Не мога да повярвам... Ти си тук. — Той затвори вратичката на печката и се изправи. Протегна ръце и тя потъна в тремавата му прегръдка. — Каролайн ми каза, че сте тук. Чудех се дали ще дойдеш да ме видиш.

Тя се притисна към него. Не биваше да плаче! Дрехите му миришеха на пушек и море.

— Разбира се, че щях да дойда — изрече сподавено. И много ѝ се искаше наистина да е така.

Той докосна лицето ѝ. Грапавата кожа на ръцете му ѝ напомни за часовете, когато му помагаше да шлайфа палуби.

Малкото момиче и баща му, един до друг в рубиненото зарево на залезите...

— Липсваше ми.

— Ти също. — Така беше. Сега, застанала срещу него, съзираше в очите му неугаснала обич. Искаше ѝ се да му беше простила по-рано, че се ожени отново.

Така и не се бе научила да прощава, да приема хората. Нараняваше ги, отмъщаваше. Таеше болката дълбоко у себе си от страх да не бъде наранена.

Извърна очи към горния етаж.

— Не искам да преча...

— Мерилин заведе Итън на лекар — усмихна се Рандъл. — И не се преструвай, че не се радваш.

Тя се ухили глуповато.

— Всъщност... исках да видя детето. Да видя брат си — поправи се бързо.

— Ще го видиш. — Той се извърна.

Пак ли го бе засегнала?

— Как се разбирате с майка си? — отпусна се на канапето баща ѝ.

— Като куче и котка — тръшна се на креслото до печката Руби.

— Не виждам поражения — засмя се той. — Изненадах се, когато Каро ми каза, че си изявила желание да се грижиш за Нора. Но бях и горд да го чуя.

Врхлетя я непоносима тъга по изгубената им близост.

— Тази седмица мислех да дойда да ви видя — каза с виновна усмивка баща ѝ.

— Как е риболовът тая година? — смени темата Руби. Мимолетна сянка пробяга през лицето му. — Какво има? Някакъв проблем ли?

— Последното лято беше ужасно. Трябваше... пак да продам земя.

— О, татко... — Руби си спомни последния път, когато водиха този разговор. Това беше в годината, след като Нора ги напусна и той не излезе в морето нито веднъж. Наложил се да продаде четирийсет акра, последната им собственост от бреговата линия. Тя отчаяно искаше да му помогне, но спестяванията ѝ бяха нищожни. — Колко ти трябват?

— Три хиляди. Не се тревожи, нека да говорим за...

— Мога да ти дам на заем.

— Ти?

Тя извади чековата си книжка от чантата и въпреки протестите му написа чека и го остави на масата.

— Не мога да го приема, Руби.

Но и двамата знаеха, че щеше да го вземе.

— Радвам се, че мога да ти помогна.

— Хубаво — продума той, сетне добави едва чуто: — Благодаря ти.

Възцари се тишина, нарушавана само от пропукването на огъня. Руби си помисли за дядо си. Той беше дълбоко разочарован от липсата на всякакви амбиции у сина си. В момент като този не би се гордял с него. Изведнъж баща ѝ се изправи.

— Хайде да се поразходим.

Тя го последва навън.

Спуснаха се към брега. Няколко рибарски лодки се поклащаха мудно на пристана.

„Капитан Хук“ беше на котва. Баща ѝ скочи на палубата и подаде ръка на Руби да се качи. Сетне ѝ хвърли ново въже.

— Искаш ли да го навържеш? С Нед излизаме утре и морето. Обещах му всичко да е в ред.

Руби седна, кръстоса крака и се захвана за работа. В началото действаше неуверено, но после пръстите ѝ почувстваха, че движението им е познато, и заработиха по-бързо.

— И Нора не очакваше, че ще дойда тук с нея — подхвърли, стараяйки се да звучи небрежно.

— Сигурно не се учудваш.

За момент Руби загуби кураж. „Млъкни! — заповяда си. — Не питай нищо!“ Пое си дълбоко въздух и го погледна в очите:

— Какво всъщност се случи между вас?

Той се изправи и се отдалечи към другия край на лодката. След малко се върна и застана пред нея, но тя имаше усещането, че не я вижда. Изглеждаше като хванат в капан.

— Татко?

Погледът му я прониза. Сякаш виждаше вътре в нея.

— Ще останеш ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Ех, Руби... — въздъхна той. — Не познавам друг човек, който може така лесно да се изолира от хората около себе си.

— Не е лесно.

Той се усмихна мрачно.

— Но така изглежда. Ти замина за Калифорния и започна нов живот, далеч от нас... но донякъде грешката е и наша, моя и на Каролайн. Не ти се обаждахме достатъчно често... или не улучвахме подходящ ден... или не говорехме каквото трябва... А ти се отдалечаваше все повече и повече. Не дойде на сватбата ми, не се обади да ме поздравиш, когато се роди брат ти. Не дойде да видиш сестра си, когато се родиха децата ѝ. Но грешката си е наша, ние те изоставихме. А сега идваш и слагаш пръст в раната. Ще бъдеш ли тук утре или след един месец, или на Коледа, за да видиш последствията?

— Не знам, татко — промълви едва чуто.

Той се вгледа в нея замислено, сетне измъкна въжето от ръцете ѝ.

— Ела с мен! — И скочи на брега.

Вървеше толкова бързо, че Руби трябваше да подтичва, за да го стигне. Изкачиха се отново на хълма. Той блъсна пътната врата толкова силно, че едва не удари Руби по лицето.

— За бога, татко... — започна тя.

Баща ѝ се втурна в кухнята и измъкна от един шкаф бутилка текила. Сложи я на масата и се тръшна на стола. Тази картина предизвика у Руби нов прилив на спомени.

— Ще се напиеш.

— Това смятам да направя.

— Плашиш ме.

— Нямам такова намерение, миличка. Сядай и затягай колана!

Руби изтегли стол и приседна. Неволно започна да потропва с крак по пода.

Баща ѝ беше... променен. Не можеше да прецени точно в какво, но човекът с побелелите коси, износения пуловер и протрития панталон, който седеше пред нея, не беше този, когото очакваше. Този мъж, стиснал гърлото на бутилката, изглеждаше така, сякаш бе забравил да се усмихва!

— Помни, че те обичам — изрече внезапно той.

Руби долови в гласа му безпомощност, която я порази. Как се бяха отчуждили толкова?

— Помня.

— Не съм сигурен. По те бива в забравянето. Историята започва през 1967-а, няколко години преди проклетият свят да се взриви. Бях в университета във Вашингтон. Бях завършил подготвителната година, сигурен бях, че ще играя в Националната футболна лига. Не си давах много зор да уча. Изведнъж всичко се сгромоляса, целият свят. Тогава срещнах Нора. Беше мършава, изплашена и изглеждаше, сякаш не е спала от седмици. Въпреки това по-красиво момиче от нея не бях виждал. — Той опря лакти на масата. — Един ден получих повиквателна за армията. Стори ми се като лоша шега. Можех да се отърва под предлог, че във фермата имат нужда от мен, но аз мразех този остров! — Той въздъхна и изправи гръб. — Имах нужда някой да ме чака, да ми пише писма. Тогава се върнах при Нора, моята красива малка сервитьорка, и ѝ предложих да се ожени за мен.

Руби бе смръщила вежди. Като дете бе чувала тази история хиляди пъти.

— Не я ли обичаше?

— Когато се оженихме — не. Други жени бях обичал повече. Както и да е, оженихме се и прекарахме чудесен меден месец на езерото Куиналт Лодж. После я заведох във фермата и я оставих при родителите си. Още в края на първата седмица и двамата бяха влюбени в нея. Тя се превърна в дъщерята, която никога не бяха имали, и се привърза към тази земя така, както аз не успях. Нейните писма ме крепяха жив, докато бях далеч. Не е ли смешно, че се влюбих в нея, когато бяхме на два континента? Обичах я, но се върнах вкъщи различен. Виетнам беше превърнал самоуверения хлапак в суров мъж. Или — той се усмихна тъжно, — може би семената на злото са си били у мен и войната само им предостави благоприятна почва да покълнат. Бях станал груб и циничен. Майка ти положи много усилия да ме промени към по-добро и за няколко години бяхме много щастливи. Роди се Каролайн, после ти...

Руби изпита странното чувство, че целият ѝ живот се превръща в ситен пясък, който изтича между пръстите ѝ.

— Когато се прибрах у дома, двамата с майка ти се преместихме в лятната къща. Аз започнах работа в хранителния магазин в Оркас. Всички ме мислеха за неудачник. „Толкова пропилили възможности!“,

подхвърляха на баща ми. Господи, мразех този живот! — Вдигна глава и я погледна в очите. — Нямах представа докъде ще ме доведе това.

Руби преглътна мъчително.

— Не ми казвай...

— Започнах да спя с други жени.

„Не!“

— В началото майка ти не знаеше. Бях много внимателен, правех всичко възможно, за да не разбере. Пиех много, дявол знае защо — не помагаше. Разбрах кога започна да ме подозира, но нямаше доказателства.

— О, боже! — прошепна Руби.

— Накрая, през онова лято, някой й каза истината. Тя се върна разстроена вкъщи, аз бях пиян, наговорих й грозни неща. На другия ден тя си тръгна.

Руби имаше чувството, че потъва, че се плъзга към пропаст и няма за какво да се задържи.

— Господи! — повтори.

Баща й протегна ръце. Тя се дръпна рязко назад, столът й изскърца.

Той се изправи бавно.

— Семейството ни носи този товар дълго. Някои опитаха да продължат напред, други се отказаха. — Той се вгледа в нея. — Но всички са наранени. Тя е твоя майка, част от теб. Нима не разбираш, че без нея не можеш да бъдеш цялостна личност?

Сякаш светът се срути пред очите на Руби. Не остана нито едно парче твърда земя, на която да се задържи и да си каже: „Ето това е моята истина“.

— Тръгвам си.

Баща й се усмихна тъжно.

— Добре.

— Обади се на Нора и й кажи, че отивам при Каролайн. Ще се прибера по-късно.

— Обичам те, Руби. Моля те, не го забравяй!

Тя знаеше, че очаква от нея да му каже същото, но не можа.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Руби никога не беше ходила в дома на сестра си, но знаеше адреса наизуст. Каролайн беше единствената, на която изпращаше коледни картички всяка година. След единайсет месеца саркастични нападки и разногласия трябваше да оправят отношенията си, за да започнат през януари наново.

Щом напусна магистралата на път за Редмънд, попадна в задръстване.

Допреди десетина години наоколо се ширеха стотици акри земя с малки и големи ферми, разпръснати между две реки. Сега на тяхно място се простираше империята на „Майкрософт“. Макар и рядко, все още тук-там се бе запазило някое и друго ранчо с име на „Вечнозелената долина“ или „Сянката на дъгата“, както и дърветата покрай речните брегове. Но за съжаление къщите изглеждаха смущаващо еднакви.

Руби хвърли поглед на картата на града и зави по „Изумрудената алея“. От двете страни на пътя се занизаха тухлени къщи. Кварталът изглеждаше безлюден.

Лесно откри номер 12712.

Паркира до сребристия мерцедес, грабна чантата си от предната седалка и се отправи към двойната дъбова врата. Почука. Отвътре се чу шум и някой извика:

— Минутка!

Вратата се отвори и на прага застана Каролайн, безупречна и в един по обяд, в бледосин ленен панталон и кашмирен пуловер с остро деколте.

— Руби? — възкликна и я сграбчи в прегръдките си.

Руби затвори очи. От часове насам за първи път си пое свободно дъх.

— Толкова се радвам, че си тук! — Каролайн я пусна, отстъпи и я огледа.

— Нямах възможност да купя нищо на децата...

— Няма значение. — И я повлече вътре.

Жилището бе много изискано, нямаше нищо излишно. Всеки предмет си беше на мястото, като че ли тук не живееха малки деца.

Минаха през кухнята. Металните повърхности блестяха. На хладилника бяха сложени семейни снимки. Над двойния умивалник имаше еркереен прозорец, от който се откриваше гледка към обширна зелена площ. Игрище за голф.

В трапезарията сребърният сервиз за чай на баба й заемаше почетно място върху масивен дъбов шкаф. В дневната тапетите имитираха матовия отблясък на мрамора, паркетът също бе дъбов. Две кресла с копринена дамаска с цвят на отлежало бренди стояха от двете страни на диван, застлан с ръчно бродирана покривка. Две кристални лампи върху палисандрови масички пръскаха светлина върху старинния китайски килим.

— Къде са децата?

— Шшт, тихо, да не ги събудим! — долепи показалец до устните си Каролайн.

— Може ли да се кача на пръсти и да...

— Ще ги видиш, когато станат.

Едва доловима сянка премина през усмихнатото лице на сестра й. Руби усети как я бодва неясна тревога. Какво можеше да не е наред с Каролайн, най-стабилния и здравомислещ човек, когото познаваше? Та дори през онова ужасно лято, което никога нямаше да забравят, тя бе запазила самообладание и не бе престанала да се усмихва.

А ето че сега изглеждаше нещастна.

— Нещо се е случило с теб — констатира Руби. — Ще ми кажеш ли какво?

Каролайн приседна на края на стола. Преплете пръсти, кокалчетата им побеляха.

— Нищо особено... — усмихна се ведро. — Наистина... Лоша седмица... Децата лудуват, изморявам се, това е.

Нещо тук не беше наред!

— Имаш връзка с друг мъж? — изстреля Руби.

— След раждането на Фред предпочитам да ме ударят с чук по главата пред това да правя секс.

— Може би в това проблемът. Аз правя любов два пъти седмично, понякога дори с някой друг.

— Руби! — прихна Каро. — Боже, колко ми липсваше!

— И ти на мен.

— Е, какво те подгони насам?

— Защо мислиш, че нещо ме гони?

— Ха! Не съм виждала толкова черни дрехи, откакто Джени се маскира като вещица за Хелоуин! Е, какво има? Остави мама да се мъчи в инвалидната количка и избяга с писък от къщата? Или я свали на няколко километра извън града с надежда да не я намериш на връщане?

— Тази сутрин ходих при татко.

— Е?

— Когато Нора ни напусна... татко е имал връзка с друга жена. Каролайн се облегна назад.

— А, това ли...

— Ти си знаела?

— Всички на острова знаеха.

— Не и аз!

— Ти не искаше да знаеш.

— Тя не е тази, за която я мислех, Каро! — изстена Руби. — Затворихме се в тази къща като в капан и искам или не, започнах да я опознавам! Говорихме и...

— Започна да я опознаваш?

Завист ли проблесна в погледа ѝ?

Внезапно Каролайн скочи и излезе от стаята. Върна се с две чаши вино и кутия цигари.

— Ти пушиш? — засмя се Руби. — Фас в твоите ръце е като...

— Моля те, Руби, не ми е до шеги! — Прозвуча някак безпомощно.

— ... реклама на рака! Не беше смешно...

Каро отвори френския прозорец и двете седнаха край градинската маса под голям пъстър чадър. Отпред се простираше игрището за голф. Цветните лехи отстрани бяха оформени професионално.

Каролайн извади цигара и запали. Руби също запали. Не беше пушила от години. Вкусът на цигарата ѝ хареса.

— Общувах с мама в течение на години — издиша дима Каролайн. — Понякога обядвахме заедно, обаждах ѝ се всяка неделна сутрин, опитвах се да бъда дъщерята, от която се нуждаеше, но си

останахме непознати. А ти... — Тя стрелна Руби с очи. — Досега бягаше от нея като от прокажена, а сега твърдиш, че я познаваш.

Руби не знаеше какво да каже.

— Ние... намерихме общ език.

Каролайн дръпна от цигарата си и издиша бавно, без да извърща поглед.

— Как се държи?

— Опитва се да ми припомни коя е, аз коя съм, какво сме имали заедно. Това ми причинява болка! Тази сутрин, преди татко да хвърли бомбата, се сетих за посещението ни на областния панаир. Разхождахме се по алеите, ядохме захарен памук, возихме се на въртележка... Разбрах, че ми липсва!

— Познато ми е. — Ръцете на Каро трепереха. — Прости ли й?

— Преди се опитвах да забравя. Сега...

— Знаеш ли — подзе Каролайн, — дълго време си повтарях, че това не се е случило в моето семейство, а другаде, с други хора.

— Искаш да кажеш, че и ти не си й простила?

Очите на Каро бяха пусти.

— Прямотата ти е божи дар, Руби, дори когато наранява. Ти си... толкова земна. Аз...

Зад тях се чу писък.

— Мили боже, застреляха ли някого? — подскочи Руби.

Каролайн въздъхна. Раменете й увиснаха.

— Принцесата се събуди.

— Добре ли си? — наведе се към нея Руби.

— Всичко е наред — усмихна се престорено Каро, стана и се отправи към къщата. Руби я последва.

От детската стая се чуха нови писъци, този път гласовете бяха два. По стълбите се изгърколи кутийка с дяволче на пружина.

— Бягай — обърна се към нея Каро с уморена усмивка. — Спасявай се.

Гола Барби се приземи до масата. Крясъците ставаха нетърпими. Руби се бореше с желанието да си запуши ушите.

— Хайде да се качим! Искам да видя племенниците си.

— Не и докато Джени е в такова настроение. Повярвай ми.

Поредната играчка се разби в основата на стълбите, последвана от оглушителен плач.

— Ма-моо... ела!

Каролайн се обърна към Руби:

— Моля те, някой друг път...

— Добре, ще дойда другата седмица и ще поостана. Вие с Джери може да излезете някъде да се позабавлявате.

— Да се забавляваме? — Тя се усмихна замислено. — Би било чудесно.

Внезапно Руби си спомни, че следващата седмица ще е заета. Трябваше да се върне в Калифорния и да участва в „Шоуто на Сара Пурсел“, за да разкаже на света за майка си. Направо ѝ призля.

— По-добре е да тръгваш, фериботът е ад през тази част на деня. Руби си погледна часовника.

— По дяволите, имаш право.

Каролайн обгърна с ръка раменете на Руби и я поведе към вратата. На прага спря.

— Съжалявам, че чак сега разбра за татко, но може да е за добро. Всички сме хора, Руби, и грешките, които правим, са човешки.

Руби прегърна сестра си толкова силно, че и двете останаха без дъх.

— Обичам те, Каро.

— И аз те обичам, Рубик-куб. А сега върви.

Руби имаше странното чувство, че ако изрече само още една дума, Каро ще се срине на пода. Промълви „довиждане“ и си тръгна.

* * *

Нора седеше в кухнята пред купчината писма. По-рано разговаря с Ерик, но сега отново я бе обзело мрачно мълчание.

Опита се да раздвижи навехнатата китка. Сутринта отдели един час, за да упражни придвижването с патерици. В края на седмицата се надяваше да стане от проклетата количка.

Но да се съсредоточи над пощата, така и не успя.

Искаше ѝ се да води искрен и самокритичен разговор с читателите, но думите, които нахлуваха в главата ѝ, звучаха изкуствено.

Стремеше се всяко писмо да започва по един и същ начин: „Скъпи читатели“. Понякога началото бе по-прочувствено: „Толкова съжалявам, че трябваше да научите по този начин...“ или „Как да ви опиша какво е в сърцето ми...“, или „Сега вече знаете коя съм в действителност...“. Но никога не стигаше до второто изречение. И сякаш това не ѝ беше достатъчно, ами трябваше да се тревожи и за Руби.

Погледът ѝ отново попадна върху бележката на кухненската маса: „Отивам при татко“. Щеше ли да се върне?

Нора знаеше, че вината е нейна. През последните няколко дни бе водила Руби по пътеката на спомените. Може би бяха стигнали до тъмни и опасни места.

Сведе глава. Ако си поплачеше, сигурно щеше да ѝ олекне. Но очите ѝ бяха сухи.

Чу автомобилен двигател и стъпки по верандата... Вратата се отвори и в кухнята влезе Ранди.

Нора разбра, че Руби се е срещнала с баща си.

— Здравей, Рандъл — каза тя, като сваляше гипсирания си крак от стола. — Заповядай.

Той се огледа.

— Имам по-добра идея. — Прекоси стаята и я вдигна. Тя извика от изненада и инстинктивно обви ръце около шията му.

— Какво правиш...

— Само се дръж!

Тя се притисна към него. Излязоха на верандата. Сетне той се върна в къщата и изнесе две одеяла. Застла едното на тревата под дървото, пренесе внимателно Нора и зави раменете ѝ. Седна до нея, изпъна крака и се подпря на лакти.

— Не можеш да стоиш вътре в такъв ден, нали?

— Някои неща никога не се променят. — Той срещна очите ѝ. Беше някак замислен. — Нора... съжалявам.

— За какво?

— Трябваше да го кажа отдавна.

Тя въздъхна. Времето сякаш спря. Слънцето галеше лицето ѝ, обгръщаше я острият аромат на море... Погледите им отново се срещнаха. В очите му тя видя стаен целия им съвместен живот.

— Съжалявам — повтори Ранди. Искаше тя да го разбере.

— О! — възкликна Нора.

Той протегна ръка и докосна лицето ѝ.

— Грешката беше моя. Само моя. Бях млад, глупав и самонадеян. Не разбирах колко значимо е това, което имаме.

Нора се усмихна. Колко лесно било! Двайсет години бе обичала този мъж, единайсет бе копняла за него! Сега той седеше до нея на старото одеяло, както преди. Може би през всичките тези години се бе нуждала точно от това. От тези няколко думи.

Сложи ръката си върху неговата. В сърцето ѝ се възцари покой. Сякаш цял живот бе чакала този миг!

— И двамата сгрешихме, Ранди.

Той се наведе към нея. Тя затаи дъх. Щеше ли да я целуне?

Той се отдръпна и се усмихна кротко.

— Когато се обръщам назад, а повярвай ми, не бих искал, знаеш ли какво си спомням?

— Какво?

— Денят, в който се прибра. Боже... — Той затвори очи. — Трябваше да падна на колене и да те моля да останеш. Дълбоко в сърцето си исках да направя точно това, но чух за връзката ти с фотографа и... Как щях да изглеждам в очите на хората, ако те бях приел обратно? — Той се засмя горчиво. — Каква ирония, да се тревожа за нещо, което самият аз толкова пъти бях извършвал! Направо бях полудял. И си платих за това, Нора. Осем дълги години всяка нощ си лягах сам и копнеех за теб.

— Можеше да ми се обадиш. Аз също бях самотна.

— Да.

Тя отметна косата от лицето си с привичен жест.

— Но ти свърза живота си с друга жена. Аз, разбира се, се радвам за теб. — Това бе истина. Тя се усмихна и изви закачливо вежди: — Вече послушно момче ли си, Ранди?

— Даже и най-глупавото куче не иска да го наказват два пъти за едно и също нещо — засмя се той.

— Добре. Значи заслужаваш да бъдеш щастлив.

— Ти също.

Тя трепна едва доловимо.

— Аз изоставих децата си. Непростимо е.

Той вдигна лице. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки.

— Казах на Руби истината.
— Не смятам, че е разумно.
— Отдавна трябваше да го сторя.
— Бяхме погребали тази болезнена тайна. Не биваше да я изравяш.
— Ти го заслужаваш, Нора, след всичките тези години!
— О, Ранди, тя толкова ти вярваше!
— Знаеш ли на какво ме научи животът, Нора? Любовта не умира. Истинската любов. Надявам се и Руби да го осъзнае. Тя винаги те е обичала, аз само я накарах да го разбере.
Очите на Нора се напълниха със сълзи.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След двучасово чакане на ферибота с още двеста нетърпеливи туристи и няколко изнервени местни жители Руби си даде сметка защо толкова бърза да напусне острова. А да пропиляваш живота си в ядове по неуредиците на държавния транспорт, е безсмислено.

Думите на Каролайн още звучаха в ушите ѝ.

„Всички знаеха“, гръмна и радиото в минивана, щом завъртя копчето.

— Освен мен — горчиво изрече Руби на глас.

Както обикновено, фериботът пристигна със закъснение и тя зае мястото, което ѝ показва дежурната диспечерка. Когато корабът потегли, Руби спусна седалката и затвори очи. Може би сънят щеше да ѝ помогне.

„Всички знаеха.“

Отвори очи и се загледа в тавана на колата.

„Спях с други жени.“

Това променя нещата, нали?

Представата, че баща ѝ е герой, а майка ѝ — злодей, бе измамна.

Светът вече не беше такъв, какъвто изглеждаше. И може би това откритие бе позакъсняло.

Измъкна изпод седалката химикала и бележника. Замисли се за минута и започна да пише.

„Бях на шестнайсет, когато майка ми ни напусна.

Беше топъл юнски ден. Слънцето бе високо в синьото като яйце на червеношийка небе, откъм блатото на Макгъфин долитаха крясъци на гъски.

Странно е, че човек запомня такива неща.

Семейството ми не беше богато. Баща ми, Рандъл, е местен. През сезона се занимаваше с риболов, зиме поправяше лодки. Всяка събота ходеше на боулинг с приятелите си и помагаше на мен и на сестра ми за

домашните. Ходеше облечен в карирани ризи или фланелки.

И през ум не ми бе минавало, че той може да не е идеалният баща.

В нашата къща нямаше кавги и крясъци, не помня нощи, през които двете със сестра ми да сме треперили, сгушени в леглата, от страх, че родителите ни може да се разведат.

След време, когато всеки от нас пое по своя път, често си спомнях с носталгия за тези години. Искях да открия мига, за който може да се каже: «А, ето го началото на края!». Но все не успях. До днес.

Днес моите родители повдигнаха завесата и Великият Оз — моят баща, се оказа най-обикновен човек. Не знаех това. Помнех само, че в един хубав летен ден майка ми влезе във всекидневната, помъкнала куфар.

— Аз напускам. Искате ли някой да дойде с мен?

Това ни каза.

Баща ми беше в кухнята. Чу се звън — на пода се разби чаша.

Това бе денят, който разсече минало и настояще.

Мислех, че е временно. Кратко «бягство» с приятелки. Само че тя нямаше приятелки.

Трудно ми е да си кажа кога чувствата ми към Нора се преляха от неясна вина към възмущение и гняв и кога възмущението и гневът прераснаха в ненавист.

Виждах как нейното отсъствие се отразява на баща ми. Само за няколко дни той стана неузнаваем. Пиеше, пушеше и по цели дни се разхождаше из къщи по пижама. Ядеше само ако аз или Каролайн му приготвехме нещо. Спря да излиза в морето и следващата пролет се наложи да продадем земя, за да си платим данъците и да слагаме ядене на масата.

Именно през онова лято в съзнанието ми се оформи образът на Нора. Изсякох го от твърдата скала на случилото се и започнах да го наричам «майка ми». През всичките тези години пазих в себе си този образ, този

болезнено забит в сърцето ми тризъбец: егоизъм, лъжа, бягство.

Но сега знам истината. Баща ми е бил неверен съпруг. Неверен — каква хладна, безстрастна дума. С халка на безименния пръст чукал чужди жени. Погазил клетвата си пред Бога и хората. Щом го написах, и ми олекна. Грубо е, грозно е, но е истина.

И докъде води този ред на мисли?

Моето детство, което наивно смятах, че съм запечатала с ярки маслени бои върху платното на спомена, се оказва изрисувано с водни бои — всеки по-силен дъжд може да го отмие.

Баща ми не е бил човекът, за когото съм го мислила.

Дори сега, когато пиша това, виждам в него детска наивност. Но не мога да намеря други думи, с които да го изразя. Не знам как да го погледна в очите. Баща, който доказва, че цял живот е бил един непознат.

Майка ми не го е напуснала — не ни е напуснала — заради славата и парите, а защото човекът, когото е обичала, е разбил сърцето ѝ. Знам какво е чувството, когато някой, на когото се довериш изцяло, те предаде. Сякаш нещо в теб умира.

Искам да ѝ простя. Не знам защо съм се страхувала да я обичам. Може би защото болката, която ми причини, е враснала така дълбоко в мен, че без нея нямаше да съм същата...”

Сирената на ферибота изрева. Бяха пристигнали на Лопес. Тук щяха да свалят няколко коли и да продължат към Оркас. Летният остров беше последна спирка, преди корабът да се върне на континента.

Руби светкавично взе решение. Нямаше желание да вижда майка си толкова скоро.

Запали двигателя и се спусна по трапа. Един пристанищен работник извика нещо след нея. Не го чу и не я беше грижа. Даде газ и изскочи на пътя.

Домът на Слоун беше на няколко преки от пристана. Старата викторианска къща се издигаше високо на носа.

Руби зави по алеята и спря. Над безупречно поддържаната градина падаше мрак. Оградата, наскоро освежена с бяла боя, придаваше на имението спретнат и завършен вид. Точно както госпожа Слоун обичаше, макар че тя самата не беше стъпвала на острова от години.

Руби пое по пътеката, която водеше до пътната врата. Под краката ѝ проскърцваха раковини. Спря на прага, събра кураж и потропа.

Отвори Лоти.

Изглеждаше така, както си я спомняше — възпълно лице, очи, които се превръщаха в тънки цепчици, когато се засмееше.

— Руби Елизабет! — плесна с ръце възрастната жена. — Боже, колко се радвам да те видя!

— Здравей, Лоти — усмихна се Руби. — Доста време изтече.

— Не чак толкова, че да не ме прегърнеш! — Тя разпери ръце и притегли Руби към едрите си гърди. Ухаеше на бонбоните, с които винаги бяха натъпкани джобовете на престилката ѝ.

— Идвам да видя Ерик — каза Руби, опитвайки да се освободи от мощната прегръдка.

— Гор е. Дийн трябваше да отлети за Сиатъл по работа.

Руби си отдъхна. Не бе готова за среща с Дийн. Последва Лоти във всекидневната.

— Може ли да се кача при него?

— Мисли му, ако не го сториш! Ей сега ще ти приготвя чай.

— Не, благодаря. Няма нужда.

— Добре. Качвай се тогава. — Лоти сложи ръка на рамото ѝ. — Не се страхувай, той си е нашето момче.

Руби въздъхна и се заизкачва по стълбите. На горната площадка поспря, сетне се насочи към старата детска стая на Ерик. Беше затворена.

— Ерик? — Руби леко побутна вратата.

— Руби? Ти ли си?

Колко променен звучеше гласът му! Къде беше мелодичният баритон, който си спомняше отпреди?

— Аз съм, друже. — Тя прекрачи прага.

Едва не избухна в ридания. Беше чудовищно слаб, изглеждаше изтощен. От тъмната му коса не беше останало почти нищо. Виолетови сенки ограждаха очите му. Скулите изпъкваха на бледото му лице.

Страдалческа усмивка изкриви безкръвните му устни.

— Сигурно сънувам — Руби Бридж се е върнала у дома...

— Да, у дома съм си. — Тя се втурна към прозореца, задърпа завесите с непослушни пръсти — трябваше да прави нещо.

— Не се тревожи, Руби — обади се зад гърба ѝ той, — знам как изглеждам.

Тя се извърна.

— Липсваше ми, Ерик. — Обзе я неочаквано чувство на ненавист към самата себе си. Как бе могла да изостави това място, тези хора!

— Ти си тук и сякаш времето се е върнало назад. — Натисна невидим бутон и изправи леглото си.

Тя се усмихна.

— Всичко, от което се нуждаем, е... време...

Той се пресегна, извади от шкафчето саморъчно свита цигара и я запали. Лицето му се изкриви в цинична усмивка.

— Ракът някак улеснява нещата. С марихуаната, имам предвид.

— Всичките си приятели ли дрогираш?

Той ѝ подаде цигарата.

— Всъщност приятели няма. В моя живот, искам да кажа.

Руби вдиша дима.

— Не съм пушила стаф от години.

— Това е добра новина. Как е шоубизнесът?

— Не съм достатъчно смешна.

— Ти си истински вулкан от смях! Като деца ни караше да се хващаме за коремите!

— Благодаря. Само че това е като да станеш кралицата на красотата в Падука. Не си Мис Америка, нали? Това, че разсмивах всички на Лопес, не значи, че ще грабна публиката на Джей Лено. Горчива истина.

— Ще се откажеш ли?

— Май да. Ще опитам да пиша.

— Некролози ли?

— Много смешно! Ще пиша за нея. За Нора.

Той се отпусна назад.

— Някой наистина трябва да напише книга за нея. Тя е светица.

— Тая трева ми замая главата! Светица ли каза?

— Да.

Изведнъж лицето му се промени. Очите му се разшириха. Устните му потръпнаха. Руби се изплаши.

— Ерик, какво става с теб? Добре ли си?

— Лекарите го наричат последен стадий. — Той се усмихна немощно. — Не е ли смешно? За всяка фаза на болестта са измъдрили евфемизъм, а когато най се нуждаеш от премълчаване, изтърсват: „последен стадий“.

Руби внимателно отмести редките кичури коса от челото му.

— Не трябваше да те губя, Ерик. Това, което се случи между мен и Дийн, не биваше да пречи на приятелството ни.

— Ти разби сърцето му — промълви Ерик.

— Сърцата на всички ни бяха разбити. Мисля, че и чудо не може да върне назад стореното зло.

— Това, което направи майка ти, бе наистина отвратително, но ти отдавна не си на шестнайсет. Длъжна си да гледаш на нещата по-зряло!

— Как по-точно?

— Руби! Целият остров знаеше, че баща ти тича подир всяка фуста! Не мислиш ли, че това прави нещата малко по-различни?

„Значи е било истина. Всички са знаели.“

— Аз и Каролайн не бяхме виновни, но тя напусна и нас! — Не можеше да се примири.

— През последните години имах възможност да опозная Нора и повярвай ми, тя е изключителна жена. Какво не бих дал да имам такава майка!

— Госпожа „Голям бизнес“ има проблеми с твоя начин на живот, доколкото съм разбрала.

— Не, няма. Вече не. Когато ѝ казах, че съм гей, просто заяви, че не иска повече да ме вижда.

— Кога се случи това?

— Отдавна.

— А когато узна за болестта?

Той вдигна рамене.

— О, Ерик... съжалявам! — прошепна Руби.

— Знаеш ли кой ме подкрепяше, когато родителите ми ме отхвърлиха?

— Дийн?

— Нора. Тъкмо беше започнала да списва вестникарската си колонка в „Сиатъл Таймс“. В началото ѝ писах анонимно. Тя ме поздрави за смелостта ми да заявя открито какъв съм и ми вдъхна надежда, че мама отново ще ме приеме. Само че майка ми беше изтрила името на „различния“ син от паметта си, както морето изтрива детските рисунки от пясъка. — Той взе портфейла си от масичката до леглото и го отвори. Извади сгънат лист и ѝ го подаде. — Прочети това.

Руби пое от ръцете му пожълтялата хартия. Вгледа се в дребните букви. Трябваше ѝ известно време, за да разпознае почерка. Беше на майка ѝ.

„Скъпи Ерик,

Не мога да изразя с думи дълбокото си съчувствие към болката ти. Това, че си избрал да я споделиш с мен, е отговорност, към която не бих се отнесла небрежно.

За мен ти си момчето, което идваше у нас, когато бях болна, приготвяше чай и сядахме да го пием на верандата. И юношата с одрезгавял глас, който не се страхуваше да хване ръката на госпожа Бридж и да върви с нея по коридора в училище.

Надявам се някой ден майка ти да разбере колко стойностен човек е синът ѝ. Да те приеме.

Но ако не го стори, моля те, моля те, не позволявай това да сломи сърцето ти. Намери сили да продължиш да се бориш. Светът е пълен с хора, които животът е наказал безпричинно, но те не се предават.

Тревожа се за нея, Ерик. За майка ти. Угризенията ѝ ще я унищожат. Ние с тебе, ако не друго, имаме прекрасните си спомени, те ще ни крепят в трудни

моменти, но тя... тя ще страда. Прости ѝ и я обичай, Ерик. Само така ще ѝ помогнеш. Както и на себе си.

Обичам те, Ерик Слоун. Ако беше мой син, щях да се гордея с теб.

Нора“

Руби сгъна писмото.

— Знам защо го носиш винаги със себе си.

— То ми помогна да оцелея, Руби! В буквалния смисъл. Простил съм ѝ. И прошката направи живота ми по-богат.

— Не мога да си представя как си успял... Това, което ти е сторила...

— Беше съвсем нормална реакция.

— А реакцията ѝ сега?

Той въздъхна.

— Сега, когато разбрах колко безценно е времето, е по-трудно. Искам да е до мен поне за миг, само колкото да ѝ кажа, че никога не съм преставал да я обичам. Да чуя... — Гласът му се превърна в шепот. — ... че и тя ме обича. — Руби протегна ръка и докосна лицето му. Той се усмихна и сложи дланта си върху нейната. — Трябва да простиш на Нора, Руби!

— Страх ме е! — промълви Руби.

Рядко правеше такива признания.

— Не разбираш ли — животът е кратък! Мятаме се насам-натам, разпиляваме се, сякаш сме вечни! Но един прекрасен ден откриваме, че времето ни е изтекло.

— Как се прощава? — впи поглед в него Руби.

Той се усмихна нежно.

— Трябва само да затвориш очи и да си представиш мощта и енергията, която прошката ти дава.

— Ако затворя очи, ще се изгубя!

— Ще се изгубиш, ако се втренчваш в себе си. — Той докосна с устни върховете на пръстите си и ги долепи до страната ѝ. — Обичам те, Руби, не го забравяй.

— Няма — промълви тя.

Когато Руби най-накрая се прибра у дома, минаваше полунощ. Промъкна се покрай затворената врата на стаята на Нора и се качи горе. Отпусна се на леглото, измъкна жълтия бележник и започна:

„Един от най-добрите ми приятели от детството умира. Днес стоях до леглото му и разговарях с него, сякаш всичко е нормално, а през цялото време едва си поемах дъх.

Не бях го виждала повече от десет години. И през цялото време едва си спомнях за него.

Момчето, което бе вървяло рамо до рамо с мен през годините на детството... бях го забравила! Пазех медальона с образа на свети Кристофър, който ми подари за тринайсетия рожден ден, но момчето бях изгубила.

Може би той не го забеляза или не го беше грижа. Всеки от нас бе тръгнал по своя път, както се случва с приятелите от детинство, но сега това ме изпълва с тъга.

Лесно загърбвах нещата. Не се замислях какво и кого оставям назад. Но мисълта за всичко изгубено някак внезапно се стовари върху мен.

Когато го оставих, той беше юноша с буйна черна коса и звънлив, заразителен смях, а днес го намерих толкова крехък, че се страхувах да го докосна.

Този умиращ човек ме посрещна така, сякаш никога не съм напускала. Питам се дали разбра колко ме заболя от това, че във влажните му очи виждах собствената си празнота.

И отсъствието си.

Искам да събера сърцето си. Парче по парче. И да ги огледам добре. Може би ще открия защо губя онези, които обичам.

Уморена съм от самота. Толкова дълго бях от всичко и от всички, че останах без дъх. И ето — сега разбирам, че не съм стигнала доникъде.

Искам Нора отново да ми бъде майка. Не е ли удивително? Ако можех, бих се хвърлила в обятията ѝ с думите: «Ерик умира, а аз не си представям света без него». Как ли ще се почувствам? Тя ще е щастлива, аз ще се успокоя... Затворя ли очи, си го представям ясно, но щом ги отворя, виждам между нас само затръшнати врати. А болката в гърдите ми става все по-силна и по-силна. Дълги години тази болка беше част от мен, но едва сега мога да я назова, да я определя. Майка ми ми липсва“.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше прекрасно, свежо юнско утро.

Руби се събуди късно. Цяла нощ се бе въртяла в леглото. Предстоящият разговор с Нора не ѝ даваше мира.

Отметна завивките и се надигна. Влезе в банята и остави водата да се стича по нея, докато стана хладка. Стъпи върху мекото розово килимче и се загледа във водата, която с въртеливо движение изтичаше в сифона. Сетне изтри парата от огледалото и се взря в неясното си отражение. Косата ѝ беше твърде къса и неравна, сякаш момичето с яркочервените кичури и дъвка в устата, което я подстрига, бе използвало ножица за стригане на овце! И какво, за бога, накара Руби да я боядиса гарвановочерна? Така лицето ѝ ставаше вампирски бледо!

Нищо чудно, че нито едно свястно момче не ѝ обръщаше внимание. Трупът на Лора Палмър изглеждаше по-добре!

Искаше да е непривлекателна! Това откритие я зашемети.

Грабна чантичката с гримове и я захвърли в металното кошче. С облекчение чу как се удари в дъното. Край на хипи модата!

Почувства се по-добре. Върна се в стаята. Облече джинси и зелена тениска и се спушна на долния етаж.

Нора, подпряна на патериците, стоеше до кафемашината. Вдигна очи.

— Изглеждаш... красива! — възкликна. Сетне добави: — Извинявай, не исках да прозвучи толкова...

— Всичко е наред. Предположих, че не съм привлекателна с целия този грим и...

— Даже не посягам към такова нещо!

Руби се засмя.

— Трябва да си оправя косата. Има ли наблизо добър фризьор?

— Преди аз те подстригвах.

Изведнъж Руби си спомни. Неделна вечер. Тя седи в кухнята с увита около врата хавлия. Ножицата щрака около главата ѝ. Баща ѝ е във всекидневната, вестникът прошумолява в ръцете му.

Руби застина. Сега, в този миг, можеше да се промени всичко!

— Ще ме подстрижеш ли и сега? — попита внимателно.

— Разбира се. Донеси кърпа. Ножицата трябва да е тук някъде.

Нора се придвижи с патериците до чекмеджетата, където държаха дребните неща. На Руби ѝ се стори, че това отлагане на разговора е добре дошло и за майка ѝ.

— Изнеси една табуретка на двора. Днес времето е чудесно.

Руби откри всичко необходимо и го изнесе навън. Избра място, откъдето се откриваше прекрасна гледка към залива, сложи стола на тревата и седна. Скоро чу стъпките на Нора зад себе си. Движеше се бавно и неуверено.

— Сигурна ли си, че можеш? Нали не мислиш да ме подстрижеш както в началното училище?

Нора застана зад гърба ѝ.

— Помниш ли как веднъж вместо лак за коса беше използвала корабен лак! Случайно те докоснах и си убодох ръката, сякаш бях погалила таралеж! — Тя се засмя и уви кърпата около врата ѝ. Прокара пръсти през влажната ѝ коса. — Само ще я оформя, съгласна?

Руби въздъхна. Мислите ѝ се рееха в миналото. Изведнъж се стресна.

— Съгласна — изрече задавено.

— Само стой изправена.

Ритмичното потракване на ножицата и познатото докосване на майчините пръсти подействаха на Руби като хипноза.

— Снощи ми се обади Ерик — поде Нора. — Каза, че си ходила да го видиш.

Руби затвори очи.

— Не съм готова да разговарям за Ерик.

— Добре. Защо не ми разкажеш за живота в Холивуд?

Първото, което ѝ дойде наум, беше: Статията!

— Няма много за разказване. Прилича на третия кръг на ада. Не ми се говори за това.

Ръката на Нора застина за миг.

— Не от любопитство питам. Искam само да знам какъв човек си станала.

— О! — Това беше въпрос, на който и тя не можеше да си отговори. Обикновено се питаше не каква е, а каква иска да бъде. По-добре е да гледаш напред, не назад. — Не знам.

— Спомням си, когато доктор Морен те сложи за първи път в ръцете ми. — Нора престана да движи ножицата. — Още от дете беше като огън и лед. Надаваше вой до Бога, когато не изпълнехме някой твой каприз, а само видът наранено животинче можеше да те накара да избухнеш в сълзи. Проходи на осем месеца, проговори на две години. И не млъкваше!

Изведнъж Руби разбра, че именно това ѝ е липсвало — майка ѝ да ѝ разказва каква е била като бебе, като дете, по-късно като тийнейджърка...

— И какво друго?

— На дванайсет искаше да си направиш татуировка. Никога не си проби ушите, защото всички други си ги бяха пробии. На тринайсет искаше да се присъединиш към кришнарите. Дълго време се страхуваше от тъмното. Винаги когато имаше буря, се сгушвах до баща ти, за да освободя място на леглото, защото знаех, че събудиш ли се, веднага ще се мушнеш при нас. — Отмахна влажните кичури от лицето ѝ. — Вече всичко ли е различно?

— Не смятам да си пробивам ушите!

— Благодаря.

— За какво?

— Щях да страдам, ако се бе променила много — засмя се Нора. — Ти някак озаряваш света, знаеш ли? Помниш ли, когато ходихме в редакцията на вестника? Стоях, слушах как убедително говориш и си мислех: „Та тя може да управлява страната, тази моя дъщеря!“. Бях дяволски горда с теб.

Руби преглътна мъчително. Нора пак защрака с ножицата. Няколко минути по-късно каза:

— Готова си. — Отстъпи и подаде на дъщеря си огледалото.

Руби погледна отражението си в сребърния овал. Изглеждаше млада. Като жена, чийто живот тепърва започва.

— Страхотно е! — обърна се към Нора. Погледите им се срещнаха. Между тях проблесна топлота.

— Вчера ходих да видя татко.

— Знам. Той беше тук.

— Трябваше да поговорим.

— Да. — Нора се наведе и вдигна патериците си. — Имам нужда от чаша кафе. И трябва да седна. — И без да чака, се отправи към

къщата.

Руби прибра табуретката, сипа две чаши кафе и излезе на верандата.

Майка ѝ беше седнала на любимия си люлеещ се стол, а тя предпочете парапета.

— Благодаря ти — пое чашата от ръцете ѝ Нора.

— Татко ми каза, че ти е изневерявал — изстреля Руби.

— Нещо друго?

— Какво друго може да има значение?

— Много други неща.

Руби не знаеше какво да каже.

— Твърди, че войната го е променила, но имам чувството, че само заблуждава околните.

Нора се облегна назад.

— Влюбих се в баща ти в първия миг, в който го видях, но бяхме много млади и се оженихме по-скоро от детска прищявка. Аз исках да имам семейство и дом, в който да се чувствам сигурна. Но не знаех той какво иска. Може би съпруга, при която да се прибира... Жена, която да му се възхищава... В началото бяхме идеалната двойка. И двамата мислехме, че е велик.

— За теб не е било трудно, след като той се е преструвал на влюбен.

— Не го съди жестоко. Неговите изневери са само част от причините да се разруши бракът ни. Аз нося по-голямата вина.

— И ти ли спеше с друг?

— Не, но го обичах прекалено много, а това понякога може да е толкова лошо, колкото и да нямаш никакви чувства. Аз се нуждаех от много любов и внимание, оставях го без сили. Нито един мъж не може да изпълни тъмната бездна на женската душа. Знаех, че рано или късно ще потърси други жени. Аз го прогоних с въпросите и подозренията си.

Руби не разбираше.

— Но откъде си знаела, че ще започне да ти изневерява?

— Ти ми каза, че си живяла с един мъж. Макс ли се казваше?

Руби кимна.

— Да, но...

— Той беше ли ти верен?

— Не... Всъщност, може би... за кратко.

— А ти очакваше ли да е само с теб?

— Разбира се! — Отговорът дойде внезапно. Сетне Руби въздъхна: — Не. Не очаквах да желае само мен.

— И си била права. Щом майка ти не те е обичала достатъчно, за да остане до теб, защо да го очакваш от един мъж? — Нора се усмихна тъжно. — Това наследих от баща си, ето че съм го предала и на теб.

— Господи! — Майка ѝ имаше право. Прекара живота си в страх да не бъде изоставена. Този страх ѝ попречи да бъде обичана. Ето защо остана с Макс през всичките тези години. Не го обичаше и следователно той не можеше да я нарани. А усещането за празнота, което бе изпитвала винаги, бе всъщност нейното собствено неверие, че може да бъде обичана. — Помня деня, когато се върна — каза тихо.

Нора си пое дъх.

— Не обичам да си припомням този момент — изрече накъсано.

— Съжалявам... мамо! — Гласът на Руби беше спокоен. — Наговорих ти ужасни неща.

Нора вдигна очи. Бяха пълни със сълзи.

— „Мамо“? — повтори. — Не се чувствай виновна за това, което каза тогава. Ти беше дете, а моята постъпка бе жестока.

— Защо се върна?

— Моите момичета ми липсваха. Но като видях какво съм ви сторила, изпитах срам. В погледите ви усетих онова чувство, с което аз някога гледах баща си. Това... направо ме съсипа.

Руби не можа да се сдържи:

— Добре. Разбрах защо си напуснала татко, но защо остана далеч от нас?

— Да съм далеч от вас... за теб това е било началото на историята, а за мен — краят...

Нора въздъхна дълбоко. Водите на миналото се оказаха наистина дълбоки.

— Всички мислеха, че ние с Ранди сме идеалната двойка. — Обви чашата си е длани, сякаш имаше нужда да поеме топлината ѝ. — Бях млада и се интересувах от мнението на околните повече, отколкото от същността на нещата. Такива стават хората, когато са живели дълго с алкохолик. Детството ми беше белязано с постоянно криене, преструване, отбягване на хората, които можеха да разкрият, че баща

ми не е човекът, за когото го представяхме. Трябваше да съм сигурна, че нито едно от грозните неща, които се случваха в дома ни, няма да стане достояние на другите. Усвоих този урок още преди да се науча да си връзвам обувките. „Преструвай се, усмихвай се пред хората... плачи, когато си сама.“ Подозирах, че ми изневерява, дълго преди да получа доказателства. Твърди доказателства.

— Как можеш да се шегуваш с такива неща? — едва не разплиска кафето си Руби.

— Смахът през сълзи лекува, казват. — Тя се усмихна и продължи: — Започна да пие. Пиеше след вечеря. В дните, когато се прибираше. Вие сигурно не сте и забелязали. Няколко бири, уиски със сода... Към десет беше подпийнал, до единайсет — съвсем пиян. Ставаше раздразнителен. И всичките му страхове и разочарования избиваха. Внезапно разбрах, че се страхувам от него, както се боях от баща си. Това го вбеси най-много. Както виждаш, и аз бях част от проблема. Мислех, че ще стана като майка си — небележима жена, която не изричаше повече от две думи и умря съвсем млада... Но все пак успях някак да владея положението, докато Емелин Фъргюсън не ми каза за Шърли Комсток...

— Трениорката ми по футбол?

Нора кимна.

— Спомняш ли си как изведнъж баща ти започна да харесва този спорт?

Руби се задъха.

— Не може да е истина!

— На острова жените са малко — горчиво изрече Нора. — В началото си казах, че не ме интересува. Аз бях негова съпруга! Но той започна да пие още повече и да се прибира все по-рядко. И аз се предадох. Започна с безсъние. Не можех да затворя очи. После дойдоха пристъпите на паника. Лекарят ми предписа валиум, но не помогна много. Лежах будна нощем с разтуптяно сърце и се обливах в гореща пот. Всеки път, когато идвах да те взема от тренировка, се прибирах вкъщи съсипана. Докато един ден получих припадък. Свестих се на пода в кухнята. Нищо не помнех.

— Каза ли му?

— Не, разбира се. Помислих си, че полудявам. Само ти и Каро ме карахте да се боря за оцеляването си. — Нора млъкна внезапно.

Сетне продължи: — Да се справя със ситуацията, ставаше все по-непосилна задача — неговото пиянство, караниците, моето безсъние, чувството, че ме мамят, че ми се подиграват... И тогава...

Нора затвори очи. Преломният момент, в който всичко се срина, изплува в съзнанието ѝ. Беше слънчев летен ден като днешния. Бе отишла да вземе Руби от тренировка по-рано и... ги видя.

Пъхнал ръка под блузата ѝ, Ранди целуваше любовницата си, без дори да се крие.

— ... изпих шепа приспивателни. Когато дойдох в съзнание, разбрах, че ако незабавно не направя нещо, ще умра. Не знам дали можеш да разбереш как съм се чувствала. Така че поех дълбоко дъх, събрах си багажа и заминах. В началото мислех да остана само няколко дни, най-много седмица. Струваше ми се, че ще е достатъчно, за да се възстановя.

— Но?

Нора въздъхна дълбоко. Искаше да погледне дъщеря си в очите, но не можеше. Вгледа се в останалата глътка кафе на дъното на чашата.

— Тогава срещнах Винс Корел.

— Оня, който продаде снимките на „Татлър“?

— Фотограф е. Тогава правеше снимки на острова за някакъв календар. Поне така каза. Не ме вълнуваше дали е истина, интересуваше ме само начинът, по който ме гледаше. Каза ми, че съм най-красивата жена на света. Не бях красива и с баща ти не бяхме се любили дълго време и... когато Винс ме докосна, аз се предадох. Прекарахме една чудесна седмица. Правихме си снимки... За първи път можех да споделя с някого мечтите си... и щом ги изрекох на глас, разбрах, че не искам да се връщам към живота, който бях водила. И тогава той си тръгна. Бях съкрушена. Знаех, че баща ти ще научи. Не пазахме в тайна връзката си. Може би дори ми се искаше Ранди да знае, но не съм съвсем сигурна. Когато всичко свърши и осъзнах, че съм провалила брака си и съм изгубила децата си, отново се нагълтах с приспивателни. Този път беше сериозно. Изпратиха ме в болница за умствено увредени в Евърет.

— Колко време остана там? — едва чуто прошепна Руби.

— Три месеца.

— Какво?

— Там времето течеше различно. Подложиха ме на електрошокова терапия. След седмица забравих по-голямата част от външния свят. Спаси ме д-р Олбрайт. Той идваше всеки ден и ми говореше, докато се почувствам по-добре. Полагах големи усилия да се възстановя бързо и да се върна у дома. Но когато се върнах...

— О, боже! — възкликна Руби. — Това е бил оня ден...

Нора усети горещите ручейчета по лицето си и се изненада. Мислеше, че е изплакала този ден отдавна.

— Вината не е твоя, Руби.

— Но татко е можел да те задържи у дома! След всичко, което ти е сторил...

— Не съм го молила да ме приема обратно. Бях се провалила. И го знаех. Не ме беше грижа за брака ми, исках да върна себе си. Звучи ужасно, когато го изричам, беше ужасно и когато го направих... но това е истината. — Щеше й се да потърси утеха в прегръдките на Руби, но се боеше да не бъде отблъсната от тази нейна гневна, непростяваща дъщеря. — Разочарованието те дебне на всяка крачка. Постоянно си повтаряш: „Ако само бях...“. Баща ти се ядоса. Аз бях изплашена. Потърпевшите сте вие с Каро. Допуснахме много грешки. Но искам да знаеш, че единственото, което има значение, е, че никога не съм преставала да те обичам и да мисля за теб. През всичките тези години.

Руби се вгледа в очите й.

— Вярвам ти — изрече едва чуто.

За Нора това бе началото на избавлението.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Руби лежеше в леглото си.

„... разбрах, че ако незабавно не направя нещо — ще умра!“

Мама е била толкова изплашена, така самотна...

Руби познаваше това чувство. Изпита го през дългите нощи, когато стоеше будна, чакаше и мислеше къде ли е Макс и защо не е до нея, за да я утеши. Връщаше се, ухаещ на чужд парфюм, прегръдката му беше по-студена от айсберг...

Отвори нощното шкафче и извади бележника. Бе разбрала, че писменото изразяване на мисли й действа успокоително, а Бог й беше свидетел — имаше нужда точно от това.

Седна на леглото, сложи бележника на коленете си и започна.

„Преди мислех, че за да очертаеш това, което даден човек представлява, са нужни само няколко щриха.

Но сега се питам дали пък истината не се съдържа в светлосенките.

Майка ми е пребивавала в психиатрична клиника. Това е най-прясното й откровение.

Днес тя нарисова портрета на нашето семейство и през нейните очи видях хора, когото никога не съм си представяла, че могат да бъдат мои родители — пиян, неверен съпруг и депресирана, нещастна съпруга. Как не съм го забелязвала?

Нора е била права да крие истината от мен. Дори сега съжалявам, че я научих.

Понякога миналото наранява повече, отколкото можем да понесем.“

Телефонът иззвъня. Руби се стресна.

— Ало?

— Руби?

Гласът на Каролайн беше някак отпаднал. Руби се притесни.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Не може ли просто да се обадя на по-малката си сестра?

Руби се отпусна назад. Сега Каро звучеше по-добре, но чувството, че нещо не е както трябва, остана.

— Разбира се, но ми звучиш някак...

— Как?

— Не знам. Като че ли... уморена.

Каролайн се засмя.

— Имам две малки деца и котка, която ръси по десет хиляди косъмчета на ден. Винаги съм уморена.

— Наистина ли? Наистина ли е толкова тежко да си майка, съпруга, домакиня?

Каролайн помълча.

— Спомняш ли си, мечтаех да ида до Париж... Сега мечтая само да ида до тоалетната на спокойствие.

— Господи, Каро, никога не сме говорили за такива неща!

— Няма нищо за казване.

— Не е така. Говорим ли по телефона, винаги става дума за мен. Моята кариера, моите гаджета... Все за моите проблеми.

— Така се чувствам по-близо до теб.

„Опашата лъжа!“, помисли Руби.

— Щастлива ли си? — попита меко.

— Разбира се! — изхлипа Каролайн.

— Каро? — сепна се Руби.

— Извинявай, имах лош ден.

— Само днес ли?

— Сега не мога да говоря за това.

— Какво семейство сме, ако не можем да говорим за всичко, което е от значение за нас?

— Разговорът няма да промени нищо, повярвай ми.

— И аз мислех така, но разбрах толкова неща...

— Руби? — Беше Нора.

— Идвам! — извика Руби. Сетне отново доближи слушалката до устните си: — Трябва да затворя. Защо не дойдеш да ни видиш? Можеш да останеш за през нощта.

— Не мога — децата...

— Затрупай ги със сладкиши и ги остави. Да не си закована за тази къща?

Каролайн се засмя горчиво.

— Всъщност е точно така.

— Тя не е тази, за която сме я мислили, Каро! — Руби съзнаваше, че вече е произнасяла тези думи, без да си дава сметка за техния дълбок смисъл. — Тя е... пазител на нашите спомени. Трябва да дойдеш!

— Страх ме е — изрече Каролайн след малко.

— Да си нарушиш спокойствието ли? — избухна Руби. И веднага смени тона: — Не искаш ли да научиш коя си? То е като да отвориш очи в стая, за която си мислила, че е тъмна. Щом се убедиш, че виждаш, страхът изчезва. — Тя се засмя. — Боже, говоря като някакъв надрусан Оби-Уан!

— Руби, ти май си пораснала!

— Да, малко преди да вляза в критическата! Нали съм си даровита! Най-добрата в класа!

— Сред всичките ти десетима съученици!

— От които трима не завършиха. Хайде, Каро, ела да ни видиш. Ще се разходим по брега, както някога... Ще си пийнем текила, ще потанцуваме. Пак ще открием себе си!

— Руби? Чуваш ли ме? — Този път гласът на Нора прозвуча по-настойчиво.

— Трябва да вървя. Обичам те, по-голяма сестричке!

— Ти говориш като по-голяма сестра — отвърна Каролайн. — Гордея се с теб, Руби, и... ти завиждам!

Руби върна слушалката на мястото ѝ и хукна надолу.

— За бога, пожар ли има? — На прага на кухнята се закова. Пред нея стоеше Дийн с огромен букет маргаритки в ръка. — О! — промълви. Лицето ѝ пламна.

Майка ѝ стоеше до масата.

— Имаш гости — рече с усмивка.

Руби се смути.

Първата мисъл, която ѝ мина през ума, беше: „Не съм си измила зъбите и съм още по пижама. Ако имах повече късмет (но нямам!), дъбовият паркет ще се разтвори и ще ме погълне“.

Дийн пристъпи напред и ѝ подаде цветята.

— Още ли обичаш маргаритки?

Тя кимна.

— Трябва да поговорим — изрече задавено той. — Моля те!

Руби потръпна.

— Добре.

Стояха безмълвни, загледани един в друг. Накрая Нора се приближи и пое цветята от ръцете на дъщеря си.

— Ще ги натопя.

Руби се обърна към нея.

Чувстваше се, сякаш току-що се е приземила в средата на кухнята след дълго междузвездно пътуване.

— Благодаря ти, мамо — каза. Сетне се обърна към Дийн: — Къде искаш да отидем?

Той се усмихна.

— Облечи си бански костюм и обуй леки обувки. Ще те чакам отвън. — Целуна Нора по страната и излезе.

Камъчетата по пътеката захрущяха под краката му. Руби се извърна към Нора:

— Ти ли го повика?

— Не, разбира се.

— Не е ли малко...

— Руби Елизабет! Качи се горе и се облечи! Ако си чак толкова уплашена да излезеш на среща с първата си любов, спомни си, че той беше и най-близкият ти приятел!

Тъй като не можа да измисли никакъв брилянтен отговор, Руби излезе от стаята. Качи се в спалнята и отвори куфара си. Бански костюм!

Дали беше забелязала по-рано, че всичко, което взима със себе си, е в черно? Винаги ли се бе обличала така? Някога любимите ѝ дрехи бяха тениски с герои от анимационни филми.

Не било лесно да избереш дрехи за среща с първата си любов.

Накрая откри на дъното на куфара бански костюм от две части в прасковен цвят. Не си свали старите чорапи, само си изми зъбите и приглади косата си назад (слава богу, че майка ѝ я подстрига). Взе си черните очила и слезе долу.

Майка ѝ седеше на кухненската маса, решаваше кръстословица и пиеше чай, сякаш беше съвсем обикновена сутрин.

— Приятно прекарване — каза, без да вдига глава.

— Доскоро.

Руби излезе в градината. Упойващият аромат на рози и море я обгърна. Мирисът на кафяви водорасли бе някак остър.

Слезе от верандата и зави покрай къщата. Дийн стоеше до оградата и крепеше два велосипеда.

— Май ме бъркаш с някоя, дете обича да се поти! — нападна го Руби.

Той ѝ подаде розов шлем с Барби отпред. Руби скръсти ръце.

— Не! Категорично не!

Той се засмя.

— Да не се чувстваш стара за каране на колело, Руби? Или си загубила форма?

По дяволите! Известно му бе, че тя няма да откаже предизвикателството!

— Не съм карала от доста време — опита да се оправдае.

Сграбчи кормилото и понечи да яхне колелото. В очите на Дийн се утаи болезнен спомен.

— Да вървим! — викна Руби.

Излязоха на пътя и поеха по хълма. Руби плувна в пот. Стана ѝ горещо. Не ѝ стигаше въздух дори да се оплаче. Стигнаха Ливингър Хил.

Устремиха се надолу един до друг. Златни пасища, осяени с ябълкови дървета, летяха край тях. Дийн изправи гръб и пусна кормилото... Руби се потопа в спомена. Пак бяха на четиринайсет. Онова лято се учиха да карат без ръце и всяко обелено коляно беше доказателство за смелост. Носеха се по хълма, разперили смешно ръце, а по радиото „Старшип“ се деряха: „Нищо не може да ни спре“.

Пътят правеше широк завой и слизаше до входа на Троут Лейк Парк. Трябваше да се досети, че ще я доведе тук!

— Какво целиш? — попита без глас. Той като че ли не я чу.

Не, чул я беше.

— Знаеш ли какво казват за любовта и войната? — извърна се към нея.

— Това сега какво е? — поиска да уточни тя.

— Каквото ти решиш. Ела. Да идем в парка. — И без да дочака отговор, той натисна педалите и се отдалечи.

Пътят тънеше в сумрак. Под плътните сенки на дърветата беше хладно.

Руби настигна Дийн и го изпревари. Чу го да се смее. Знаеше, че се смее на спомена за момичето, което не обичаше да губи дори когато наградата да стигнеш пръв беше пакетче пуканки.

Пътят се виеше под огромни ели и отново излизаше на ярката слънчева светлина. Руби скочи от колелото.

Дийн спря зад нея.

Беше забравила колко красиво е тук.

Водите на езерото блестяха в сапфиреносиньо, огромни ели хвърляха тъмни сенки по повърхността му. От високите скали се спускаше кристалночиста река.

Беше пълно с народ.

Дийн я настигна.

— Ще се изкатерим ли?

— Да не съм дива тийнейджърка!

— Аз отивам!

— Води тогава!

Поеха на запад покрай езерото. Не разговаряха.

Минаваха покрай семейства, дошли на пикник, кучета, които ловяха фризби от палави ръчички, пискащи от възторг дечурлига.

Когато достигнаха първите исполински дървета, глъчката остана зад гърба им. Чувахе се само ревът на водопада.

Пътеката беше стръмна. Къпинови храсти драскаха краката им.

Стигнаха на върха. Гигантската устна, както я наричаха, огромна гранитна скала, горе бе съвсем плоска. Тъмнозелен мъх я покриваше като плътен килим, изпъстряха го жълти цветя. Водният поток, не поширок от метър, прескачаше ръба и падаше дваисет стъпки по-долу в езерото.

Руби забеляза кошница за пикник. Под нея беше застлана покривка на червени и бели райета. Дийн докосна рамото ѝ.

— Ела.

Настаниха се върху дебелия мъх. Дийн извади от кошницата термос и наля лимонада в две чаши. Руби пресуши своята.

— Преди идвахме тук често. — Руби се излегна назад.

— Тук за първи път спомена, че искаш да станеш комедийна актриса.

— Забравила съм.

— Искаше да си известна.

— Все още искам. А ти мечтаеше да бъдеш прочут фотограф. — Не смееше да погледне в очите му. Струваше ѝ се по-разумно да стоят на разстояние и да разговарят като двама съученици при случайна среща. — Много време мина.

— Да... но аз все още мечтая за същите неща. Бих загърбил всичко, ако можех, и бих започнал отначало. Парите не правят човека щастлив.

— Говориш като един от петстотинте най-богати хора на планетата!

Той се засмя.

— Да, предполагам, че си права.

И двамата замълчаха.

— Вчера бях при Ерик — смени темата Руби.

— Каза ми. Това означава много за него.

Руби оплете пръсти под главата си. Ефирно облаче се носеше високо над върховете на елите.

— Ще ми се да не се бях отдалечавала толкова от него!

— Аз съм му брат, а не се бяхме виждали от години! — засмя се горчиво Дийн.

— Бяхте толкова близки преди!

— Нещата се променят, нали?

— Какво се случи?

— Изглежда, не познавам добре хората, които обичам. Бил съм сляп.

— Говориш за това, че е гей?

Най-сетне Дийн се осмели да я погледне.

— Да, и за това.

Руби замълча.

— Дийн... — поде след малко. — Съжалявам. Не исках да те нараня.

Той се извърна рязко към нея.

— Не си искала да ме нараниш? За бога, Руби, ти беше целият ми свят!

— Знам. Но не мога да бъда ничий свят.

— Опитвах се да се грижа за теб! — не я чу Дийн. — Когато майка ви ви напусна, ти беше нещастна, беше съсипана. Искях да ти помогна, но ти не ми позволяваше, ти сякаш водеше непрестанна битка с мен. Но аз вярвах, че ще бъдем заедно и не спирах да те обичам!

Дали щеше да успее да му обясни?

— Дийн... — започна плахо. — Щом затворех очи, сънувах, че ме напускаш. В най-страшните си кошмари чувах гласа ти, но не можех да стигна до теб. Трябваше ли да чакам да си идеш?

— Какво те прави тъй уверена, че щях да те изоставя?

— Стига, Дийн. Бяхме деца, но не бяхме глупави. Знаех, че ще отидеш в колеж, който аз не мога да си позволя, и ще ме забравиш.

Лицата им бяха така близо, че можеше да потъне в синята бездна на очите му.

— Значи ме изрита, преди аз да те напусна.

Тя се усмихна тъжно.

— Май така излиза. Нека сменим темата. Това са стари новини, вече няма значение. Разкажи ми за живота си. Какво е да си най-желаният ерген?

— А какво ще стане, ако ти кажа, че още те обичам?

— Моля те, не... — заекна Руби.

Той обхвана лицето ѝ с ръце и нежно го обърна към себе си.

— А ти престана ли да ме обичаш, Руби?

Усети дъха му. Понечи да каже, че са били само хлапета, но от устните ѝ се отрони чувствена въздишка.

Бе прошепнала името му.

Той я целуна. Докосването на горещите му устни бе някак познато и същевременно ново. Изведнъж тя разбра — това бе сливането на двама души, които твърде дълго са били сами.

Отдръпна се и срещна погледа му.

— Дълго чаках втори шанс, Руби — прошепна той.

Тя затвори очи. Ами ако отново се окажеше излъгана?

— Не мога, Дийн. Ти винаги си искал прекалено много от мен.

— Руби! Кога ще пораснеш?

— Не искам пак да те нараня!

Той погали лицето ѝ.

— Причиняваш ми болка.

— Не мога да ти дам това, което искаш от мен. Не съм готова!
Той отметна кичур коса, паднал на челото ѝ.
— Тогава бяхме деца. Но сега знаем какво имаме.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

По обратния път Дийн следваше Руби. Гората наоколо беше пълна със звуци. Птиците чуруликаха, катерички подскачаха от клон на клон, чуваше се шумът на водопада.

Караха мълчаливо.

Пред къщата Дийн отби встрани от пътя и слезе от колелото. Руби беше спряла няколко стъпки по-напред. Закрепи своето колело на стойката и се приближи към него.

— Мисля, че е време да ти кажа довиждане.

Гласът ѝ трепна. Той разбра какво изпитва.

— Засега.

— Това беше само една целувка — не го превръщай в „Отнесени от вихъра“.

Дийн пристъпи към нея.

— Май ме бъркаш с някой холивудски мухльо.

— Какво искаш да кажеш? — наежи се Руби. Беше толкова близо, че можеше да я докосне.

— Познавам те добре, Руби. Ти имаш талант да се преструваш, но тази целувка означаваше нещо. Тази нощ и двамата ще се въртим в леглата си и ще мислим за нея.

Руби пламна.

— Ти познаваш тийнейджърката отпреди десет години, не мен.

Той се усмихна. Така казваше и на шестнайсет.

— Може да си иззидала стена около сърцето си, но не си се променила. Дълбоко в душата си ти си момичето, в което се влюбих.

Искаше му се да я сграбчи в прегръдките си, да ѝ повтаря безспир, че я обича и желае, но съзнаваше, че ако избърза, ще загуби.

— Години след като си замина, те виждах наоколо — продължи тихо, сякаш на себе си. — Всеки път, когато спирах на светофара, завивах зад ъгъла или слизах от самолета, за част от секундата ми се струваше, че те виждам. Изтичвах, хващах те за рамото и... се усмихвах неловко на някоя непозната.

Устните ѝ се разтрепериха.

— Страх ме е!

— Момичето, което познавах, не се страхуваше от нищо...

— Това момиче го няма от години.

— Не е ли останала поне малка частица от нея?

Тя постоя известно време загледана в него, сетне се обърна и си тръгна. Дийн знаеше, че няма да му отговори.

— Добре — въздъхна. — Ще ти отстъпя този рунд. — Качи се на велосипеда си и потегли.

— Почакай!

Той спря така рязко, че се олюля. Върна се назад и застана пред нея. Начинът, по който го гледаше, му напомняше за деветгодишното момиче, което падна от дъба във фермата на Финегън... или за дванайсетгодишната Руби, която си счупи ръката, докато караше скейтборд по Фронт Стрийт. Тя пристъпи към него. Стори му се, че беше готова да се разплаче.

— Звучиш толкова уверено.

Той се усмихна.

— Ти ме научи да обичам, Руби. Всеки път, когато хванеше ръката ми, когато идваше на игрището или ми оставяше бележка в шкафчето, аз научавах по нещо за обичта. Може би, когато бяхме деца, съм го приемал за даденост, но вече не съм хлапак. Дълги години бях сам и на всяка среща с жена, на която отивах, само се убеждавах, че ние двамата сме притежавали нещо изключително.

— Родителите ми също — изрече Руби. — И ти и Ерик...

— Но сега мислиш, че любовта е мъртва?

— Мъртва е. Умря грозно и мъчително.

Заля го вълна от болка и съчувствие. Сърцето ѝ някога беше толкова чисто и открито!

— Добре. Любовта наранява. Не мога да го отрека. А какво ще кажеш за самотата?

— Аз не съм самотна.

— Лъжеш!

Тя отстъпи. Без да се обърне назад или да помаха за сбогом, се метна на велосипеда и се отдалечи.

— Върви! — извика след нея Дийн. — Бягай! От себе си не можеш да се скриеш.

Руби знаеше, че майка ѝ ще я очаква. Може би щеше да седи край кухненската маса или на верандата и да си дава вид, че е заета с някоя дреболия, а може би щеше да плете, обичаше да плете...

Слезе от колелото и го забута по неравната пътека. Когато стигна до минивана, остави велосипеда до стената на бараката и се отправи към къщата. Вратата изскърца.

Майка ѝ стоеше до печката и бъркаше нещо в голяма тенджерка. Беше запасала старата си престилка с надпис: „Мястото на жената е в кухнята... на политиката“.

— Не те очаквах толкова рано. — Нора извърна очи към вратата. — Къде е Дино?

Руби млъкна.

В кухнята миришеше на готвено на бавен огън месо с моркови и картофи. На масата се издигаше купчинка домашни бисквити. И ако Руби не грешеше, това, което майка ѝ разбиваше, беше крем ванилия.

Нора приготвяше любимата вечеря на дъщеря си.

Руби не знаеше кое ѝ причинява по-голяма болка — усилията на майка ѝ да ѝ достави удоволствие или фактът, че Дийн го нямаше тук, за да сподели този домашен уют с нея. Едно бе сигурно — ако не напусне веднага тази стая, ще избухне в ридания.

— Дийн се прибра вкъщи.

Дълбока бръчка проряза челото на Нора. Тя се обърна към котлона и разбърка крема, сетне се насочи към Руби. Потропването на патериците отекваше в сърцето ѝ.

— Какво стана?

— Не знам. Предполагам, че започнахме нещо, което не можем да довършим, или завършихме нещо, което бяхме започнали отдавна. — Сви рамене и се загледа през прозореца.

— Не е като с Макс, нали?

— Обичам Дийн — призна Руби, — но това никак не е достатъчно.

— Любовта е също и... доверяване.

— Способността ми да се доверявам отдавна угасна като догоряла свещ.

— И за това имаш право да виниш мен и баща ти, но чия е грешката, вече е без значение. Сега единствено важната си ти. Готова ли си на риск? Защото любовта означава точно това — да се довериш, без да очакваш гаранции.

— Да, любовта, която те отведе в лудницата.

— Любовта превръща всички ни в лунатици — засмя се Нора.

„Имаш право — помисли си Руби. — Любовта е лудост.“

Внезапно си даде сметка, че през всичките тези години, когато връщаше неразопаковани подаръците ѝ и отказваше дори да говори с нея, причината е била не само чувството, че е предадена. Гневът ѝ е бил породен от... копнеж. Нора ѝ бе липсвала толкова много, че единственото лекарство е било... самотата.

„Но вече не съм самотна.“

Тази мисъл като факла освети пътеката, по която Руби се върна при себе си. Не изрече тези думи на глас. Инстинктивно усещаше, че ако проговори, ще избухне в сълзи.

— Трябва да се кача горе — заяви внезапно и без да я е грижа за изненадата, изписана на лицето на Нора, хукна към стаята си.

Трескаво набра номера на Вал.

Модийн отговори на второто позвъняване.

— „Лайтнър и партньори“ с какво мога да ви помогна?

— Здравей, Модийн — тръшна се на леглото Руби. — Обажда се Руби Бридж. Там ли е „Великият Оз“?

Секретарката се засмя.

— С Джулиан отидоха на премиера в Ню Йорк. Ще се върне в понеделник.

— Добре. Предай му, че отказвам статията.

— Не мислиш ли, че е малко късно?

— И бездруго няма да я завърша!

— Би ли ми дала отново адреса и телефона си? Сигурно ще иска да разговаря с теб.

Руби ѝ ги продиктува и затвори. Не беше разбрала как жълтият бележник се оказа на коленете ѝ. Време беше да приключва.

„Току-що се обадох на агента си, за да му кажа, че не мога да завърша статията.“

Не се бях замисляла преди какво означава да разголиш душата си. Можете ли да повярвате, че съм била толкова сляпа?

Взех парите, които ми платиха — моите трийсет сребърника, — и ги похарчих безразсъдно.

Мечтах, въобразявах си... Виждах себе си при Дейвид Летерман, при Джей Лено — остроумен, очарователен гост, опиянен от възхода на собствената си кариера. И през ум не ми мина, че ще стъпя на строшения гръбнак на собствената си майка, за да се добера до микрофон. Както винаги, моите блянове за бъдещето включваха само мен.

Сега обаче разбирам какви ще бъдат последиците от моя егоизъм. Докато пиша, се сещам за оня пасаж от Библията, който се чете на всяка сватба: «Когато бях дете, аз говорех, разбирах и мислех като дете». Сега разбирам като възрастен, може би за първи път в живота си. Тази статия ще съсипе майка ми! Преди седмица не ми пукаше, дори исках, да я нараня. Единственото ми извинение е, че тогава бях дете.

Сега вече не мога да го направя. За първи път от години отметнах тежката завеса на гнева и видях слънчевия ден отвън. Отново имам майка. Дори когато пиша това изречение, чувствам мощното му влияние. Не бих могла да ви обясня какво означава да си лишен от майка — болката, самотата...

Тя е съхранила спомените ми. Помни важните моменти, които са ме формирали като човек. И въпреки мъката, която ѝ причиних, чувствам, че не е преставала да ме обича.

Ще ме обича ли някой друг така?

Съмнявам се.

Не мога да предоставя този текст на медиите. «Зад кулисите» ще трябва да намерят някой друг да предаде Нора Бридж.

Аз си отивам вкъщи.“

Веднага се почувства по-добре. Решението ѝ бе запечатано върху хартията.

Нямаше да завършва статията.

* * *

На пристанището цареше оживление: плавателни съдове приставаха и отплаваха, деца тичаха по доковете с мрежи в ръце, стоки се товареха и разтоварваха...

Както повечето острови, и Сан Хуан зависеше много от туризма. Центърът на града бе пъстра смесица от художествени галерии, сувенирни магазини и ресторанти с цени, които принуждаваха местните хора да пазаруват другаде и караха калифорнийските туристи да бъркат дълбоко в джоба си.

Дийн се разхождаше безцелно по улиците. Беше го обзело някакво примирение. С Руби никога не беше лесно. А може би любовта е най-трудното нещо.

Съзря магазин за фотоматериали и влезе. Купи любителски фотоапарат и толкова ленти, че можеше да запечата падането на Берлинската стена кадър по кадър. Сирената на ферибота извести, че е време да слиза на пристанището. Качи се на колелото и се спусна по хълма. Когато пристигна, по трапа пълзеше последната кола.

На Лопес първо се отби в магазина, за да купи някои продукти, и веднага забърза към къщи. Слънцето клонеше към залез. В кухнята Лоти режеше зеленчуци. Той ѝ махна за поздрав и се отправи към стаята на Ерик.

— Здравей, братле — посрещна го с уморена усмивка Ерик. — Как беше велосипедната разходка?

— Познай какво съм купил! — викна Дийн нетърпеливо. Сетне отвори синьото пакетче и извади полуразтопен сладолед на клечка. Очите на брат му засияха.

— „Рейнбоу-Рокет“? Не знаех, че още го произвеждат.

Дийн разви лъскавата опаковка и подаде сладоледа на Ерик. Ръцете на болния трепереха непослушно, но усмивката на лицето му беше като на дете.

Ерик се зае със сладоледа с такава наслада, че на Дийн му се доплака.

Щом лакомството свърши, Ерик се отпусна на възглавницата с въздишка.

— Беше страхотен! Бях забравил колко обичах такива неща.

— Но аз не съм забравил! Повечето неща ги помня.

— Например?

— Например скривалището в оня сух дънер в имението на госпожа Нутър. Когато го откри, ни гони с метлата чак до пътя...

— Като не спираше да крещи, че сме разглезени богаташки синчета.

— Заплашваше, че ще се обади на нашите...

— А ние ѝ казахме, че мама е на Барбадос и че телефонният разговор ще ѝ струва цяло състояние.

Смехът на Ерик премина в кашлица.

— Имам още нещо за теб — каза след минута Дийн излезе.

Когато се върна, Ерик примигна учудено.

— Липсващият „Батман“? Оня брой, който бях загубил?

— Не си го губил! — засмя се Дийн. — По-малкият ти брат ти беше много ядосан, че не му даде някаква играчка — вече не помня коя, — и отмъкна твоя „Батман“. После така и не можа да улучи подходящ момент да ти го върне.

— Винаги съм знаел, че ти си го скрил, проклетнико! — протегна ръка Ерик.

— Искаш ли да ти го прочета?

Болният отпусна ръце.

— Май не. Много съм уморен. Само ми говори.

Дийн се приближи до леглото.

— Днес ходих да видя Руби.

— Е?

— Може да се каже, че ме изрита като мръсно коте.

Ерик са засмя.

— Такава си е нашата Руби. Никога не отстъпва. Каза ли ѝ, че я обичаш?

— Попитах я какво ще стори, ако ѝ го призная.

Ерик завъртя очи.

— Я какъв Кари Грант си се извъдил! То да не е лесно да завъртиш главата на такова момиче!

— Ти пък откъде знаеш?

— Момичета или момчета — всички са еднакви, хлапе. Само не се отказвай! Много бих искал да съм тук, за да видя хепиенда.

— Знам, знам. Ти умираш.

— Дяволски си прав. Така че кога е втори рунд?

Дийн въздъхна.

— Не знам. Може би утре, когато излезем с яхтата...

— Сигурен ли си, че още я обичаш?

— Мисля, че никога не съм преставал да я обичам! Опитвах, но тя идваше в сънищата ми, тя беше момичето, с което сравнявах всяка друга жена. Но това не означава, че и с нея е същото.

— Не допускай да те отблъсне отново.

— Не зависи само от мен. Ако желае да имаме общо бъдеще, ще трябва и тя да направи усилие.

— Надявам се да побързате. Нали ще съм ти шафер...

— Ще бъдеш. — Дийн се постара гласът му да не трепне. Погледите им се срещнаха и той видя в очите на брат си печалната истина. И двамата не вярваха, че тези мечти ще се сбъднат.

— Радвам се, че си отново вкъщи, Дино. Нямаше да се справя без теб.

Това кратко сбогуване бе единственото, което им беше останало, и Дийн знаеше, че тези спомени ще го огряват от мрака, който ще погълне по-големия му брат.

Ако Руби по някакво чудо отвърнеше на любовта му, на кого щеше да каже? Кой щеше да се засмее и да го подкачи, че сигурно се е провинил с нещо пред Господа, щом той е отредил любовта на живота му да е момиче като нея?

Къде щяха да се дянат несподелените спомени? Как ще живее с мисълта, че не е казал каквото е трябвало да каже?

— Недей — прошепна Ерик, сякаш прочел мислите му.

Дийн примигна. Сълзи напиреха в очите му.

— Какво недей?

— Замисли се какъв ще е животът ти без мен, нали?

— Не знам как ще се справя.

Ерик протегна ръка. Бледата му длан с изтъняла кожа, през която прозираха сини венички, стисна леко пръстите на Дийн.

— Когато усетя, че се предавам, се връщам мислено назад във времето. Помниш ли как играехме на индианци? А помниш ли как веднъж, когато Лоти те изпрати да си подредиш стаята, ти седна с кръстосани крака, затвори очи и заяви, че ще местиш предметите със силата на мисълта си? — Усмихна се уморено, клепачите му се притвориха. — Помня първия път, когато видях Чарли. Приготвяше си сандвич. Чудно защо винаги си спомням това, което съм имал, а не това, което съм изгубил. — Гърлото на Дийн се сви. — Но най-важното беше ти. — Гласът на Ерик се бе превърнал в шепот. Унасяше се. — Откакто се върна, започнах отново да сънувам... Толкова е хубаво...

— Лека нощ — промълви Дийн, отмести ръката на Ерик върху одеялото и докосна горещото му чело. — Сънувай това, което сме имали! Ти си най-силният, най-умният по-голям брат на света!

* * *

След вечеря Нора излезе на верандата и седна на любимия си люлеещ се стол. В този вълшебен час между деня и нощта небето беше пастелносиво. Стъклената врата изскърца.

— Донесох ти чай — приближи се Руби. — Със захар и сметана, нали?

— Благодаря ти. Седни при мен.

Руби се настани в другото кресло и изпъна крака.

— Размишлявах.

— В шкафчето в банята има аспирин.

— Много смешно! Не ме боли главата, а душата! Мислех, че е лесно да скъсаш.

— Ти беше невинна жертва.

— Изморих се да го слушам. — Руби се усмихна тъжно. — Когато ни напусна, се държах ужасно с Дийн.

— Това е разбираемо.

— Зная. Имах пълното право да се държа като кучка. Бях изоставена и депресирана. Дали ме е обичал, когато бях непоносима и

за самата себе си? Очаквах да ме обича, макар че аз с нищо не му показвах чувствата си. Преспях с непознат, за да видя дали това има значение за него. Но... изненада! Той си замина. — Тя се наклони напред, обгърна коленете си и се вгледа в Нора. — Бях лоша и с теб. През всичките тези години ми изпращаше писма и подаръци, оставяше ми телефонни съобщения... Знаех, че те е грижа за мен, знаех, че съжаляваш, но някак се наслаждавах да те наранявам. Мислех го за съвсем малка част от това, което заслужаваш. Така че аз до голяма степен съм виновна за собствената си болка.

Нора се усмихна.

— С всички ни е така. Да пораснеш, означава да разбереш именно това. Помниш ли онези сладки с ягодова плънка, с които пълнехме великденските кошнички?

— Помня ги.

— И ти си като тях, Руби. Изградила си си твърда обвивка, за да не достига нищо до сърцето ти. Но това не върши работа, повярвай ми. Знам, че си изгубила вярата си в любовта и че аз имам огромна вина за това, но нали разбираш — без любов не се живее! Животът в самота е смазващ!

Руби сведе очи към сплетените си пръсти.

— Докато живеех с Макс... разбрах какво е да си самотен.

— Защото не си го обичала.

— Искях! Но някак си си забранявах...

— Мисля, че не е било любов. Любовта е като... мълния.

— Изпепелява те.

— И като зимна буря. Посипва косите ти със сняг!

— И като лавина! Спира дъха ти!

Усмивката на Нора се стопи.

— Трябва да дадеш шанс на Дийн. Освен ако не предпочетеш да се върнеш към кариерата си.

— Каква кариера? — викна Руби. Сетне изведнъж млъкна — не можеше да повярва, че е реагирала така.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече не ставам за комедийна актриса. — Щом го изрече, се почувства слаба и ранима.

Нора замълча. От какво се нуждаеше дъщеря ѝ — да чуе честно мнение, да получи съчувствие или да ѝ се противоречи? Нямаше как

да разбере. Тя се опитваше да разговаря с момичето, което някога познаваше. Малката Руби беше честна до болка и способна да гледа живота право в очите.

— И двете знаем, че си прекрасна актриса. Винаги си имала страхотно чувство за хумор. Но можеш ли да си достатъчно забавна, за да си изкарваш с това прехраната? Учила ли си се някъде на това? Наблюдавала ли си професионалисти като Робин Уилямс и Ричард Прайър например? Знаеш ли как се конструира скечът?

Руби помръкна.

— Говориш като агента ми. Той все ме караше да се запиша на курс. Сега само ми натяква.

— Защо не го послуша?

— Мислех, че там имат място само талантливите. — Искаше да прозвучи като шега, но си пролича колко я боли.

— Много неща изискват повече дисциплина, отколкото талант. — Нора изучаваше с поглед дъщеря си. — Забавни ли са скечовете ти?

— Амии... да. Но не съм спокойна на сцената. И дикцията ми нещо...

Нора се усмихна топло на спомена, който проблесна в съзнанието ѝ.

— Мамо? Къде се отнесе?

— Извинявай. Веднъж слушах запис на твое изпълнение. Един от моите читатели ми го изпрати.

Руби пребледня.

— Наистина ли?

— Трябва да ти призная, че много ме заболя. Сравняваше ме със заек — пухкав и сладък на вид, но способен и ушите да си изгризе от злоба и амбиция. — Тя се засмя. — Както и да е. Беше забавно написано и това не ме изненада. Мислех, че ще станеш писателка, знаеш ли?

— Наистина ли? — повтори Руби тъпо.

— Текстове ти са чудесни. Начинът, по който гледаш на света, е свеж и забавен.

Руби преглътна мъчително.

— Обичам да пиша. И мисля, че ме бива. Може по-късно да реша да напиша книга.

— Трябва да опиташ наистина.

Руби прехапа устни.

— Съжалявам, не искам да ти налагам... — възкликна Нора.

— Добре съм, мамо. Това е, защото написах нещо... но е твърде лично. За нас, за нашето семейство... Не искам повече никого да наранявам!

— Всички нараняваме. И получаваме рани. Не е възможно да живееш, без да нараниш някого, дори и не съзнателно.

— Не исках да ти причиня това! — изхлипа Руби. Откъм пътя се чу приближаваща кола. След малко колата спря и двигателят млъкна. Хлопна врата.

— Чакаме ли някого? — попита Руби.

— Не.

По пътеката се чуха стъпки. Пътната врата изскърца продължително. Някой идваше към верандата.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Каролайн? — прошепна Нора.

— Не мога да повярвам! — Руби скочи и сграбчи сестра си в крепка прегръдка.

Нора въздъхна. Може би това е щастието — да гледаш дъщерите си една до друга, усмихнати, зарадвани. Някога, преди, биха могли и трите да сплетат ръце в прегръдка, но животът ѝ бе отредил тежкия жребий да наблюдава тази среща от страни.

Тя се изправи неуверено.

— Здравей, Каро, радвам се да те видя!

Каролайн се откъсна от ръцете на Руби.

— Здравей, майко. — Усмивката ѝ изглеждаше пресилена, но в това нямаше нищо чудно. Още като дете тя умееше да се усмихва дори когато сърцето ѝ плачеше.

— Страхотно! — възкликна Руби. — Сестра ми си е вкъщи и купонът може да започне. Не сме се забавлявали от сто години!

На меката оранжева светлина Нора изучаваше голямата си дъщеря. Каролайн беше елегантно облечена с бял ленен панталон и розова копринена блуза с къдрици, които красиво падаха върху китките ѝ. Всеки кичур от сребристорусата ѝ коса си беше на мястото, гримът ѝ беше безупречен. Но у Нора се прокрадна усещането, че не всичко е така перфектно, както изглежда. В цялото това съвършенство имаше някаква пукнатина, която дъщеря ѝ се опитваше да прикрие. Сивите ѝ очи бяха пълни с безмълвна тъга.

Внезапно Нора се запитва какво бе довело Каролайн тук. За нея не беше характерно да върши нещата спонтанно. Та тя планираше дори ежедневните покупки!

— Къде са децата? — обади се Руби.

— Оставих ги при свекърва ми. — И някак нервно стрелна Нора с очи. — Сама съм. Знам, че трябваше да се обадя, преди да тръгна, но се надявам, че не съжалявате...

— Хайде, не се дръж като дете, нали аз те помолих да дойдеш! — засмя се Руби и обгърна слабите рамене на сестра си. Една до

друга, двете се отправиха към къщата, доближили глави, за да си кажат нещо.

Нора ги последва и чу Руби да пита:

— У дома всичко ли е наред?

Отговорът беше толкова тих, че не стигна до нея. Тя спря на вратата на кухнята:

— Искате ли да ви оставя? Да си побърбите?

Двете сестри бяха стигнали до всекидневната. Обърнаха се едновременно и Руби каза:

— Малко сме объркани от внезапната среща, но ще се справим.

— Аз само мислех...

— Знам какво мислиш — прекъсна я Руби внимателно.

Каролайн продължи към дневната. Някак неестествено силно стискаше елегантната си чанта. Токчетата ѝ потропваха по пода. Крехката ѝ фигура излъчваше... боязън.

„Бедната Каро! — помисли Руби. — По тънък лед стъпваш!“

— Майко? — Каролайн се извърна с бегла усмивка на устните. Очите ѝ бяха пълни с печал. — Искаш ли да видиш новите снимки на внуците си?

— Разбира се! — Ала прозвуча някак изкуствено приповдигнато. — Но ако наистина искаме да се опознаем, снимките няма да ни помогнат много.

Каролайн побледня.

— Да седнем — изрече. Приседна с изпънат гръб на канапето и отвори на коленете си албум.

Руби се настани до нея. Нора остави патериците и седна от другата ѝ страна. Каро прокара пръсти по кожената подвързия.

Нора забеляза, че тези перфектно поддържани ръце, украсени със златни и диамантени бижута, треперят.

Каролайн отвори албума. Първата снимка беше от сватбата ѝ. Изглеждаше някак скована в елегантната си, обсипана с мъниста рокля с голи рамене. В черния си смокинг Джери бе зашеметяващо красив.

— Последните снимки са най-отзад. — Тя трескаво запрелиства албума.

— Почакай! — спря я Нора.

„Кой дава тази жена за съпруга на този мъж?“

В желанието си да остане незабележима Нора беше седнала в дъното на църквата. Когато свещеникът зададе този въпрос, отговори Ранди: „Аз“. А трябваше да бъде: „Ние, майка ѝ и аз“.

Но тя пропусна този момент.

Бе дошла на сватбата, но мисълта ѝ беше другаде. Масата, отбелязана на поканата ѝ, беше за специални гости, но не и за най-близките роднини. Нора знаеше, че е само някакво допълнение към сватбената атмосфера като цветята и гирляндите. Потънала в бездната на собствената си вина, благодари на Бог, че изобщо е тук. Приблужи се до дъщеря си, целуна я по страната, промълви: „Бъди щастлива!“, и избяга.

Години наред си бе забранявала да мисли за това. Сега изведнъж в съзнанието ѝ се зароиха въпроси.

Кой бе играл ролята на майка на Каролайн в този тържествен ден? Кой беше зашил последните мъниста по роклята ѝ? Кой я бе придружил, когато е купувала скъпото бельо, което щеше да сложи само веднъж — на сватбения си ден? Кой ѝ бе прошепнал: „Обичам те!“, преди да я предаде на мъжа, с когото свързваше живота си?

Прошумя още една страничка от албума.

Нора се сепна.

Когато стигнаха до общата снимка, Руби каза през смях:

— Искам да заяви, че никога вече няма да се облека така!

— Нито пък кракът ти ще стъпи у нас — парира Каролайн.

Усмивката на Руби помръкна.

— И аз така мисля.

— Тези думи могат да станат семейното ни мото. — Каролайн отгърна следващата страница. — Тук сме на сватбено пътешествие на Хаваите.

— Изглеждате щастливи — промълви Нора. Каролайн вдигна очи. В тях се четеше неизчерпаема мъка.

— Да, бяхме щастливи...

— О, Каро... — Нора разбра всичко.

— Стига с тоя меден месец! — провикна се Руби. — Къде са децата?

Каролайн прелисти набързо още няколко страници. Балони и цветя в болнична стая. Каро в леглото, с измъчена усмивка на

изхапаните устни. В ръцете ѝ — бебе с червено личице, увито в розова пеленка.

Нора посети Каро в болницата, но не си я спомняше да се усмихва така — като озарена от неземна светлина. Отиде с куп скъпи подаръци, обсъди с дъщеря си състоянието ѝ, коментира колко сладко е бебето и... си тръгна. Дори когато между тях стоеше това чудо — новият живот, те не разговаряха като близки хора. Нора не беше до дъщеря си, за да сподели с нея тегобите на майчинството. Кой бе утешавал нейната Каро, кой ѝ бе шепнал: „Не се безпокой, скъпа, Бог за това ни е създал“?

Никой.

Нора прехапа устни. Сълзите ѝ рукоаха.

— Мамо? — Каролайн се стъписа.

— Извинявай, не исках да се разкисвам...

Каролайн не казваше нищо.

Нора не забеляза, че дъщеря ѝ плаче, докато една сълза не капна върху албума, отворен на снимка на Джени в бебешка люлка.

Тя се пресегна и сложи ръката си върху хладната длан на дъщеря си.

— Толкова съжалявам — прошепна.

Каролайн поклати глава. Кичур коса падна върху лицето ѝ.

— Този ден ми липсваше най-много. — Засмя се през сълзи. — Майката на Джери ми помогна да си събера багажа и ме изпрати до вкъщи с дълъг списък инструкции. — Още една сълза се търколи по лицето ѝ. — Помня първата нощ. Джени спеше в креватчето си до мен. Аз протягах ръка и докосвах нежните ѝ пръстчета, галех личицето ѝ. Мечтаех да си до мен, да ми кажеш: „Не се страхувай, всичко ще бъде наред“. — Тя вдигна очи. Гримът ѝ се беше размазал. — Но теб те нямаше и аз трябваше да се справям сама.

Буца заседна в гърлото на Нора.

— О, Каро...

— Опитях се да си спомня онази молитва, която ми казваше вечер, за да не се страхувам от тъмното. Глупаво е, но си въобразявах, че всичко ще бъде наред, ако само успея да се сетя за думите ѝ.

— „Светла звезда, блестяща звезда, пази това момиченце в нощта!“ — Нора се усмихна плахо. — Не съществуват думи, за да

изразя колко съжалявам за това, което ви причиних на вас двете с Руби!

Каролайн протегна ръце и Нора я прегърна. Зарови лице в рамото на дъщеря си и заплака. Хълцаше като дете — горчиво, пречистващо. Внезапно вдигна поглед и съзря Руби. Лицето ѝ бе преbledняло, устните — стиснати. Очите ѝ бяха пълни с непролети сълзи.

— Трябва да пийнем по нещо — изправи се Руби.

Каролайн изтри мокрите си страни.

— Аз не пия.

— Откога? Като завърши осми клас...

— Причината са дузина приятни спомени. В колежа Джери ме наричаше ЛН — лесна за напиване. След втората чашка си въобразявах, че „Долу дрехите!“ е страхотна игра.

— ЛН? Браво! Вече съм на двацет и седем години, а за последно съм пила със сестра си, преди да стане пълнолетна. Тази вечер ще променим това.

Нора се засмя.

— Последния път, когато пих, спрях колата си в ствола на дърво.

— Не се тревожи, няма да те пуснем да припариш до волана — обеща Руби.

— Добре — съгласи се Каро, — по едно питие!

Руби затанцува ча-ча-ча към кухнята. След малко провря глава през вратата и подвижна:

— „Маргаритаааа...“

И влетя в дневната, понесла огромни чаши. Сетне се втурна към грамофона и сложи плоча. Игличката се плъзна по гладката повърхност. Фреди Меркюри извиси глас.

Стъклата на прозорците завибрираха. Руби отпи голяма глътка от коктейла си, изтри устни с опакото на ръката и остави чашата на масичката. Сетне протегна ръце към сестра си.

— Хайде, мис Америка, нали няма да откажеш един танц на най-слабата холивудска комедиантка?

— Ти не си най-слабата... — опита се да възрази Каро.

— Да танцуваме! — прекъсна я Руби.

Каролайн поклати глава и пое ръката на сестра си.

Нора бавно отпиваше от чашата си.

Дъщерите ѝ стояха една срещу друга, поруменели от танца. Изглеждаха толкова зрели, толкова самостоятелни, че сърцето ѝ се сви.

— Стига, Руби! — изрече през смях Каро. — Зави ми се свят.

— Мисля, че проблемът е в това, че не си достатъчно пияна. — Тя грабна двете чаши и подаде едната на сестра си. — До дъно!

Каролайн отметна влажните кичури от лицето си. За момент изглеждаше, че ще се строполи.

— По дяволите! — промълви и допи коктейла на един дъх. Сетне протегна празната си чаша. — Може ли още една?

— Ама разбира се! — Танцувайки, Руби се запъти към кухнята.

На уредбата се завъртя следващият албум. „Юритмикс“ запяха за сладките мечти.

— Ще потанцуваш ли с мен, мамо? — подаде ръка Каролайн.

„Мамо.“ Не я беше наричала така от години.

— Ако те настъпя, ще ти строша стъпалото.

— Не се тревожи, няма да усетя нищо — прихна Каро. — Упоена съм. — Последната дума ѝ се стори неточна и тя се поправи през смях: — Пияна. — И повтори твърдо: — Пияна.

Нора се подпря на патерицата си и пристъпи към нея. Обви едната си ръка около болезнено тънката талия на дъщеря си и премести тежестта си върху патерицата. Каролайн положи ръце върху раменете на майка си.

— Тази песен беше последната на бала ми. И на сватбата помолих да я пуснат. Помниш ли?

Нора кимна. Отвори уста да каже нещо, но начинът, по който я гледаше Каролайн, я спря.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита внимателно.

— За кое?

Нора се почувства безпомощна.

— За брака ти.

Красивото лице на дъщеря ѝ се сгърчи.

— О, мамо! Не знам откъде да започна!

— Няма значение...

— „Маргарити“ за госпожите... — припя Руби. Видя майка си и сестра си да стоят в средата на стаята и се закова. — Боже, оставих ви за пет минути и солените фонтани пак аха-аха да бликнат!

Нора ѝ отправи умотителен поглед.

— Руби, недей...

Руби избухна:

— Каро, какво ти е?

Каролайн отстъпи. Погледна сестра си, сетне майка си и отново сестра си.

— Не мога да говоря за това! — изрече. Гласът ѝ бе някак пречупен.

Руби протегна ръка.

— Не ме докосвай! — изписка Каро. Сетне се усмихна измъчено: — Имам чувството, че ще се разпадна, ако ме докоснеш.

И се свлече на колене на пода.

Руби седна до нея, а Нора се подпря на патерицата си и се наведе. Каро отпи голяма глътка от коктейла и остави чашата. Очите ѝ бяха сухи. През тези очи на зряла жена — очи, лишени от илюзии — гледаше едно малко момиче, което не преставаше да се пита как го е сполетяло това страдание.

— Добре ли спиш? — попита Нора.

— Не.

— Храниш ли се редовно?

— Не.

— Вземаш ли успокоителни?

— Не.

— А, това е добре — кимна Нора. Стисна дланта на дъщеря си. — Разговаряхте ли с Джери за това?

— Не мога! — викна Каролайн. — Ние някак се разминаваме! И се чувствам толкова самотна. Боже, толкова съм самотна, че не издържам!

— Изобщо ли не си му споменавала за това? — възкликна Руби.

— Дори не можеш да си представиш за какво говорим!

— Да, но...

Нора докосна Руби по лакътя.

— Тя не се нуждае от упреци. Време е нещата да бъдат назовавани с истинските им имена. Трябва да я убедим, че каквото и да се случи, ние ще бъдем до нея. — Нора погледна Каролайн с любов. — Повярвай ми, знам какво ти е. Животът така те е притиснал, че се чувстваш като в задънена улица.

— Откъде знаеш? — изхлипа Каролайн.

— Знам. — Помълча и тихо изрече: — Джери вижда ли се с друга жена?

Каролайн изстена, сълзите ѝ бликнаха неудържимо.

— Всички ми казват, че е същият като татко! — Тя изтри очите си с длан. — Мисля да го напусна.

— Обичаш ли го?

Долната устна на Каролайн трепна едва доловимо. Ръцете ѝ, сплетени в скута, се вкопчиха една в друга до побеляване.

— Много...

Нещо прободне Нора в сърцето.

Нали тя ги бе учила, че бракът е за цял живот?

— Нека ти кажа какво означава това — поде внимателно. — Когато напуснеш човека, когото обичаш, сърцето ти сякаш се разделя на две. Лежиш сама в леглото и той ти липсва, пиеш кафе сутрин и той ти липсва, отиваш да си правиш косата и в главата ти непрестанно се върти мисълта, че няма кой да забележи новата ти прическа... И така ден след ден сърцето ти боледува. — Тя въздъхна. — Но най-лошото е това, което причиняваш на децата си. Ще си кажеш: разводите са нещо обичайно, ще го преживеят. Може би — ако любовта наистина е напуснала семейството ви. Но ако все още го обичаш и си тръгнеш, без да направиш опит да съхраниш брака си, ще се поболееш от чувство за вина. Ще плачеш ден и нощ, докато очите ти пресъхнат. И едва тогава ще разбереш какво е истинска болка. — Помълча, сетне заговори отново: — Ще мине време. Може би ще се посветиш на кариера, която ще те направи богата и известна. Ще си кажеш, че цял живот си се стремила точно към това... Но в един момент ще разбереш, че славата и парите са без значение. Ще се почувстваш... празна. Децата ти ще са израснали без теб... Ще знаеш, че са държали нечия чужда ръка, че са плакали на чуждо рамо... Ще се наложи всеки ден да живееш с болката, която си им причинила. Не прави моята грешка, Каро! Бори се! Бори се за семейството и любовта си! Те са всичко, което човек има на света, Каролайн. Всичко!

Без да вдига глава, Каро прошепна:

— Ами ако вече съм го загубила?

Нора протегна ръка и докосна косите ѝ:

— Намери го отново!

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Руби лежеше неподвижна. В главата ѝ сякаш звучаха барабани. Чувстваше се толкова изчерпана, че не можеше и да спи. На няколко пъти светва лампата, с надежда Каролайн да се събуди, но не ѝ провървя. Сестра ѝ изглеждаше като изпаднала в кома.

След вечерта, полята обилно е „маргарити“ и сълзи, двете с Каро най-сетне се прибраха в спалнята. Мушнаха се в леглата и дълго разговаряха в тъмното, смяха се и плакаха. Накрая Каролайн заспа.

Руби затвори очи и си припомни случките от последните няколко часа. Майка ѝ седеше на пода, единият ѝ крак бе неудобно изпънат напред, в ръка държеше чаша. Озарено от отблясъците на огъня, лицето ѝ беше като на ангел. Държаха се за ръце с Каро и разговаряха. Гласовете им се преплитаха с музиката...

Руби се почувства като дете, долепило ухо до вратата, за да чуе какво си шепнат родителите му. Бе някак изолирана. Никога не се бе обвързвала с друг човек, никога не направи опит да обича. Търсеше мъж, в който да не може да се влюби. Толкова се боеше да не я изоставят, че не пожела никой да остане завинаги.

И преди си бе давала сметка за това, но сега болеше повече.

Майка ѝ и Каролайн си говориха за обичта и загубата, за обвързването и отговорността, за това, че любовта е повече от чувство, че е избор. И че има времена, когато единствено съзнанието за отговорността на този избор те крепи.

Мама стисна пръстите на Каро и каза: „Не намерих сили да се преборя и избягах. Осъзнах колко обичам баща ви едва когато беше станало късно. През всичките тези години не престанах да си задавам въпроса: Ами ако...“.

Руби затвори очи и се заслуша в шепота на океана.

„Вярваш ли, че има втори шанс?“, бе попитал Дийн.

— Вярвам! — извика. Дано утре, на яхтата, намери смелост да го повтори.

До тази вечер ѝ се струваше невъзможно да отвори сърцето си за някого. Да признае, че има нужда да обича и да бъде обичана. Но сега

животът изглеждаше различен.

Сякаш всичко беше възможно.

* * *

На следващата сутрин Нора се почувства свежа и някак подмладена. Добре че прояви благоразумие — изпи само една „Маргарита“.

Отметна завивките и отиде в банята. Сетне си облече къси панталонки в цвят каки и бяла ленена риза.

Във всекидневната я посрещнаха остатъците от снощния „пир“. Три недопити чаши се мъдреха на масичката, пепелникът бе пълен с угарки, няколко обложки на грамофонни плочи бяха разхвърляни по пода.

За първи път през това лято вилата изглеждаше обитаема. Доста време беше чакала безпорядъкът, който създадоха трите жени, да я оживи.

Нора пусна кафеварката и закуцука по стълбите.

Вратата на спалнята беше затворена.

Открехна я внимателно. Момичетата спяха. В съня си изглеждаха млади и крехки.

Каролайн спеше свита на кълбо, съвсем в края на матрака, Руби, разперила ръце, заемаше по-голямата част от леглото.

Нора се приближи тихо и докосна лицето на малката си дъщеря.

— Събуждайте се, сънчовци!

Руби измуча и отвори очи.

— Здравсти, мамо.

Каро се размърда и още преди да отлепи клепачи, протегна изтръпналите си ръце. Изправи се бавно.

— Ще ми се пръсне главата! — изстена и се строполи на възглавницата.

И Руби не изглеждаше по-добре, но не се оплакваше.

— Очевидно на ЛН ѝ липсва тренинг — вяло упражни остроумието си тя и разтърка слепоочията си. — Имаме ли аспирин?

— Аспирин? — изстена Каролайн. — Няма да помогне! Трябва ми лекар! — Тя се поизправи на лакът. — Никога вече няма да ти се

водя по акъла, Руби! О, боже, ще повърна...

Руби прегърна сестра си през рамо.

— Виж колко щастлива изглежда мама тази сутрин! — звънна смехът ѝ.

Нещо бодна Нора в сърцето. „Моите момичета — каза си с тъга. — Като че ли вчера си пожелавах Барби за Коледа.“ Сетне бодро плесна с ръце:

— Хайде, размърдайте се! Забравихте ли, че днес ще прекараме деня на яхтата с Дийн и Ерик? Лоти ни е поканила на вечеря в седем.

— Ще плаваме с яхта? — Каролайн позеления. Освободи се от ръцете на Руби и напрегна всички сили, за да се изправи на крака. Постоя така около минута, дишайки тежко, и се насочи към банята. На вратата се обърна и отправи към Руби измъчена усмивка: — Първа съм под душа.

— По дяволите! — Руби сграбчи главата си. — Да не източиш всичката топла вода!

— Както едно време! — прихна Нора.

Руби хвърли на майка си кос поглед и се усмихна престорено сантиментално:

— Не помня такива „наквасени купони“ през ученическите ни години! Нито пък имам спомен да сме танцували на един крак, запели с цяло гърло.

— „Ти и аз срещу света“ — изтананика Нора. Постепенно усмивката ѝ се стопи. — Нашата песен...

— Помня я...

Нора пристъпи напред, но нещо в погледа на Руби я задържа. С Каро беше по-лесно.

— Аз... отивам да приготвя закуска и да направя сандвичи за обяд. Дийн иска да бъдем на яхтата към единайсет. — Почака Руби да каже нещо, но тя мълчеше. Обърна се и заслиза внимателно по стълбите.

Беше стигнала до средата, когато чу шум от приближаваща се кола. Хвърли поглед към часовника — беше девет и половина. Не точно тъмни зори, но все пак според островните традиции — твърде рано за посещения.

Беше стигнала до кухнята, когато чу потрепването на входната врата. Приглади с пръсти косата си и отвори.

Пред нея стоеше един от най-красивите млади мъже, които бе виждала. Хубостта му беше в състояние да разтупти сърцето на всяка, и не толкова млада представителка на слабия пол. Макар че не го беше срещала след сватбата, тя веднага го позна — съпругът на Каролайн.

— Здравей, Джери.

Той изглеждаше стъписан.

— Нора? — изхъмка.

— Предполагам, изненадан си да научиш, че имаш тъща. — Тя отстъпи, за да му направи място да влезе.

— В сравнение с изненадите, които получих за последните двайсет и четири часа, тази е нищожна.

Нора кимна неопределено. Не знаеше за какво говори той.

— Каролайн е горе. Не се чувства много добре.

— Нещо не е наред ли?

— Причината е в текилата.

Младият мъж си отдъхна.

— Виждам, че сте се запознали с ЛН.

— Не бяхме очаровани. Искаш ли чаша кафе?

— Ще съм ти много благодарен. Снощи изпуснах последния ферибот и спях в колата на пристанището. Цялото тяло ме боли, все едно съм бил затворен в консервена кутия.

Нора се отправи към кухнята.

— Сметана? Захар? — викна през рамо.

— И двете!

Тя се върна с чаша горещо, ароматно кафе. Джери я пое, отръцете ѝ с усмивка.

— Благодаря ти. — Сетне хвърли поглед към горния етаж: — Будна ли е?

Изглеждаше някак безпомощен. Нора побърза да каже:

— Почакай тук, ще се кача да я повикам.

— Че къде ще ходя!

Изведнъж се извърнаха като по команда.

Каролайн стоеше зад тях. Беше облечена във вчерашните ленени панталони и копринена блуза, сега измачкани до неузнаваемост. Косата ѝ беше разбъркана. Петна размазана спирала ограждаха очите ѝ.

— Здравей, Джери. Чух ти гласа.

Руби се спусна устремно по стълбите.

— Виж, Каро... — започна назидателно, но видя Джеръми и млъкна.

Джери пристъпи към Каролайн.

— Кари? — Нежността в гласа му каза на Нора всичко, което искаше да знае. Между тях може и да имаше проблеми, но имаше и любов.

— Не трябваше да идваш — рече Каролайн и скръсти ръце, сякаш да се защити от нещо.

— Не биваше да си тръгваш. Не и преди да сме разговаряли! Имаш ли представа как се почувствах... — Гласът му изневери. — ...когато намерих писмото ти?

— Мислех, че...

— Напускаш ме след всичките тези години и ми оставяш писмо, с което ме информираш, че ще се върнеш, когато решиш!

— Мислех, че ще си доволен да ме няма.

— Доволен? — Той прокара ръка през косата си. — Ела си у дома — прошепна. — Мама ще гледа децата до понеделник.

— Ще я подлудят до утре сутринта.

— Проблемът си е неин. Имаме нужда да останем сами.

— Добре. — Каролайн се обърна и тръгна нагоре по стълбите. След минута се върна с чантата си в ръка. Прегърна силно Руби, прошепвайки й нещо, при което и двете избухнаха в смях.

Сетне влезе в кухнята при Нора.

— Благодаря ти — каза тихо.

— О, скъпа! Толкова дълго чаках! Това, което стана снощи...

— Не искам да ми липсваш вече!

— Няма начин. Сега мисли как да се отървеш от мен! Обичам те, Каро!

— И аз те обичам, мамо. — Майка и дъщеря се прегърнаха. Нора притисна Каролайн към гърдите си, сетне нежно я отблъсна.

Джери грабна чантата й, хвана я за ръка и заедно напуснаха къщата.

Руби и Нора излязоха на верандата.

Сребристият мерцедес последва белия роувър по алеята.

— Отиде си — каза Руби.

— Ще се върне. — Нора вдигна очи към високото небе. Нямаше нито едно облаче. Лек бриз шумолеше в клоните на дърветата, слънчеви зайчета пробягваха по изумруденото море.

Руби стоеше до нея. Бяха толкова близо, че раменете им се докосваха.

— Извинявай, мамо!

— За какво? — извърна се Нора.

Руби изглеждаше някак променена. Сякаш бе станала по-сериозна.

— За върнатите подаръци, за пропиляното време... Но най-много съжалявам, че не се научих да прощавам.

Нора не разбра как се случи, коя от двете първа протегна ръце, но изведнъж се озоваха вкопчени в силна прегръдка, смееха се и плачеха едновременно и сякаш времето бе спряло.

* * *

Точно в единайсет сирената на „Вятър в косите й“ изсвири.

— Те са тук — прошепна Руби. В гласа й имаше нотка на безпокойство.

— Страх ли те е да срещнеш Дийн? — попита Нора.

Руби кимна.

— И целия свят да обиколиш, няма да намериш мъж като него.

— Проблемът не е в него, а в мен.

— Съдбите ви се преплетоха още като деца и мисля, че ще останете завинаги свързани. Той е част от живота ти, Руби, независимо дали ти харесва, или не. Върви! Спомни си хубавите години, а лошото забрави.

— И аз това искам, мамо, повече от всичко на света...

Сирената изсвири повторно.

— Вземи кошницата с храната — рече Нора.

И тръгнаха една след друга към кея. Нора бързаше, колкото й позволяваха патериците.

Застанал на носа, Дийн издърпваше такелаж.

— Добре дошли на борда! — провикна се.

Нора подаде патериците на Руби и се заизкачва по мостика. Когато стъпи на палубата, ги взе обратно и закуцука към Ерик.

Няколко възглавници придържаха слабото му тяло изправено. Лицето му беше бледо, очите му бяха потънали дълбоко в тъмните орбити.

Нора се изненада от вида му. Ерик ли беше това!

Болният вдигна очи. Нора едва не избухна в ридания — в тези огромни, печални очи светеше неунищожимият дух на един от най-близките ѝ хора. Тя го притегли в прегръдките си.

Той склони глава на рамото ѝ.

Дийн запали двигателя. Руби чевръсто отвърза яхтата. Бавно се отлепиха от брега. Щом заобиколиха носа, вдигнаха платната.

Подета от вятъра, яхтата полетя по вълните.

Ерик обърна лицето си така, че хладният полъх да го докосва. Нора наклони глава към него.

Застанала на носа, Руби разпери ръце.

Дийн бе слязъл в кабината. Когато се върна, от колоните се лееше „Отдадени на любовта“ на Робърт Палмър. Руби му пригласяше.

Интервалите между песните изглеждаха безкрайни като капчици застинали в очакване време.

Дийн стоеше на руля, Нора и Ерик седяха един до друг на задната палуба, Руби бе застанала на носа, загледана в океанската шир.

— Радвам се, че си тук — рече Ерик.

— Че къде другаде да съм? — усмихна се тя. — Ти, Дийн и Руби... най-важната част от живота ми. Винаги ще помня моето чернокосо момче. Всеки път щом се огледах наоколо, вие бяхте там, радостни, пълни с живот. „А сега какво да правим, госпожа Бридж?“, питахте настойчиво. Сякаш бе вчера — насядали сте около масата в кухнята, коленете ви са ожулени, покрити с лепенки... Боже, времето лети!

— Да, и отлита — изгледа я втренчено Ерик.

В гърлото ѝ заседна буца. *Не, няма да плача!* Докосна лицето му. Той извърна глава.

— Как мислиш, дали ще изяснят чувствата си? — кимна след малко. Руби и Дийн стояха на двата края на яхтата.

— Надявам се... Те се нуждаят един от друг.

— Грижи се за него! — Гласът му секна внезапно. — Мислех, че винаги ще съм наоколо... да закрилям малкия си брат. — Ерик изтри една сълза с края на карираното одеяло.

— Ще го закриляш! — изхлипа Нора. Едра сълза се търкулна по страната ѝ.

Изведнъж платната се издуха и заплюсяха. Яхтата пореше белите гребени на вълните. Дийн се приближи към брат си:

— Искаш ли да поемеш руля?

Лицето на Ерик светна.

— О, да!

Дийн подхвана крехкото му тяло и му помогна да се изправи. Ерик се вкопчи в руля.

Вятърът рошеше рядката му коса. Очите му се насълзиха.

— Китове! — извика внезапно Руби и посочи вдясно на борд.

Нора засенчи очите си с длан.

Шест гигантски перки се издигаха над разпененото море.

— Този свят ми принадлежи! — изкрещя Ерик и разпери ръце. Засмя се високо и за първи път от седмици това бе неговият смях.

Нора щеше да го помни винаги такъв.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Привечер се върнаха в дома на семейство Слоун.

Лоти им беше приготвила за вечеря омари, салатата „Цезар“ и франзели. Докато сервираше, се шегуваше с гостите си:

— Реших да ви сготвя омари, защото знам, че са любимата ви храна, но като имам предвид колко сте състрадателни, предположих, че сърце няма да ви даде да ги сложите в тенджерата.

Макар че бяха обядвали обилно на яхтата, те се нахвърлиха върху вечерята с вълчи апетит. Дори Ерик изяде няколко тънки розови късчета.

Когато „момичетата“ се заеха със съдовете, Дийн пренесе Ерик в стаята му. По-късно Нора и Руби се качиха при тях и всички стояха около леглото му и разговаряха, докато той заспа.

Малко по-късно тримата се върнаха на яхтата и поеха към Летния остров. Нощното пътуване без радар отнемаше два пъти повече време от обичайното. Руби така и не събра смелост да говори с Дийн.

Цял ден чака да ѝ се удаде удобен момент да хване ръката му и да му каже, че вече не се страхува. Но всеки път, когато погледнеше към него, нещо я спираше.

Като че ли примката на старите предразсъдъци се затягаше и тя не можеше да отвори уста.

— Хвани въжетата! — подвижна ѝ Дийн, когато акостираха.

Руби скочи на кея и привърза яхтата.

— Благодаря ти, Дийн — чу Нора да казва зад гърба ѝ. Сетне се обърна към нея: — Руби? Ще имам нужда от помощта ти, за да стигна до вкъщи.

Тя хвърли поглед към лодката, но само сенките на мачтите танцуваха на лунната светлина. Русата глава на Дийн не се виждаше никъде. Сигурно беше слязъл в кабината. Дали нямаше да си тръгне, преди да се е върнала?

— Руби?

Тя пусна въжето и тръгна към майка си. Нора се обърна и помахаше с ръка.

— Довиждане, Дийн. Благодаря за чудесната разходка.
Ето къде бил.

Застанал на руля, Дийн се усмихваше, зъбите му проблясваха, бризът рошеше косата му.

— Довиждане — помаха им той.

— Тъ... ако се нуждаеш от помощ... аз скоро... — заекна Руби.
Дийн мълчеше. Защо не можеше да види лицето му?

— Никога не отказвам предложената ми помощ.

Руби въздъхна с облекчение. Обхвана с ръка раменете на майка си и двете поеха по пътеката към къщата.

Пред вратата майка ѝ се усмихна:

— Върви. И...

Руби вдигна вълнения шал от шезлонга и се наметна.

— Какво?

— ... знай, че той те обича.

— Би било чудо. Как ли не го нараних!

— Любовта наистина е чудо. Върви. Не се бой от нищо! И се постарай да не показваш най-лошото от себе си.

Руби не можа да не се засмее на шегата ѝ.

— Благодаря ти, мамо. И забърза през двора.

Облаците се бяха разкъсали. Пълната луна окъпа в сребристо притихналия остров.

Руби спря и се загърна в шала. Щеше ли да събере смелост?

Дийн стоеше в края на пристана с гръб към нея. Тя тръгна към него. Плясъкът на вълните в кея поглъщаше стъпките ѝ.

— Помня как скачахме от този кей при прилив — изрече тихо.

Той се извърна.

Руби млъкна. Не можеше да направи и крачка. Искаше ѝ се да се хвърли на шията му, да го обсипе с целувки, докато остане без дъх... Но не го стори. Дължеше му няколко прости думички, а се боеше да ги изрече.

Но вече нямаше връщане назад.

Тишината увисна заплашително. Вълните се разбиваха в стенещия кей.

Тя протегна ръка и докосна дланта му.

— Помня, когато ме целуна за първи път. Така ми се зави свят, че не можех да дишам. Добре че бяхме седнали — инак щях да падна. И

всъщност паднах. В капана на любовта. Влюбих се в най-добрия си приятел. Докато съучениците ни планираха как да се измъкнат от къщи в събота вечер, ние мечтаехме за нашата сватба... за децата, които ще имаме. — Тя преглътна мъчително и се усмихна. — Когато бяхме на петнайсет, ти обеща, че ще идем на сватбено пътешествие в Париж... Мечтаехме за яхта, по-голяма от ферибота, с вана в каютата. И на сватбата ни да пее Елвис. — Усмихна се. — Мечти на деца, които се правят на възрастни. Ако знаехме, че Елвис ще умре, щяхме да измислим и резервен вариант.

Дийн затвори очи. Руби се запита дали не му причинява болка.

— Бяхме много млади... — въздъхна той.

— Опитвах се да забравя нещата, които си обещавахме, но най-силно исках да забравя какво усещах, когато ме целуваше. Насилвах се да убедя себе си, че е само мимолетно увлечение... но не успях.

Гласът ѝ сякаш се разпадна. Като че и последните капчици надежда се изпариха.

Дийн разбра какво ѝ струва това разкриване.

— И никога не се влюби отново?

— Никога не съм преставала... — Тя скри лице в дланите си.

— Не си преставала... какво?

— Да те обичам, Дийн Слоун!

Дийн млъкна.

Руби свали длани от лицето си и потъна в очите му.

Той протегна ръце. Целувката му я възпламени.

Пръстите ѝ се плъзнаха под фланелката му, шалът се свлече от раменете ѝ.

Той опита да разкопчее ризата ѝ, но ръцете му бяха толкова нетърпеливи, че не успя. Руби я дръпна силно, копчетата ѝ се разлетяха.

Захвърлили дрехите си, те се свлякоха върху купчината.

Руби усети, че Дийн търси нещо, и след малко чу шумолене.

— Ти си го планирал? — възкликна.

— Да речем, че се молах да се случи — прихна той.

Целуна я през смях. Устните му се плъзнаха по врата ѝ, по гърдите. Тя се остави на порива. Разтърси я сладка конвулсия, страстният ѝ стон се сля с името му.

— О, боже! — отпусна глава Руби след малко.

— Трябваше да го направим преди много години — каза Дийн, целувайки косата ѝ.

— Повярвай ми, нямаше да бъде толкова хубаво.

Колко просто било! Едно докосване — и се пренасяш в свят, който не може да бъде сравнен с нищо друго.

— Нека живеем заедно! — неочаквано и за самата себе си предложи Руби.

— В Холивуд ли?

— Не, разбира се! — Не беше мислила за това, но щом го изрече на глас, разбра, че е така. — Мога да дойда в Сан Франциско.

— А, не, благодаря! — засмя се той. — Не знам за теб, но аз не искам да имам нещо общо с досегашния си живот. Искам да започна отначало. И не възнамерявам да живея с теб.

— О!

— Ще се оженим, Руби Елизабет! Никакви извинения, бягства или губене на време. Предлагам да се върнем тук и да решим как искаме да прекараме остатъка от живота си. Мисля да се захвана с фотография — нещо, което винаги съм искал да върша. Но най-важното е да си обещаем, че ще остареем заедно. И да го изпълним! Когато побелеем, вечер ще седим на верандата, загледани към хоризонта, пламнал в рубинен залез, и ще се целуваме за лека нощ.

— Ще имаме деца — осмели се да помечтае за първи път Руби.

— Две.

— Синът ни ще се казва Ерик...

* * *

На Руби ѝ се искаше да остане цяла нощ в прегръдките на Дийн, но той реши да се върне при Ерик.

Отвързаха яхтата. Луната хвърляше сребристи отблясъци по прясно боядисаните в бяло бордове.

Когато „Вятър и косите ѝ“ се отдалечи от пристана, Руби пое към къщи.

Лампата в кухнята светеше, вратата на стаята на Нора беше затворена. Не искаше да я буди, макар че изгаряше от нетърпение да ѝ съобщи новината. Протегна ръка да почука, но в същия миг иззвъня

телефонът. Втурна се в кухнята и вдигна слушалката. „Дано не е нещо лошо с Ерик!“, мина ѝ през ума.

— Ало?

— Руби, къде ходиш, мътните го взели! Цяла нощ звъня! И защо в проклетата къща няма телефонен секретар?

— Вал? — Тя погледна часовника. Беше един след полунощ. — Може ли да оставим разговора за сутринта? Аз...

— Други претенции? — прекъсна я агентът ѝ. — Какви са тия дивотии, че се отказваш от статията? Кажи ми, че Модийн не е чула добре!

— Добре е чула. Няма да я публикувам.

— Хубаво ме слушай, девойко! — избухна Вал. — Не кой да е, а „Зад кулисите“ ти пази място в следващия брой! И планира да сложи своята физиономия на корицата си! Само чака материала! — Той издиша дим от цигарата си в слушалката и продължи по-спокойно: — Има интерес към теб и от други медии. От Ем Би Си искат да преговаряте за изработването на пилотно предаване.

— Пилотно предаване? Да направя пилотно... — Чак свят ѝ се зави. Заветната мечта на актьора — телевизионно шоу...

— Да. Така че нямаш време за размотаване. Постарай се утре статията да пътува към „Зад кулисите“. Изпратил съм ти билет за самолета. При Сара Пурсел си в понеделник сутрин.

— О, Вал, не мога! — Руби затвори очи. Сякаш почувства топлината на майчините си ръце върху страните си. Обзе я паника.

Вал отново дръпна от цигарата и издиша шумно.

— Руби, знам, че не ти е лесно, но аз им обещах. Гарантирах за теб, че си професионалист.

— Професионалист съм, Вал. — Даже в собствените ѝ уши гласът ѝ звучеше колебливо.

— Ако беше, нямаше да вземеш пари от такова списание и после да разваляш договора. Ще им върнеш ли парите?

Руби се сети за скъпите дрехи, за чека, които остави на баща си...

— Ако ми дадат малко време... — „Към двайсет години“ — довърши наум.

— Единственият начин да се измъкнеш от тази каша е да им върнеш чека. Но и тогава няма да се разделите като приятели.

— Да не би да искаш да кажеш, че ще ме притиснат...

— Руби, да не живееш на Марс? Става дума за големия бизнес. Повтарям — за големия бизнес. Не можеш просто да „размислиш“! — Той помълча. — Написа ли я?

Ах, как мразеше да бъде слаба!

— Да — отрони.

— Тогава какъв е проблемът?

Идеше ѝ да заплаче от безсилие.

— Аз я опознах, започнах да я харесвам... — Преглътна мъчително. — Не, излъгах, обичам я...

Вал мълчеше.

— Съжалявам, Руби — измънка след малко.

— И аз съжалявам — мрачно произнесе Руби. Да понася загрижеността в гласа му, бе по-тежко, отколкото да остави крясъците му да минат покрай ушите ѝ.

— Ще дойдеш, нали? Ще изпратя Бъртрам да те вземе от летището.

Руби затвори. Обзе я смут. В пощенската кутия я чакаше пратката от Вал. Кафявият плик съдържаше самолетен билет за първа класа и кратка бележка. Канеха я в „Спаго“ да празнуват след записа на „Шоуто на Сара Пурсел“...

Само преди седмица направо щеше да подскочи от радост.

Повлече се покрай спалнята на майка си. Пред вратата спря, долепи пръсти до гладката повърхност. „Прости ми“, промълви нечуто. Трябваше да го каже. Но не беше достатъчно.

Въздъхна и пое по стълбите. Тръшна се на леглото. Трябваше да поспи, но очите ѝ бяха като подпрени с клечки.

Повъртя се сред разбърканите завивки, сетне светна лампата и придърпа жълтия бележник.

„Току-що разговарях с агента си.

Както изглежда, майтапът ще остане за моя сметка.

Не мога да изляза суха от дълбоката вода, в която нагазих. Трябва да предам тази статия, както обещах, инак някой господин Голяма клечка ще ме съди до дупка.

И ще изгубя майка си.

Жената, която чаках през целия си живот, жената, за която копнях, която охулвах и обожествявах...

Всичко ще се разпадне. Този път — по моя вина.

Едно разбрах — животът не се състои от грандиозни мигове или от някакви проблясъци, а от песъчинки време, толкова ситни, че изтичат незабелязано.

Но това прозрение дойде твърде късно.

В понеделник съм в «Шоуто на Сара Пурсел». И ще си понеса последствията.

Но изпитвам нужда да кажа: «Аз обичам своята майка!».

Руби пусна химикалката. Тя падна на пода и се търкулна далеч от нея.

Много ѝ дойде. Тъкмо бе повярвала, че бъдещето ще ѝ донесе само щастие... Вече не можеше да мисли, не можеше да пише.

„Обичам те, мамо!“ — прошепна тихо.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нора седеше на кухненската маса, четеше вестник отпреди петнайсет години, който бе открила в килера, и отпиваше от изстиналото си кафе.

Водещата статия нападнаше властите в щата Вашингтон, че прогонвали морските лъвовете към Балард Локс. Колонката отстрани съобщаваше, че на кучето на президента Рейгън е направена операция.

Имаше и снимка.

Нора хвърли поглед към горния етаж.

Предната вечер не можа да дочака Руби. Това, че дъщеря ѝ не се прибра рано, сигурно беше добър знак.

Отгръщаше страницата, когато телефонът иззвъня. Докуцука до апарата.

— Да?

— Нора, Дий се обажда.

Нора се подпря на хладилника.

— Здравей, Дий. Какви прекрасни новини си ми приготвила днес?

— Няма да ти харесат.

— Обратното би ме учудило.

— Току-що разговарях с Том Адамс. Позвъни ми вкъщи. Каза да ти предам, че ако в сряда сутрин цитирам: „проклетите отговори не са на проклетото му бюро“, ще заведе иск за десет милиона долара. Документите били готови, само ти давал последен шанс. — Дий се изкашля. — Каза, че ще съди всички, работили с теб. Включително и мен.

— Не може да ви съди! — викна Нора, макар да не беше наясно с процедурата.

— Сигурна ли си? — Дий звучеше изплашена.

— Аз ще поговоря с него — обеща Нора.

— О, благодаря ти, Нора.

— Какво става при вас? Врявата позатихна ли?

— Не, за съжаление. Снощи икономката ти даде интервю на Лари Кинг и... каза ужасни неща.

— Адел е казала нещо лошо за мен?

— А пък някоя си Барб Хайнеман твърди, че си поръчала скъп стъклопис и не си го платила. Фризьорката ти Карла те нарече... извинявай... заядлива чавка.

— Господи!

— „Татлър“ пише, че фотографът не бил първата ти афера. Ти и съпругът ти сте имали „отворен“ брак, поддържали сте много контакти едновременно. А понякога... — Дий понижи глас. — ... сте го правили групово. Като в „Широко затворени очи“.

Идеше ѝ да избухне в истеричен смях. „Широко затворени очи“? Групов секс?

За първи път, откак започна тази каша, ѝ се стори, че губи здравия си разум.

Не заслужаваше такова нещо. Изкарвах я по-черна и от дявола!

— Има ли още нещо? Не съм ли родила мутант, плод на връзка с извънземен?

— Неее! — засмя се Дий. — Освен...

— Какво?

— Тази седмица клюкарската колонка на Лиз Смит разправя, че някой щял да публикува нещо за теб, нещо гадно, което те разголвало изцяло.

— Това е...

— Предполага се, че... авторът е твой близък.

Нора въздъхна. Не беше изненадана.

— Разбирам.

— Икономката ти каза, че късаш талоните за глоби за паркиране и изхвърляш съдебните призовки. Един от градските съветници заяви, че ще ти натресе разследване.

— Дочуване, Дий! — Нора не знаеше дали асистентката ѝ има да добави още нещо и не я интересуваше.

Дръпна ядно вратичката на едно шкафче. Ето къде били евтините жълти чинии, които купи от разпродажба преди сто години!

Грабна една, претегли я в ръка. Не, няма смисъл да се прави боклук.

„Ще ти натресе разследване.“

Запокити чинията към отсрещната стена. По пода с трясък се посипаха парчета порцелан.

„Като в «Широко затворени очи»... групов секс...”

Още една чиния се разби с радващ ухото звук.

„Отворен брак... заядлива чавка...”

Поредната чиния полетя към стената.

Подът бе осеян с парченца жълт порцелан. Нора дишаше тежко.

Трябваше да го пробва още преди години. Помагало! Тя се засмя налудничаво. Посегна за нова чиния.

„Иск за десет милиона долара...”

Чинията полетя.

— Какво, по дяво... — Руби, засилена от горния етаж, вдигна ръка, за да се предпази от летящия обект. Когато трясъкът затихна, тя колебливо източи шия. — За бога, мамо, ако не ти харесват, купи нов сервиз!

Нора коленичи на студения йод. Разсмя се истерично, докато от очите ѝ потекоха сълзи. Задави я ридание. Скри лицето си в ръце. Имаше чувството, че не може да спре.

Много ѝ бе дошло — болестта на Ерик, пропадналата ѝ кариера, окаляната репутация... Почувства се самотна. И остаряла. Изпита някаква мрачна увереност, че се е борила за изгубена кауза. Вдигна очи и през завесата от сълзи съзря Руби.

— Мамо! — Тя коленичи срещу нея. — Добре ли си?

— Добре ли изглеждам?

— Изглеждаш като Къртни Лав след концерт. Но преди пластичните операции! — Руби протегна ръка и отмести кичур коса от челото на Нора.

— Една жена е завела срещу мен дело за подвеждане. Мой близък е описал живота ми — много подробно и много гадно, и смятал да публикува „творението“ си. Не се учудвай, ако чуеш, че баща ти и аз сме участвали в групов секс. — Нора изкриви устни в безрадостна усмивка. — Но не се тревожи, ще се справя. И по-лошо съм виждала. Единственото, което има значение, е, че те обичам.

— О, мамо!

Нора се изправи сковано и закуцука към масата. Стовари са на един стол и вдигна гипсирания си крак на съседния.

Вгледа се в Руби, свела глава, коленичила на пода. Хрумна ѝ, че няма по-жестока тишина от онази, която наставя след изричането на двете малки думички: *Обичам те*. Детството ѝ премина в очакване да ги чуе от баща си, когато се омъжи, цяла вечност се надява да ги изрече мъжът ѝ.

Изглежда, сега отново бе осъдена да чака. А мислеше, че нещата с Руби са потръгнали.

— Искаш ли кафе? — попита, сякаш нищо не се беше случило, сякаш под краката им не хрущяха парченца евтин порцелан.

Руби вдигна поглед.

— Не.

Плачеше.

— Какво има, Руби? — смути се Нора.

— Не се преструвай, че не си го казала. Моля те!

Нора не знаеше какво да отвърне.

Руби скочи и хукна нагоре по стълбите. Заслушана в стъпките ѝ, Нора си пое мъчително дъх.

След няколко минути Руби изтрополи обратно. Носеше куфар.

Нора прехапа устни.

— Съжалявам, мислех, че...

Руби пусна куфара на пода. Стъклата на прозорците звъннаха.

— Руби, миличка... — опита Нора отново. В гласа ѝ се прокрадна болка.

— Да простиш, е нещо... — Очите на Руби бяха плувнали в сълзи. — Трябваше ми цяла вечност да го осъзная!

— Не разбирам... — Дълбока бръчка проряза челото на Нора.

— Обичам те, мамо.

Нора реши, че си въобразява. И в най-смелите си мечти не беше чувала тези думи!

— Моля? — прошепна само с устни.

— Само го запомни, става ли?

— Какво...?

Руби тръсна купчина листове на масата.

— Цяла нощ го преписвах...

— Какво е това? — Нора не сваляше поглед от дъщеря си.

— Прочети го! — изрече мрачно Руби.

— Трябва да си сложи очилата — присви очи Нора.

„В интерес на истината трябва да ви кажа, че ми платиха, за да напиша тази статия. Платиха ми добре. Толкова добре, че ако отида в някои скъп ресторант, няма да се тревожа за сметката. Платиха ми достатъчно, за да мога да заменя очукания фолксваген с по-малко очукано порше.

Длъжна съм да ви кажа, че не харесвам майка си. Глупости! «Не харесвам» е израз, подходящ за пиклата, дето работи във видеотеката до нас.

Аз мразя майка си.“

Вдигна очи. Руби плачеше неудържимо. Раменете ѝ се тресяха.
— За „Зад кулисите“ е — изхлипа.

Нора остро си пое въздух.

— Как си могла?

Руби запуши устата си с длан, грабна куфара и хукна навън. Двигателят изрева, под гумите зачаткаха камъчета.

Сетне стана тихо.

Нора опита да не поглежда към листовете, изпъстрени с равни сини букви, но не можа да се сдържи. Думите я връхлетяха с безпощадна яснота.

„Аз мразя майка си.“

Тя пое дълбоко въздух и вдигна листовете до очите си. Ръцете ѝ трепереха.

„Тази история започна преди единайсет години на място, което малцина от вас са виждали — островите Сан Хуан в щата Вашингтон.“

Няколко реда по-надолу капна първата сълза.

* * *

Руби плачеше и стискаше волана. В края на алеята рязко натисна спирачката.

Отново бягаше. И нямаше къде да се скрие.

Бе извършила нещо отвратително, егоистично. Бягството нямаше да поправи нищо.

Включи на задна, върна се и паркира колата.

Слезе, мина през уханната градина и се отправи към брега. Искаше ѝ се да отиде на нейната си скала, но знаеше, че майка ѝ не може да стигне с патериците дотам.

В края на пътеката спря.

Надяваше се, че щом Нора прочете статията, ще излезе на верандата — нейното любимо място, и ще я види.

Денят беше приказен. Небето синееше, гората бе яркозелена, океанът проблясваше в сребристо.

Руби се отпусна върху свежата трева и затвори очи. Ухаеше на лято. На детство.

Щеше да запомни този ден завинаги! Животът ѝ започваше днес. Днес пося зрънцето на своето бъдеще.

Щеше ли да може да загърби позора, или щеше да го носи у себе си до края на дните си, както бе носила досега съсипващия си гняв?

— Руби?

Тя отвори очи. Нора стоеше зад нея, подпряна на патериците си. Ореол слънчева светлина окръжаваше златистата ѝ коса. Руби се надигна.

— Мамо? — прошепна. Гърлото ѝ бе сухо като пустиня.

— Радвам се, че се върна. Предполагам, че не е лесно да избягаш, когато си на остров. — Тя сложи настрана патериците и приседна внимателно. Държеше в ръка жълтия бележник. Вятърът шумолеше с тънките листове. — Прочетох го. Много е жестоко.

Руби си пожела земята да се отвори и да я погълне. Бяха изминали толкова дълъг, мъчителен път една към друга! Но нейният егоизъм бе разрушил всичко. Ако не беше статията, сега можеха да се смеят, да бърбят за булчински рокли, за халки и букети...

— Знаех, че ще те нараня, но отначало исках точно това.

— А сега?

— Сега бих направила всичко, за да си взема думите обратно!

— Истината винаги наранява, Руби. Природен закон като гравитацията. — Тя се усмихна тъжно. — Докато четях материала ти... съзрях истинското си лице. Цял живот бягах от себе си. Когато започнах да пиша вестникарската колонка, знаех, че хората няма да ме харесат такава, каквата съм. Затова си измислих тази Нора Бридж — жена, на която можеш да се довериш, от която можеш да се възхищаваш... После направих всичко възможно, за да заприличам на нея, но не успях. Много ми тежаха миналите грешки. Но през целия си живот и за миг не съм преставала да вярвам в теб.

— Знам.

— И доверието ми не е било безпочвено. Разбрах това, когато прочетох статията докрай. Тя разкрива моя път от момичето, което се криеше под стълбите на бащиния си дом, през жената, която се криеше зад металните пръчки на леглата в психиатричната клиника и зад микрофона... — Тя се усмихна. — ... до жената, която вече не се крие.

— Няма да я публикувам. Не искам да ти причиня това!

— Напротив!

Руби не беше изненадана, че майка ѝ не ѝ вярва.

— Давам ти дума! Няма да им я пратя!

Нора стисна дланта на дъщеря си.

— Аз искам да я публикуваш. Тя ни рисува безпощадно точно. Показва как любовта поема в погрешна посока и как можем да намерим обратния път, ако вярваме, че той съществува. Статията ти не е предателство, Руби!

— Обичам те, мамо, и толкова съжалявам, че...

— Шшт, недей! Не казвай нищо! Семейството ни премина през много трудности. Но вече нищо няма значение. — Очите на Нора блестяха от непролети сълзи. — Отиваме да се обадим на агента ти. Ще дойда при Сара Пурсел.

— Няма начин! Жива ще те изядат!

— Не ми пука! Аз трябва да бъда до дъщеря си, за да ѝ вдъхвам сили. Вече не могат да ми навредят, Руби. А и ме сърбят ръцете за реванш.

На Руби ѝ се стори, че пред нея стои непознатата жена.

— Ти си изумителна!

Нора се засмя.

— Доста време ти трябваше, за да го забележиш.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Имах своите петнайсет минути слава. И странно — но четвърт час по-късно все още бях известна.

Двете с майка ми се превърнахме в нещо като символ. Символ на това, че светът все пак не е поел от развала към провала. А в това има смисъл. Живеем във време, когато вечерните новини ни заливат с негативна информация, а ние ни най-малко не се учудваме.

Седим си в дневните на плюшените си дивани, сред десетилетното си охолство, и клатим глави.

Понякога сменяме канала, но рядко си задаваме въпроса: Кой е казал, че убийството заслужава повече ефирно време от възрастната жена, която полага безвъзмездни грижи за болни от СПИН?

Е, хайде, стига речи! Това, в което се убедих, е, че знаменитостите не са богове, както си мислех. Това ме накара да променя мнението си за света. Известните имат много пари и... малко лична свобода. Имат повече възможности и по-малко доблест. Всичко е за продан. Оставим ли медиите да избират героите ни, тежко ни.

Това, което открихме двете с майка ми, беше, че не сме толкова изолиран случай, колкото ни се струваше. Хората имат нужда да чуят както лошите, така и добрите новини. Разказът за моята съдба ги развълнува и им допадна. Момиче мрази майка си... момиче се научава да обича майка си... момиче се отказва от кариерата си, за да не разбие сърцето на майка си. Пожънах невероятен успех. Сега всички ме обичат. Обичат и майка ми. Представят си живота ѝ като роман и са щастливи, че е преодоляла толкова трудности. Сега тя е нещо повече от знаменитост... Тя е една от тях. Обикновена жена, която изненадващо се прочува и се превръща във всеобща любимка.

Следя шоуто ѝ по радиото и реакциите на аудиторията ѝ. Обаждат се гневни слушатели, наричат я лицемерка, предателка. Предишната Нора Бридж щеше да дава дълги обяснения или да прибегне към лични нападки. Но не и сегашната! Тя изслушва всекиго, съгласява се с него и продължава. Говори за поуки от грешките, за чудото, което представлява семейството.

Едно от нещата, които разбрах това лято, е, че нищо не може да замени човека, когото обичаш. Но това не е най-важното и не него ще запомня, за да го предам на дъщеря си. Истините, които научих на Летния остров, са простички. И замалко да ги отмина!

С нея сме едно цяло. Тя е в кръвта ми, в ударите на сърцето ми. Не мога да си представя живота без нея.

Узнах и колко ценно е времето. Научих го от приятеля ми Ерик. Понякога затварям очи и си го представям такъв, какъвто беше: засмян, застанал на носа на яхтата, загледан напред. Чувам гласа му, носен от вятъра, усещам докосването на дланта му, нежно като дъжд...

Животът е кратък.

Когато Ерик изгуби битката си с рака, ще открия, че липсата му е непоносима за мен.

Тогаваш ще вдигна телефона и ще набера нейния номер. Гласът ѝ ще ми даде сили.

Без майка си... половин човек. Подобна празнота те изяжда отвътре. Повярвайте ми!

Когато напуснах Лос Анджелис, бях твърдоглава, огорчена от живота, цинична млада жена. На Летния остров открих себе си.

Лесно беше.

Бях се втурнала да ровя из живота на майка си, а намерих своя.“

— Дали ще дойдат скоро?

Бяха изминали само три дни, откакто се разделиха с Нора и Руби, а Дийн и Ерик не спираха да говорят кога ще бъдат отново четиримата заедно.

— Да, ще дойдат някой ден — отвърна Дийн уклончиво.

Нора се обаждаше всяка вечер, за да се чуе с Ерик. Руби беше все заета. Разговаряха веднъж и макар че си казаха само приятни и хубави неща, той усещаше, че се отчуждават.

Сега тя беше известна. Детската ѝ мечта да бъде любимка на публиката се сбъдна. Той не можеше да я обвинява, че се наслаждава на своята популярност, но се чудеше дали в живота ѝ все още има място за него.

Ерик се закашля. Дийн се извърна към него и видът му го изненада. Не му се случваше за пръв път. Състоянието на брат му се

влошаваше бързо. Лицето му беше бледо, очите — хлътнали. Вече почти не се усмихваше. Лекарствата не облекчаваха задълго болката му.

— Да излезем ли вън? — обади се Ерик. — Такъв хубав ден е.

— Разбира се.

Дийн изнесе кресло под старата мадрона, откъдето брат му можеше да гледа брега. После се върна горе, уви Ерик в дебело одеяло и го изнесе навън. Сякаш се грижеше за малко дете.

Ерик се отпусна върху възглавниците и затвори очи.

— Усещам слънцето — прошепна.

Болка, копнеж и мъжество прозвучаха в гласа му. Сълзи задавиха Дийн.

— Сега се връщам.

Влезе в къщата, грабна фотоапарата и се върна на двора. Започна да снима.

Ерик отвори очи. Погледът му бе мътен. Внезапно разбра какво прави брат му.

— За бога, Дино, приличам на чудовище... — вдигна немощно длан през лицето си.

Дийн свали фотоапарата и коленичи до брат си.

— Не си по-лош от Том Круз.

— Бях хубав мъж — усмихна се Ерик. — Но ти изчака да заприличам на Пришълеца, за да ме снимаш.

Дийн докосна потното му чело.

— Пропуснах онези години, братле. Не искам да пропусна и този момент. Искам да имам спомен за теб...

— По дяволите! — изстена Ерик.

— Знаеш ли какво виждам през обектива? Герой.

— Е, давай тогава. Снимай героя в едър план — изкриви устни Ерик.

Дийн изщрака филма, остави апарата на градинската масичка и се отпусна на тревата до брат си.

— Дали ще дойдат скоро?

— Някой ден... — Дийн се повдигна на лакът. — Сега Руби е известна. Помниш ли, че вчера я гледахме в „Среднощен купон“? Тя винаги е мечтала за това.

— Да. Аз пък исках да стана космонавт. Затова на панаира винаги се качвах на ракетата.

— Мисля, че Руби се нуждае от тази популярност.

Ерик се изви на една страна с едва чуто стенание.

— И мислиш, че славата е единственото, което желае?

— Преди време се срещях с известна манекенка. Страхотно е да те обичат всички.

— Това не е любов.

— Да, но...

— Аз знам какво е любовта, братле. Руби ще се върне при теб.

— А какво беше между теб и Чарли?

Никога досега не бяха говорили за това.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

Ерик се усмихна и някак се подмлади.

— Не ми беше лесно. Да се налага да избираш между това, какъв се чувстваш, и това — какъв обществото смята, че трябва да си...

— За бога, Ерик, извинявай...

— Исках да разговарям с теб за това, но ти беше само на шестнайсет. И се страхувах да не ме намразиш. Затова мълчах. Това, което изпитвах към Чарли, беше най-важното нещо в живота ми. Обичах го наистина много... И когато умря, една голяма част от мен си отиде заедно с него. Нямах да се справя без Нора. Тя беше винаги до мен... — Той затвори очи. Дишането му се ускори. След малко се стресна: — Къде съм си оставил носната кърпа?

— На кухненската маса е. Сега ще ти я донеса.

— Добре. — Ерик веднага се успокои и се отпусна на възглавницата. — Дали ще дойдат скоро?

— Някой ден... — Дийн забеляза, че дишането на брат му отново е станало равномерно, отпусна се на тревата и затвори очи. Топлите слънчеви лъчи докоснаха лицето му. Той се пренесе назад във времето — двамата с Ерик лежат на пясъка, след като цяла сутрин са се гонили по плажа и са се плискали в морето...

Стресна го шумът на кола.

— Здравей, Лоти — помахаш с ръка той, без да става.

— Така ли ще посрещнеш знаменитата си бъдеща съпруга?

Дийн ококори очи.

Руби стоеше пред него с ръце на кръста. Той скочи и я взе в обятията си. Целуна я пламенно. Тя се отскубна със смях.

— Толкова е хубаво да се връщаш у дома! — Приклекна до Ерик, който още спеше, и хвана ръката му: — Здравей, Ерик.

— Здравсти, Сали — втренчи се в нея той.

Руби хвърли на Дийн недоумяващ поглед.

— Влошава се. Понякога забравя къде се намира — поясни той.

Руби се изправи. Той обгърна кръста ѝ с ръка и я придърпа към себе си.

— Гледахме ви в „Шоуто на Сара Пурсел“, бяхте страхотни.

— Стана голям купон — засмя се Руби. — Доста храна дадохме за хорските приказки. Но да си известен, е жестоко. В буквалния смисъл. Отказах собствено комедийно шоу.

— Наистина ли?

— Подписах договор за роман.

— Здравейте, момчета! — провикна се Нора, размахала ръка. — Как е Ерик?

Дийн поклати глава.

— Нора, ти ли си? — обади се Ерик.

Тя коленичи до него.

Наистина изглеждаше зле.

— Тук съм, Ерик. — Хвана ръката му. — Тук съм.

— Знаех, че ще дойдеш всеки момент. Виждала ли си носната ми кърпа? Мисля, че Сали я е скрила.

— Не, миличък, скоро не съм я виждала. — Гласът ѝ потрепери. — Знаеш ли кой ден сме днес?

— Понеделник?

— Четвърти юли!

— Ще празнуваме ли?

— Разбира се.

— С фойерверки?

— Ти поспи, а аз ще кажа на Дийн да се заеме с барбекюто.

— Дийн не го бива да се оправя с барбекюто. Преди все аз приготвях рибата.

— Да, така е. Затова сега го напътствай.

— Добре — усмихна се Ерик и се обърна към брат си: — Само трябва да извадиш месото, преди да се е подпалило.

Нора се наведе и целуна Ерик по страната. Още преди да се бе изправила на крака, той се унесе. Когато се обърна, Дийн видя влагата в очите ѝ. Протегна ръка и тя я пое. Стояха безмълвни, хванати, за ръце, наред двора, тримата. Накрая Руби наруши мълчанието:

— Нека празнуваме!

— Благодаря ти, Нора — промълви Дийн просълзен. Четвърти юли бе далеч, но Ерик имаше нужда от празник.

Докато Руби и Нора нареждаха масата, Дийн се качи горе и включи уредбата. Музиката винаги беше неразделна част от техните празници. Той сложи тонколониите на прозореца с лице към двора, намери една от местните станции за стари шлагери и усили звука. Тази вечер искаше да върне времето. И сякаш някой чу молбата му — „Дайър Стрейтс“ запяха „Пари за нищо“.

Когато излезе навън, Нора и Руби бяха приготвили всичко. Царевица и макаронена салата бяха сипани в керамични купи. Съомгата бе гарнирана с резенчета лук и лимон. По радиото зазвуча нова песен — „Луда по теб“ на Мадона...

Дийн обгърна с ръка раменете на Руби и я притегли към себе си.

— Господи, колко спомени ми навява това!

— Да танцуваме тогава!

Ако затвореше очи, Дийн щеше да види като на филмова лента украсената с гирлянди спортна зала на гимназията... *Руби е облечена в бледосиня рокля с тънки презрамки, водопад от кестеняви коси се спуска по гърба ѝ...*

Не, нямаше да затваря очи. Щеше да гледа — напред и само напред.

Разнесе се гласът на Шон Касиди. Нора пристъпи към тях. Ерик тактуваше лекичко с крак.

Прекараха деня в шеги и смях. Говориха си, припомнях си весели моменти от миналото, мечтаха за предстоящите дни. Ядоха от картонени чинии, които крепяха на коленете си. Ерик хапна малко съомга. Когато падна мрак, дойде време за фойерверките.

Руби изтича на брега и изписа с искрящи огнени букви: „Руби обича Дийн“. Встрани от нея Нора пишеше: „Винаги ще обичам моите момичета“. Засмени, те се обърнаха и замахаха с ръце.

Ерик изви глава и срещна погледа на брат си. Сърцето на Дийн се сви. Ерик изглеждаше безнадеждно стар и уморен.

— Обичам те, братле.

Заплашителна тишина сякаш погълна музиката, смеха, плисъка на вълните...

— И аз те обичам, Ерик.

— Без погребение! Разпръснете праха ми в океана и празнувайте. Както днес.

Да разпилее праха на Ерик над изумруденото, разпенено море, да гледа как вятърът го отнася...

Ерик затвори очи. Дишаше тежко.

— Не мога да намеря програмата за занятията — изрече.

— Ще я потърся.

Ерик отвори невиждащи очи.

— Доведи мама! Искам да говоря с нея. Тя е тук, нали?

Дийн кимна, очите му се напълниха.

— Разбира се, че е тук.

Ерик се усмихна и се отпусна на възглавницата.

— Знаех, че ще дойде.

— Ще отида да я повикам.

Трябваше му цяла вечност, за да пресече поляната.

Музиката, женският смях и шепотът на океана внезапно се върнаха.

— Хайде, Дино — втурна се към него Руби. — Още не си написал името ми.

Дийн стоеше пред нея безмълвен. Не можеше да помръдне.

— Той пита за мама.

Нора изохка високо и прехапа устни.

Руби отпусна ръка, сребристи искри заваляха в тревата като дъжд.

Без да изрекат и дума, тримата поеха към къщата.

Руби коленичи до Ерик. Очите ѝ бяха влажни.

— Дръж се! — усмихна се той.

— Добре.

— Да се грижиш за братлето ми!

— Ще се грижа. — Задавиха я сълзи.

Ерик въздъхна и притвори клепачи.

Дийн се приближи до Руби и хвана ръката ѝ.

— О, боже! — прошепна тя.

— Мамо? — сепна се Ерик. — Мамо? — повтори с отчаяние.
Дийн стисна пръстите на Руби. Нейната близост беше единственото, което го крепеше в този момент.
Нора се приближи до креслото и приседна в крайчеца му.
— Тук съм, миличък — промълви.
Ерик извърна към нея невиждащи очи.
— Дино си дойде у дома... при мен. Знаех, че и ти ще дойдеш.
Сигурен бях. Къде е татко?
Нора докосна челото му.
— Ето, дойдох. Прости ми, че толкова се забавих.
Ерик въздъхна, погледът му се проясни.
— Грижи се за Дино вместо мен. Ще има нужда от теб.
В гърлото на Нора заседна буца.
— Ние с баща ти ще бъдем до него — изрече твърдо, през сълзи.
— Благодаря ти... Нора. Ти винаги си била моята майка. — Ерик се усмихна и затвори очи. След миг промълви едва чуто: — Чарли, ти ли си?
И си отиде.

ЕПИЛОГ

Старият дървен параклис беше кацнал високо на хълма. Бръшлянът беше хукнал към полегатия му покрив, над портата се виеше лоза.

— Още не мога да повярвам, че не ми позволи да напълня църквата с цветя!

Руби се засмя. Двете с Нора стояха на покрития с чакъл паркинг в очакване на ферибота.

— Мамо, знаеш, че едно-единствено украшение е важно за мен!

Нора скръсти ръце. Елегантният ѝ тъмнозелен костюм подчертаваше бледата кожа на лицето ѝ. Косата ѝ бе събрана в скромна, изискана прическа.

Беше тихо и необичайно студено за Коледа.

— Искях да ти помогна да направим този ден незабравим...

— ... за теб — засмя се Руби.

— Да, и за мен. Имам право, нали? Имам право да се радвам на сватбата на дъщеря си. Както и на сватбата на внучката си.

— Нямам търпение да проследя битката ви с Каролайн за главна роля в сватбения ден на Джени. Може би ще настояваш за венчавка във Ватикана...

Нора се засмя.

— Обичам те, Руби! По дяволите, чак ми се плаче!

Сирената на ферибота избуча. Три коли изпълзяха по трапа и спряха една до друга. Вратите им се отвориха.

Каролайн, облечена в бледосиня коприна, изглеждаше елегантна и хладна като водна лилия.

След нея слязоха Джери и децата. И четиримата сякаш излизаха от реклама на „Ралф Лорен“.

Каролайн сграбчи Руби в прегръдките си, сетне рязко се отдръпна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Малката ми сестричка! — Изведнъж смръщи лице. — Какво си облякла?

— Не е ли страхотна?

Каро огледа сестра си от глава до пети.

— Не е конфекция...

— На Версаче е. — Беше роклята, купена с хонорара от „Зад кулисите“.

— Изглеждаш великолепно, Руби! — възкликна Джери, като вдигаше Фреди на раменете си.

— Може и да свикна с такива парцали — засмя се Руби.

Към тях се приближи Ранди, облечен в елегантен черен смокинг. До него стоеше Мерилин с малкия им син на ръце.

И Лоти беше тук — с „градските си дрехи“, както ги наричаше, и с голяма сламена шапка. Бе напъхала крака в черни ботуши, по-големи от нейния размер.

Ранди целуна дъщеря си:

— Здравсти, Холивуд, приличаш на принцеса.

— Здравей, татко. — Руби се обърна към съпругата му: — Добре дошла, Мерилин, радвам се, че си тук. Как е брат ми?

— Добре, благодаря. Изглеждаш приказно.

Сетне всички заговориха едновременно.

Още една кола спря на паркинга.

От нея слезе Дийн. Беше толкова красив в черния си смокинг „Армани“, че дъхът на Руби спря. Приближи се към нея и ѝ се усмихна.

— Готова ли си? — взе ръцете ѝ в своите.

Искаше ѝ се да извика, че цял живот е била готова за този миг, но сърцето ѝ биеше твърде силно, че едва успя да кимне.

— Да вървим тогава!

Влязоха в църквата. Върху дървена маса, застлана със златиста копринена покривка, горяха две свещи. Носеше се аромат на лавандула. В ъгъла имаше малка коледна елха.

Всички се отправиха към местата си. Джери включи камерата.

— Готови ли сме? — попита отново Дийн.

Ранди пристъпи към Руби и ѝ предложи ръката си. Обзе я вълнение. Сложи дланта си в неговата и се остави да я поведе по пътеката. Спряха до олтара. Той се наведе, целуна я по страната и прошепна:

— Обичам те, Холивуд! — И отстъпи.

Тя кимна и застана до Дийн. Не можеше да изрече и дума. Вгледа се в голямата снимка в красива рамка — единствената украса, на която държаха.

Ерик.

Беше на около петнайсет, застанал на носа на яхтата, полуобърнат към фотоапарата. Усмиваше се.

Дийн въздъхна остро. Руби докосна ръката му:

— Той е тук.

— Знам.

Сестра Хелън се настани пред органа.

Отец Магован се изкашля.

— Уважаеми присъстващи, събрали сме се днес, за да отпразнуваме съчетаването на този мъж и тази жена в свещен съюз. — Ясният му мелодичен глас изпълни параклиса. — Кой дава ръката на булката?

Как мечтаеше за този миг! Обърна се и видя майка си и баща си, седнали един до друг. Щеше да пази тази картина в сърцето си до гроб!

Ранди прегърна Нора.

— Ние! — каза гордо. — Майка й и аз!

Каролайн заплака. Джери я притегли към себе си.

Руби вдигна глава към Дийн, вгледа се в блестящите му сини очи... и забрави всичко.

— Можете да целунете булката — завърши свещеникът тържествено.

Дийн се наведе към нея.

— Цял живот чаках този миг. Винаги ще те обичам, Руби.

Тя срещна очите му и видя в тях своето минало, настояще и бъдеще. Хлапета, играещи на морския бряг... коледни вечери, огласени от весела глъчка... двама побелели старци, седнали на верандата... загледани в хоризонта, където догаря рубинен залез...

— Това е добре — промълви, усещайки соления вкус на сълзите. Гримът й сигурно се бе разтекъл, но какво от това!

Дийн се наведе и я целуна. Зад тях се чуха радостни възгласи и смях.

Изведнъж Краля, в бял костюм с пайети, с китара в ръка, влетя в църквата. Прокара пръсти през буйната си коса, усмихна се леко и запя...

Издание:

Кристин Хана. Рубинени залеzi

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2002

Редактор: Светла Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.